

1882

Decrees: GA Completa, 1882

Follow this and additional works at: https://via.library.depaul.edu/cm_ga

 Part of the [History of Religions of Western Origin Commons](#)

Recommended Citation

Decrees: GA Completa, 1882.
https://via.library.depaul.edu/cm_ga/6

This Article is brought to you for free and open access by the Official Documents at Via Sapientiae. It has been accepted for inclusion in General Assemblies by an authorized administrator of Via Sapientiae. For more information, please contact digitalservices@depaul.edu.

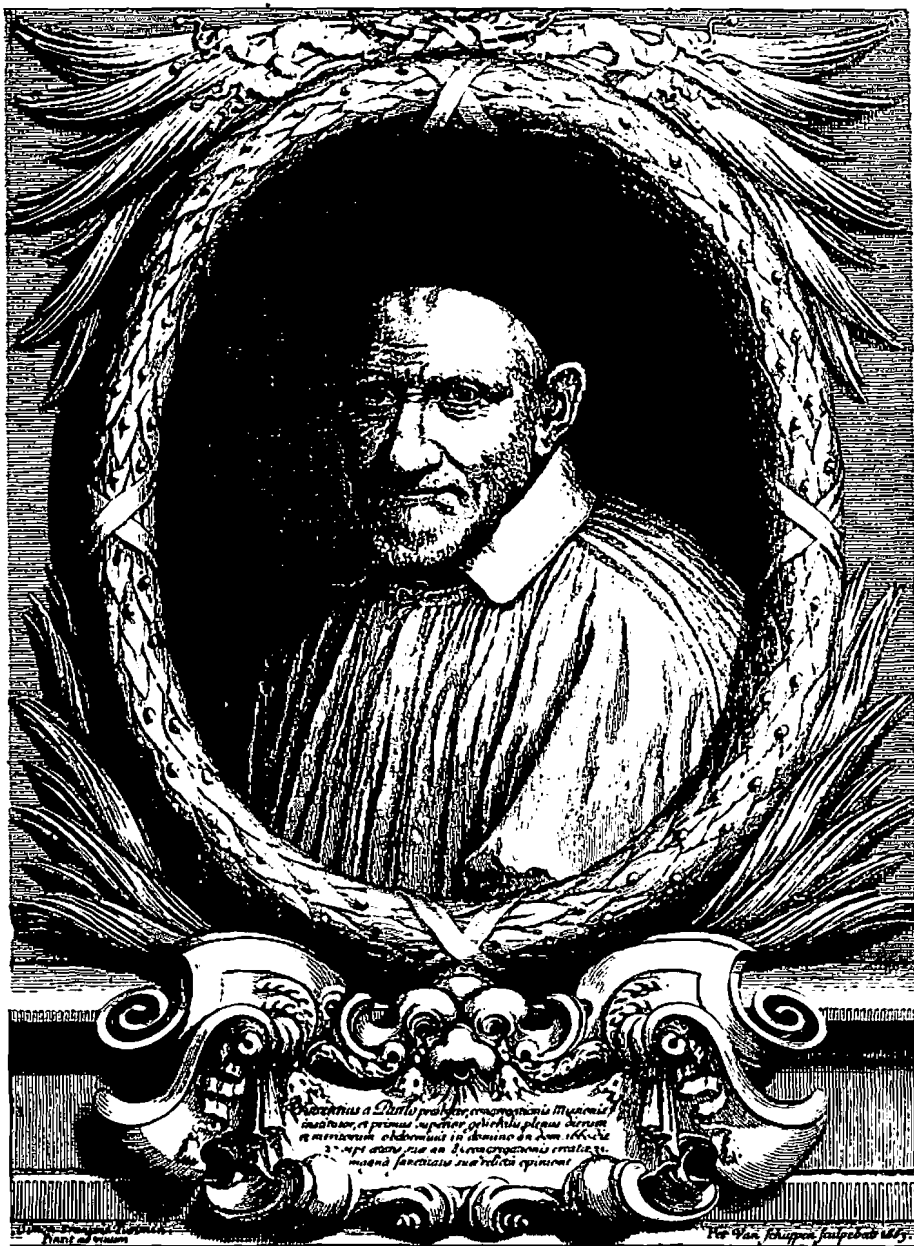
COLLECTIO COMPLETA
DECRETORUM

CONVENTUUM GENERALIUM
CONGREGATIONIS MISSIONIS

LUTETIÆ PARISIORUM
TYPIS EXCUEBANT PILLET ET DUMOULIN
5, VIA DICTA DES GRANDS-AUGUSTINS, 5.

—
1882

Proterius a Paulo presbyter, et monachus Monensis
auditor, et primus superior, et iudex, et pater
et minister obdormit in domino an. dom. 1664. 24.
2° sept. aetate sue an. 82. et successore suo
in eandem sacerdotio suo relicto episcopo

Pinxit ad vivum

Ver. G. de. Schipper. fecit pinxit del. 5.

CONFRATRES IN CHRISTO JESU DILECTISSIMI

GRATIA DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI SIT SEMPER VOBISCUM

Jamdudum ad singulas Congregationis domos missa sunt, juxta votum a patribus nostris pluries emissum, conventuum generalium decreta, bis in anno relegenda.

At vero conventus generalis xxiii, anno 1874, sess. 8, ægre ferens in occulto latere plurima decreta, quæ e tenebris ad lucem vocata, non mediocrem afferrent utilitatem, *completam* decretorum conventuum generalium collectionem conficiendam esse declaravit. Quod opus diuturni laboris hactenus procrastinatum fuit propter alia documenta, jubente eodem conventu, in lucem edenda; nunc autem peractum et typis mandatum, ad vos, charissimi confratres, lætanter mittimus, pro certo habentes vos non minore afficiendos gaudio susipientes quam nos offerentes.

In ea collectione, utpote completa, referuntur : 1° omnia decreta, ne quidem omissis, ad rei memoriam, decretis revocatis; 2° plurimæ declarationes de constitutionibus et regulis officialium revisendis; 3° decisiones particulares circa provincias erigendas, seminaria interna instituenda, domos acceptandas vel deserendas, lites componendas et alia quæ in conventibus generalibus acta fuerunt. Quæ omnia a missionariis perutilia habebuntur; sunt enim authentica rerum gestarum in Congregatione

monumenta, certaue documenta quorum ope facile solventur dubia de sensu decretorum aut regularum occurrentia.

Omnia decreta disponuntur per ordinem materiarum, ad mentem conventus generalis xvi, anno 1788; singula vero sub numero distinctionis, cum summario in margine, aut breviori indicatione: quibus ita ordinatis, clarius et citius perspicietur quænam circa eandem quæstionem decursu temporis sancita fuerint.

Collectioni præponuntur *acta integra* conventus generalis primi, anno 1661, quamvis nullum in eo latum fuerit decretum. Iste conventus, qui in Superiorem generalem elegit R. A. D. Almeras, est tanquam typus eorum omnium qui postea habiti sunt, atque in illo transcribitur S. Vincentii schedula pro successore eligendo. Tam pretiosum monumentum, usque adhuc ineditum, non potest quin omnibus filiis B. Fundatoris pergratum sit atque jucundum.

Sequitur *Appendix* de defectibus qui in conventibus generalibus et sexennialibus supplendi seu sanandi occurrerunt. Quam utilitatem afferre possint decisiones circa hoc punctum jam traditæ, expedite perspicient qui experientia norunt quanta sit in hujusmodi dubiis solvendis difficultas. Illæ decisiones sub forma appendicis inscribuntur; quædam enim a conventibus sexennialibus editæ fuerunt, ideoque si corpori collectionis conventuum generalium insererentur, ad titulum operis ordinem non haberent.

Tandem ad calcem ponitur omnium conventuum generalium, ordine chronologico descriptorum, *tabula*, in qua, mediantibus numeris, indicatur quænam in singulis conventuum sessionibus lata fuerint decreta.

Quinam sint istius operis finis et usus, ex supradictis facile deducitur. Typis mandatur, non quidem ut significetur omnia decreta in eo relata esse servanda (quædam enim per posteriora fuerunt formaliter

revocata), sed ut primigenius Congregationis spiritus manifestetur apertius, et efficacius foveatur. Ad vos, charissimi confratres, mittitur, non quidem ut legatur in communi, sed ut privatim pensatum penitus perspectum habeatur. Illud consulere juvabit imprimis eos qui conventibus aderunt; etenim, quaecumque præcedentibus sæculis statuta fuerunt circa quæstiones ab eis tractandas, ibi puncto temporis reperient.

Et hæc sufficiant de origine, natura et fine istius decretorum collectionis. Quanta autem ipsis conventuum generalium decretis debeatur reverentia, nullus est ex nostris qui libenti animo non profiteatur : oriuntur enim ex Deo, a quo bona cuncta procedunt; adstant tanquam lucida Venerabilium Patrum nostrorum sapientiæ testimonia, nosque sive ad propriam perfectionem, sive ad functiones Congregationis rite obeundas, promovere valent. Illa igitur, confratres dilectissimi, pari, quo vobis ea tradimus, affectu accipite. Sint vobis tanquam luminaria ad dirigendos pedes vestros in viam pacis; etenim si Congregationis regulas, undecumque proveniant, servaveritis, ipsæ vos servabunt, et tandem ad finem optatum, hoc est, ad cœlestem beatitudinem securos vos deducunt.

Parisiis, dominica secunda post Pascha, anniversario die Translationis reliquiarum S. Vincentii a Paulo, 23 aprilis 1882.

A. FIAT,

Sup. gen.

IN NOMINE SANCTISSIMÆ TRINITATIS. AMEN.

ACTA

PRIMI CONVENTUS GENERALIS

CONGREGATIONIS MISSIONIS

Anno Domini millesimo sexcentesimo sexagesimo primo, die vero decima quinta mensis januarii, qua die habenda erat prima sessio conventus generalis ad electionem Superioris generalis, juxta convocationem a domino Renato Almeras Vicario generali Congregationis Missionis factam, electores, qui omnes ad domum Sancti-Lazari prope muros Parisienses eo fine venerant, congregati sunt ad pulsum campanæ domesticæ in loco destinato ad prædictam electionem. Interfuerunt autem huic primæ sessioni dominus Renatus Almeras, Vicarius generalis, necnon visitator provinciæ Pictaviensis cum dominis Benedicto Becu, et Ludovico Rivet, superiore domus Xantonensis, deputatis dictæ provinciæ; dominus Joannes Becu, vice-visitator provinciæ Franciæ cum dominis Joanne Watebled, superiore collegii Bonorum-Puerorum, et Joanne Gicquel, deputatis; dominus Joannes De Horgny, unus ex assistentibus defuncti Superioris generalis et visitator provinciæ Campaniæ cum dominis Francisco Dupuich, superiore domus Trecensis, et Petro Cabel, vice-superiore domus Sedanensis, deputatis; dominus Thomas Berthe, visitator provinciæ Sabaudia cum dominis Firmino Get, superiore domus Massiliensis, et Antonio Durand, superiore domus Agathensis, deputatis; dominus Edmundus Jolly, visitator provinciæ Italiæ cum dominis Joanne Martino, superiore domus Taurinensis, et Antonio Drago, deputatis;

dominus Gilbertus Cuissot, visitator provincie Aquitanie cum dominis Jacobo Lucas et Claudio Amiraut, dictae provincie deputatis. His omnibus congregatis, dominus Renatus Almeras Vicarius ad eos exhortationem habuit, ad tria puncta reductam. 1° Exposuit rationes quibus moveri poterat unusquisque, ad illum missionarium eligendum, qui esset insignitus animi virtutibus et corporis dotibus necessariis ad munus Superioris generalis digne obeundum. 2° Exposuit hujusmodi virtutes et dotes, ut habentur in regulis Superioris generalis. 3° Exhibuit media ad futuram electionem rite faciendam. Inter quae media, declaravit contineri in arcula quadam (non priusquam ipsa die electionis aperienda) schedulam manu dignissimi Institutoris et Superioris generalis nostrae Congregationis, nuper defuncti, scriptam tempore exercitiorum spiritualium, post Missae sacrificium, eo fine inceptorum, ut Congregationi statueret duos viros, qui, ejus judicio, propius accederent ad hujusmodi dotes, ita tamen ut electoribus remaneret jus, vel e duobus unum vel tertium cum aliorum duorum exclusionem eligere.

Post exhortationem, et per totam diem sequentem, electoribus liberum fuit, inter se mutuo et secreto conferre, et petere ab electoribus informationes circa conditiones animi et corporis eorum quos idoneos esse putarent, modo non peterent an hic vel ille esset aptus ad generalatum, nec intruderent hujusmodi informationem non petenti, nec ullum affectum humanum petenti informationem respondendo ostenderent, sed loquerentur de rebus illis, de quibus judicare possent an hic vel ille idoneus esset generalatus officio.

Die decima septima ejusdem mensis januarii, celebratum est mane Missae sacrificium a domino Joanne De Horgny, cui omnes convocati adfuerunt, sacramque synaxim receperunt; et post aliquantulum temporis electores ad pulsum campanae domesticae convocati sunt ad locum electionis; quibus congregatis dominus Joannes De Horgny, primus assistens defuncti Generalis, accessit ad mensam in medio collocatam, et in ea coram omnibus electoribus clavem arculae continentis schedulam pro electione Superioris generalis deposuit, eodemque tempore et in eadem mensa depo-

suit alteram dominus Joannes Becu, inter omnes præfatæ domus Sancti-Lazari sacerdotes antiquissimus vocatione. Electoribus conclusis a domino Petro Beaumont ad hoc opus deputato et electo per scrutinia secreta, cui adjunctus fuerat socius etiam per suffragia secreta, dominus Mathurinus Gentil; habitaque brevi et devota exhortatione circa modum se gerendi in ejusmodi electione, ut ad majorem Dei gloriam et ad commune Congregationis bonum succederet, et ad hunc effectum recitato hymno VENERATOR SPIRITUS, aperta fuit arcula continens schedulam pro electione Superioris generalis, ablatis prius quatuor sigillis ad exterius unius serræ orificium firme affixis in quatuor angulis chartulæ, hæc verba manu propria ipsius Generalis defuncti scripta et subscripta continentis : *In hac arcula inclusa est schedula pro electione Superioris generalis. Vincentius de Paul indignus Superior generalis Congregationis Missionis.* Aperta igitur arcula, continuo schedula quæ in ipsa includebatur extracta fuit, et explicata, omniumque convocatorum oculis exhibita; deinde ab unoquoque recognita fuit illam esse manu domini Vincentii, Superioris generalis, conscriptam et subscriptam, ejusque sigillo munitam; postea lecta fuit alta et clara voce coram omnibus electoribus. Schedula autem scripta erat gallico idiomate, et erat sequentis tenoris :

Je sous-signé Vincent De Paul tres-indigne prestre et Superieur general de la Congregation de la Mission, declare qu'une de nos constitutions, qui regarde l'election du Superieur general de nostre dite Congregation, qui me doit succeder, m'obligeant de proposer deux prestres d'icelle avant mourir, qui me sembleront avoir les qualitez requises, pour estre l'un d'eux choisy par ladite Congregation, ou, quoy-que ce soit, par ceux qui seront esleus des assemblées provinciales, pour assister à la generale, apres ma mort, si elle n'aime mieux en eslire un autre de ladite Congregation; ie declare donc qu'il me semble que messieurs Almeras et Berthe prestres d'icelles ont les qualitez requises à cet effet, sauf le meilleur advis des electeurs, et que j'espere que celuy, qui sera esleu reparera les fautes, que j'ay faites en cette charge, desquelles ie demande tres-humblement pardon à Dieu et à ladite

—

Congregation, estant prosterné en esprit à ses pieds, et l'a remercie tres-humblement de la charité qu'elle a eüe de me supporter en la vetüe de mes abominations de ma vie, et de ma mauvaise conduite; Je certifie de plus, que i'ay observé exactement ce que ladite constitution marque, qu'il faut que le Sup^{rieur} general observe au choix qu'il fait des deux personnes qu'il doit nommer à ladite Congregation, que i'ay fait cestuy-cy pendant ma retraite, que i'ay commencée le second iour de ce mois, et que i'espere achever le dixiesme du mesme mois d'octobre mil six cens cinquante neuf en nostre maison de Saint Lazare, et ensuite ma confession annuelle, que i'ay celebré la sainte Messe à cet effet, et immediatement apres protesté en la presence de monsieur Portail mon premier assistant, que ie nomme ces deux personnes à la Compagnie messieurs Almeras et Berthe à l'effet que dessus en la vetüe de Dieu seul, et sans aucune inclination ni affection particuliere que ie sente pour eux, et que ie me suis comporté en cecy comme ie voudrois avoir fait au moment du jugement formidable, que Nostre Seigneur fera de moy au sortir de cette vie.

En foy de quoy, i'ay escrit et signé la presente de ma main propre, et apposé nostre-sceau, et l'ay mise en un coffret à deux serrures differentes, lesquelles i'ay scellé de quatre de nos cachets sur les quatre coins d'un papier, qui marque que c'est-là le coffret dans lequel i'ay mis ceste declaration, et ledit coffret dans vn autre plus grand; et ay donné l'une desdites clefs audit sieur Portail, et ay gardé l'autre, pour estre mise, incontinent apres mon decedz, entre les mains du plus ancien prestre de la maison, où ie mourray, et ledit coffret ouvert en la presence de ladite Congregation assemblée pour proceder à ladite election. Fait audit Saint Lazare le neufiesme iour d'octobre mil six cens cinquante neuf. Vincent De Paul, indigne prestre et Superieur general de la Congregation de la Mission.

Scheda autem lecta, unusquisque seorsim oravit Deum per mediam horam aut circiter, et in conspectu Domini statuit, quem esset electurus in Superiorem generalem. Finita oratione, dominus Renatus Almeras Vicarius generalis ad mensam

accessit, ibique in schedula continente formulam juramenti infrascripti, et verba suffragii communia (relieto spatio, in quod nomen insereretur Superioris generalis) scripsit caractere immutato nomen ejus quem elegerat, suumque subscripsit et obsignavit; deinde complicatam ejusmodi schedulam sibi servavit, statimque suam sedem repetiit. Postea idem et eodem modo præstitero dominus Thomas Berthe, secretarius electionis, et dominus Joannes De Horgny, assistens electionis, uterque antea ad id electus ab omnibus convocatis per plura et secreta suffragia; denique cæteri electorum idem observarunt. Quibus peractis, Vicarius generalis dominus Renatus Almeras absolvit cætum ab omnibus censuris ad effectum electionis faciendæ.

Mox idem Vicarius accessit ad mensam, et, flexis genibus coram Crucifixo, legit alta voce juramentum in schedula scriptum, his verbis : *Testem invoco Jesum-Christum, qui me judicaturus est, quod ego Renatus Almeras illum eligo et nomino in Superiorem generalem Congregationis Missionis, quem sentio ad hoc onus ferendum aptissimum.* Deinde surgens et duobus digitis suum suffragium clausum tenens, illudque ostendens, statim dedit secretario, qui illud coram omnibus in pyxidem, suprema sui parte obseratam, unius tantum pollicis ductu patentem, misit. Postquam rediit ad sedem suam Vicarius generalis, continuo surrexit secretarius, juravitque eodem modo et in eadem verba, atque in locum suum rediit, misso in pyxidem suffragio. Similiter assistens, et reliqui suo ordine sigillatim jurarunt, et sua suffragia dederunt. Quæ ubi rite peracta sunt, secretarius dominus Thomas Berthe, pyxide ad commixtionem suffragiorum commota, schedulas ex ea sigillatim extraxit, eas evolvit, ostenditque Vicario generali et assistenti, et omisso eligentis nomine (quod obsignatum mansit), clara et alta voce legit nomen ejus quem quælibet schedula designabat.

Post singulorum suffragiorum publicationem a secretario factam, Vicarius, secretarius et assistens suffragia numerarunt, sigillatimque numerum nominatorum contulerunt, atque ita numeratis et collatis suffragiis, repertum est dominum Renatum

Almeras undecim suffragia habuisse. Quare dominus Thomas Berthe, cum is esset secretarius electionis (quod alioqui ad Vicarium generalem pertinebat, nisi ipse fieret Superior generalis), significavit plura esse medietate suffragia ejus qui electus erat, et mox confecit decretum electionis in hanc formam : *Cum in pleno et generali conventu ad electionem Superioris generalis legitime coacto, omnium collato numero suffragiorum, plusquam media pars Reverendum Dominum Renatum Almeras elegerit, ego Thomas Berthe autoritate totius Congregationis, eligo et nomino præfatum Reverendum Dominum Renatum Almeras in Superiorem generalem Congregationis Missionis. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen. Parisiis in ædibus Sancti Lazari, die decima septima mensis januarii, anno Domini millesimo sexcentesimo sexagesimo primo.* Quod decretum formatum atque a secretario scriptum, et nomine omnium subscriptum, ab eodem fuit coram omnibus convocatis sigillo Congregationis obsignatum. Deinde statim omnes electores ad reverentiam electo Superiori generali exhibendam accesserunt, et flexo utroque genu manus ejus osculati sunt, incipiente secretario cum assistente.

Exhibita ab omnibus reverentia, statim in ipso electionis loco combusta sunt suffragia. Tum demum recitatus est ibidem privatim hymnus TE DEUM LAUDANUS, et in fine ipsius hymni dictæ sunt tres orationes, prima de Trinitate, secunda in gratiarum actionem, tertia de Beata Virgine.

Die decima nona ejusdem mensis januarii, ab eisdem electoribus, qui Superiorem generalem elegerant, electi sunt assistentes ipsius Generalis per suffragia secreta, necnon per scrutinia distincta : primus assistens, dominus Joannes De Horgny ; secundus, dominus Thomas Berthe ; tertius, dominus Edmundus Jolly.

Denique die vigesima præfati mensis, ab iisdem electoribus, qui Superiorem generalem et ipsius assistentes elegerant, electus est per scrutinium secretum admonitor ejusdem Generalis dominus Joannes De Horgny.

In quorum omnium fidem et testimonium nos infrascripti electores acta præsentia subscripsimus.

Parisiis, in ædibus Sancti-Lazari, anno Domini millesimo sexcentesimo sexagesimo primo, die vero vigesima mensis januarii.

JOANNES DE HORGNY.

BENEDICTUS BECU.

JOANNES WATEBLED.

FIRMINUS GET.

ANTONIUS DURANDUS.

FRANCISCUS DUPUICH.

EDMUNDUS JOLLY.

GILBERTUS CUISSOT.

CLAUDIUS AMIRAUT.

JOANNES BECU.

LUDOVICUS RIVET.

JOANNES GICQUEL.

PETRUS CABEL.

JOANNES MARTINUS.

ANTONIUS DRAGUS.

JACOBUS LUCAS.

THOMAS BERTHE, *secretarius*.

COLLECTIO COMPLETA DECRETORUM

CONVENTUUM GENERALIUM
CONGREGATIONIS MISSIONIS.

ABSTINENTIA SEROTINA

V. *Mensa*, n. 274.

ACTA CONVENTUS, FUNDATIONUM

V. *Conventus generalis*, n. 166-167. — V. *Instrumenta authentica*, n. 242-243.

ADMONITOR

V. *Epistolæ*, 207. — V. *Regulæ revisæ*, n. 294-408. — V. *Sigillum*, n. 461-462.

ALMERAS (R. A. D.)

I — Propositum fuit, an tymbus supra sepulchrum R. admodum D. Renati Almeras, dignissimi Superioris nostri generalis, nuper defuncti, collocandus esset, non tam ob singulares ejus virtutes, quas eximias fuisse nemo nostrorum ignorat, sed præsertim ob præclara et specialia ejus in totam Congregationem merita, quippe qui multis maximi momenti rebus nondum integre ordinatis et stabilitis ultimam manum imponendo, illam ad firmiorem perfectioremque statum perduxerit.

Tymbus supra sepulchrum D. Almeras collocandus, speciali concessione permittitur.

Hæc propositio fuit in utramque partem multum agitata, suffragiaque ita fuerunt divisa ex metu et periculo, ne id pro aliis Superioribus generalibus aut eorum aliquibus in exemplum traheretur, ut in hac sessione nihil ea de re decerni potuerit : ac proinde remissa est hæc deliberatio in sequentem sessionem.

Eadem propositio de tymbo præfato iterum in discussionem venit. Ut autem ea res, de qua tantopere disceptatum fuerat, nec tamen quidquam statutum multis nimirum diversa opinantibus, facilius et citius definiretur, tota ad unum absolute caput revocata quæstio fuit : An scilicet propositus tymbus collocandus esset cum hac

restrictione, quod pro aliis D. Almeras successuris generalibus Superioribus id in exemplum minime traheretur; ex hujus enim exempli periculo tota pendebat difficultas. Qua super re auditis sententiis, affirmans pars negantem vicit, sed duobus non amplius suffragiis, et quidem intuitu duntaxat singularium prædicti D. Almeras in universam Congregationem meritorum, quæ ipsius sic propria et specialia fuisse agnovit conventus, ut vix ullus cuiquam ejus successorum æque de Congregatione bene merendi relictus esse locus videatur. (*Conv. gen. III, sess. 8 et 9, anno 1673.*)

AMBIENTES GENERALATUM

Major extensio excommunicationis contra ambientes generalatum jam latæ in constitutionibus.

2 — Communibus votis a conventu postulatum est, ut petatur a Summo Pontifice excommunicationem ob ambitum ad generalatum latam¹, non solum ab obitu Superioris generalis incurri, verum etiam a die convocationis conventus ad electionem Superioris vel Vicarii generalis indicti extendi, etiam quando iste conventus vivente adhuc Superiore generali secundum præscripta in constitutionibus celebrari debet. (*Conv. gen. VII, sess. 8, anno 1703.*)

Confirmatum a Clemente XI, 9 sept. 1704².

AMERINA DOMUS

Non erigenda domus Amerina, sed ejus proventus domui Romæ uniendi.

3 — Quæsit R. A. D. Superior generalis a conventu, an videretur erigenda domus in civitate Amerina; an vero uniendi proventus domui Urbis: ut in ea tot alantur et rite instituantur promovendi ad Ordines e diocesi Amerinensi quot redituum ratio poterit sustinere.

Responsum est, faciendam esse dictam unionem domui Urbis, et cum facta fuerit, statim solvendam illam summam capitalem quæ juxta transactionem cum illustrissimo Episcopo factam, ipsi ex bonis dictæ foundationis debetur. (*Conv. gen. IX, sess. 15, anno 1724.*)

ANDEGAVENSIS DOMUS

V. *Seminarium internum*, n. 444. — V. *Subsidium pecuniarium*, n. 472.

AQUITANIE PROVINCIA

V. *Seminarium internum*, n. 443.

ARCA PROVINCIALIS

In unaquaque provincia arca provincialis instituenda. — Regulæ ad eam spectantes.

4 — Quæritur a conventu, an instituenda sit pecuniæ arca centralis in unaquaque provincia.

1. V. n. 81, cap. VI, § 5. — 2. V. *Acta apostolica*, p. 84.

Statuit conventus : 1° arcam centralem instituendam esse in omnibus provinciis ; 2° talem arcam constare : — annua taxatione domorum quæ fuerunt a piis fundatoribus dotata, — reliquiis aliarum domorum provinciæ, præsolutis omnibus ad debitam domus sustentationem expensis, et ad plenam obligationum executionem necessariis ; excepta pariter aliqua pecuniæ summa, in arca uniuscujusque domus pro improvisis expensis servanda ; 3° hanc arcam penes procuratorem provincialem esse debere, cum duplici clave, quarum unam retinebit ipse procurator, et alteram habebit visitator ; 4° in fine anni, procuratorem cujusque domus teneri ad solvendas procuratori provinciali pecuniæ summas de quibus agitur in articulo secundo. Mittet pariter summam ad visitatorem rationem accepti et expensi in decursu anni, cum attestazione a superiore et ab assistente scripto facta talem rationem accuratam esse, et cum pecuniæ summa in arca servata plane conformem ; 5° pecuniam sic e diversis domibus acceptam administrandam et distribuendam esse a visitatore cum suis consultoribus, tum ad solvendas provinciæ expensas generales, v. g. administrationis, visitationis, educationis scholasticorum et seminaristarum, tum ad domorum pauperum sustentationem, et ad alia similia, ad commune provinciæ bonum spectantia ; 6° denique hanc distributionem Superiori generali probandam, a visitatore communicandam esse. (*Conv. gen. XXI, sess. 7, anno 1861.*)

V. *Reditus*, n. 389.

ARCHIVUM

V. *Visitor*, n. 524-526.

ARCU LA SUPERIORIS GENERALIS

5 — Quæsitum est, an, si quando primus assistens ob invaletudinem Superioris generalis, suscipiat, servatis servandis, regimen Congregationis et interea moriatur Superior generalis, tum aperienda sit arcula, ut is quem Vicarium generalem designavit, vices ejus gerat, amoto a regimine primo assistente.

Quando primus assistens, ob invaletudinem Sup. gen., habet regimen Congregationis, et interea moritur Sup. gen., aperienda est arcula.

Responsum fuit, esse aperiendam. (*Conv. gen. XI, sess. 7, anno 1747.*)

V. *Conventus generalis*, n. 170.

ASSISTENS CONVENTUS GENERALIS

6 — Petitum fuit, num assistens (Conventus) eligendus esset ante electionem assistantium Superioris generalis, et quidem an in eadem sessione, vel in alia præcedente ;

Assistens conventus generalis eligendus ante electionem assistantium et in eadem sessione.

Et responsum fuit, eligendum esse ante dictam electionem assistantium, et in eadem sessione propter easdem rationes, propter quas eligitur assistens electionis Superioris generalis in eadem sessione, in qua ipse Superior generalis eligitur. (*Conv. gen. III, sess. 8, anno 1673.*)

ASSISTENTES CONGREGATIONIS

Quot assistentes eligendi sint? — An assistentes Generalis defuncti iterum eligi possint?

7 — Quæsitum fuit, num essent eligendi quatuor assistentes Superioris generalis, an tres tantum; deinde, an deinceps essent eligendi alii, quam illi qui fuerunt assistentes ultimi defuncti Generalis; an possent etiam aliqui ex illis iterum eligi, et quot ex illis.

Fuit autem statutum, non esse hac vice eligendos plures, quam tres assistentes cum nunc non videatur ulla necessitas quatuor eligendi; remanet tamen libera facultas in posterum quatuor eligendi juxta constitutiones, si conventui generali libuerit. Quantum ad secundam quæstionem, fuit responsum, liberum esse conventui omnes defuncti Generalis assistentes iterum eligere, aut ex illis aliquos, aut nullum. (*Conv. gen. III, sess. 6, anno 1673.*)

Conceditur ut deinceps Italia habeat suum particularem assistentem.

8 — Cum instanter postulatum fuisset nomine conventus Italiæ, ut conventus generalis dignaretur concedere Italis peculiarem assistentem natione italum, qui apud Superiorem generalem esset unus ex quatuor ipsius assistentibus, de quibus fit in pluribus nostrarum constitutionum locis mentio;

Actum est in duabus sessionibus de hujusmodi postulatione, et postquam plurima a singulis congregatis perample circa rem propositam fuerunt in utramque partem allata, tandem conventus generalis ob multas et speciales rationes concessit, ut deinceps Italia habeat suum particularem assistentem, in Galliâ cum Superiore generali residentem, atque aliis tribus assistentibus omnino parem. (*Conv. gen. IV, sess. 13, anno 1685.*)

Assistentes recens electi retinent in conv. sedem quam ante electionem tenebant.

9 — Cum esset quæsitum, utrum assignandus in conventibus specialis sedendi locus assistentibus in iis recens electis;

Responsum est satis a constitutionibus esse de ea re provisum, quibus cautum est, ut assistentes veterani primum in conventibus locum occupent. Ideoque de novo electi suum quem ante suam electionem erant sortiti retinebunt, cum nonnisi post dissolutum conventum suo ad quod sunt electi officio perfungantur. (*Conv. gen. VII, sess. 10, anno 1703.*)

Quid agendum, si assistens electus injunctum officium non acceptet?

10 — Quæsitum est, quid agendum si assistens Congregationis a conventu electus nollet aut non posset injunctum officium acceptare;

Dictumque, tunc rationes D. Superiori generali quibus se excusat ab officio excipiendo, afferre teneri, ut illas D. Superior cum assistentibus ponderet. Deinde si denuo vocatus venire renuat, tunc D. Superior generalis alium assistentem eo modo quo in constitutionibus præscribitur dum sufficere debet assistentem in loco demortui, et illi ipsi sese excusanti substituet. (*Conv. gen. VII, sess. 10, anno 1703.*)

11 — Quæsitum est, utrum sint assignandæ quædam provinciæ D. D. Assistentibus, quarum specialem curam gerant ;

Assistentibus assignandæ non sunt quædam provinciæ quarum specialem curam gerant.

Responsumque, non oportere iis assignari, cum penes D. Superiorem generalem sit in Congregationem potestas, qua cui voluerit juxta constitutiones negotia committere poterit. (*Conv. gen. vii, sess. 7, anno 1703.*)

12 — Quæsitum, num assistentes Superioris generalis teneantur adesse conventui domestico domus in qua resident.

Assistentes Sup. gen. interesse debent conv. domestico domus in qua resident.

Responsum est, eos teneri. (*Conv. gen. xi, sess. 13, anno 1747.*)

13 — Petitum est, utrum assistentes R. A. D. Superioris generalis debeant jugiter in ipsius domo residere, aut saltem in urbe ubi commorari solet ;

De residentia assistentium in domo Sup. gen.

Et declaratum est a conventu ipsos juxta constitutiones debere in domo residentię D. Superioris generalis permanere, nec posse nisi propter maximam necessitatem alio mitti ad aliquod longum tempus, quo casu illis suffiendi sunt vicegerentes seu substituti. (*Conv. gen. viii, sess. 7, anno 1711.*)

14 — Postulatum fuit, multarum provinciarum nomine, ut decretum præcedentis conventus generalis de actuali residentia assistentium in domo ubi solet residere R. A. D. Superior generalis, executioni mandaretur. Quæsitum est itaque circa absentiam præfatorum D. Generalis assistentium, qui in suum privatum commodum peterent discessum e domo S. Lazari cum animo non revertendi intra annum :

Quid agendum, si assistens Sup. gen. discedat in suum commodum, et cum animo non revertendi intra annum ?

1° cui aut quibus probanda sit talis discessus causa ;

Et definitum est probari debere R. A. D. Superiori generali, assistentibus et visitoribus, vel etiam conventui generali aut sexennali si intra annum celebrari debeant ;

2° Utrum, postquam probata sic fuerit discessus causa, debeant dicti assistentes scripto cedere juri suo et officium assistentis resignare ;

Et communi calculo statutum est, ipsos in tali casu debere statim scripto dimittere et abdicare prædictum assistentis officium, aliosque in eorum locum esse protinus subrogandos, vel si tunc conventus habeatur eligendos. (*Conv. gen. ix, sess. 8, anno 1724.*)

15 — Quæsitum, an statuendum sit a conventu ne subrogatio et substitutio assistentis Superioris generalis diu protrahatur.

Non ultra sex menses protrahatur nominatio substituti assistentis Sup. gen.

Statuit, eam subrogationem et substitutionem, quam primum poterit, a R. A. D. Superiore generali esse faciendam, nec debere ultra sex ad summum a vacatione menses protrahi. (*Conv. gen. xi, sess. 10, anno 1747.*)

Quid, si moriatur assistens quando conv. gen. vel sexennalis intra annum habendus sit?

16 — Cum constitutiones præscribant Superiori generali, in casu mortis unius e suis assistentibus, ut substitutum quamprimum eligat a visitoribus qui sunt in Europa approbandum, qui locum demortui teneat usque ad proximum conventum generalem vel sexennalem; cumque insuper statutum sit a conventu generali IX, sess. 8¹, talem substitutionem fieri debere in casu absentiae etiam approbatæ unius assistentis, si non habeat animum revertendi intra annum; a conventu vero generali XI, sess. 10², dictam substitutionem, in casu mortis, non esse differendam ultra sex ad summum menses, quid agendum sit a Superiore generali, in casu mortis assistentis, si conventus generalis vel sexennalis habendus sit intra annum a die mortis?

Conventus declarat, in hoc casu posse Superiorem generalem substitutum non proponere, et expectare conventum. (*Conv. gen. XXI, sess. 5, anno 1861.*)

In aliqua circumstantia gravi, assistentes Superiori gen. inefficaciter admonitum, simul adibunt, ad admonitionem ipsi iterandam.

17 — Postulatum fuit, utrum expediat addere hunc articulum regulis assistentium Superioris generalis et admonitoris: *Si, in aliqua circumstantia gravi Superior generalis, post repetitam admonitionem ab admonitore factam, sese emendare neglexerit, gravitate rei coram Deo mature considerata et inter se discussa, ipsum simul adibunt ad admonitionem iterandam.*

Conventus judicavit, hoc adhibito modo, melius provideri Superioris generalis bono spirituali, et admonitionem ipsi factam efficaciorē fore, ac proinde hanc additionem admittendam censuit. (*Conv. gen. XIX, sess. 7, anno 1843.*)

Qua pollent potestate assistentes, quando Sup. gen. propter infirmitatem nequit Congregationem administrare?

18 — Cum esset postulatum, qua pollerent potestate D. D. Assistentes quo tempore Superior generalis gravi et diuturna atque incurabili tenetur infirmitate, quæ ea est ut res Congregationis administrare nequeat; an tunc superiores instituere vel destituere, litteras nomine et sigillo Superioris generalis subscriptas scribere ac mittere, missas ad Superiorem generalem aperire et legere, e nostris quosdam propter quædam flagitia a Congregatione dimittere, et plurima alia possint et valeant quæ ad publicum Congregationis regimen spectant;

Responsumque eo in casu his verbis expresso, nihil eorum posse quæ hic describuntur. (*Conv. gen. VII, sess. 7, anno 1703.*)

Item.

19 — Quæsitum est, utrum cum Superior generalis gravi ac incurabili laborat infirmitate et non satis est aptus ad deliberandum, possint superiores ab assistentibus vel destitui vel institui in casu necessitatis antequam Vicarius generalis possit eligi, et qui sunt illi casus necessitatis;

Responsumque assistentibus hanc potestatem non competere, sed visitoribus concedi potestatem suspendendi superiores in casu necessitatis prout in regulis visita-

torum exprimitur, nec aliquid his immutandum esse conventus statuit. (*Conv. gen. vii, sess. 8, anno 1703.*)

20 — Cum esset postulatum, quo tempore deberet visitoribus statum Superioris generalis gravi laborantis infirmitate quæ inidoneum illum præstat Congregationis regimini ab assistentibus declarari;

Assistentes quam citissime debent declarare visitoribus statum gravis infirmitatis Superioris generalis qui Congregationis regimini factus est inidoneus.

Responsum est, quam citissime debere hunc statum ab illis patefieri; at de cogendo in ea occasione conventu ad Vicarii generalis electionem, relinquendum iudicio et conscientiæ assistentium, ut de qualitate morbi, si is ipse sit, qui hoc posulet remedium, juxta constitutionum mentem, recte judicent. (*Conv. gen. vii, sess. 8, anno 1703.*)

21 — Quæsitum est, in quo residere debeat potestas regendi Congregationem quo tempore Superior generalis non potest per gravissimam ac diuturnam infirmitatem et per defectum iudicii eam administrare usquedum Vicarius eligatur;

Primo assistenti conceditur potestas regendi Congregationem, quando a iudicibus hic indicatis, declaratur inidoneus Sup. gen.

Responsumque, hanc potestatem concedi a conventu hoc generali primo assistenti vel secundo si primus non posset, cum limitationibus quæ Vicario generali præscribuntur in constitutionibus, huiusque decreti confirmationem a Summo Pontifice postulandam.

Ut autem iudicetur, an Superior generalis eo in statu infirmitatis versetur qui illum præstet omnino inidoneum Congregationis regimini, censuit conventus de eo statu ab assistentibus, a visitatore provinciæ, a superioribus quinque viciniorum domorum, a secretario et Congregationis procuratore, ab assistente domus, si non sit ex assistentibus Congregationis, et a sex sacerdotibus domus, iisque ratione vocationis antiquioribus in qua commoratur Superior generalis ad plura medietate suffragia eaque publica, iudicandum, cui quidem deliberationi non intererit primus assistens, vel is cui committenda esset prædicta potestas, et cui præerit assistens electione antiquior. (*Conv. gen. vii, sess. 9, anno 1703.*)

Confirmatum a Clemente XI, 9 sept. 1704¹.

22 — Petitum fuit, num deberet quoque ab eadem Sancta Sede pro assistente ad regimen Congregationis evocato in casu qui superius exprimitur, facultatem peti eamdem nostram Congregationem regendi, conventum etiam generalem tempore a constitutionibus præscripto convocandi, ac in eo usque ad Vicarii generalis electionem præsidendi;

Assistens de quo supra potest conventum generalem convocare.

Et hoc quoque postulandum esse conventus statuit. (*Conv. gen. vii, sess. 10, anno 1703.*)

Confirmatum a Clemente XI, 9 sept. 1704².

1. V. *Acta apostolica*, p. 82. — V. *idem*, p. 83.

Vicarius generalis, et primus assistens de quo supra, dispensare possunt a votis Congregationis.

23 — Quæsitum est, num oporteret postulare a Sancta Sede pro Vicario generali, seu nominato a D. Superiore generali, sive etiam in conventu electo, ut superius dictum est, ac pro assistente qui usque ad electionem Vicarii generalis Congregationem administraret, dispensandi in actu dimissionis cum aliquibus de nostris de suis votis facultatem, cum evenire aliquando possit ut propter magni momenti rationes vel dimitti vel expelli e Congregatione tunc temporis debeant, cum Selectæ eam facultatem uni Superiori generali tribuere videantur;

Responsumque, eam licentiam a Sancta Sede esse postulandam. (*Conv. gen. vii, sess. 10, anno 1703.*)

Confirmatum a Clemente XI, 9 septembre 1704¹.

Quomodo et a quibus assistentes deponi vel suspendi possint?

24 — Eorum verborum occasione quæ in Cap. 3. Const. § 3. continentur in quibus de assistente Superioris generalis mentio fit: *Quod si e vita decedat, vel deponatur vel quocumque alio modo mutetur*, etc., petitum est, quomodo et a quibus assistentes vel deponi, vel suspendi possint;

Responsumque non posse deponi assistentem nisi a conventu generali, cujus est decernere utrum depositionem mereatur. Si vero assistens ita se male gereret in officio vel in aliis rebus, ut eo indignum se præberet; aut ea gravi esset infirmitate mentis aut corporis quæ mutationem expostularet, tunc Superior generalis, consultis super ea re assistentibus cæteris et visitatoribus qui sunt in Europa, ab eodem officio ad plura medietate suffragia ad tempus suspendere, et alium ejus loco substituere poterit. (*Conv. gen. v, sess. 12, anno 1692.*)

D. Himbert ab officio assistentis Sup. gen. deponitur.

25 — Dictum est a D. Superiore generali, jam superesse conventui expendendum quid statueretur in causa D. Himbert, qui non curavit se sistere conventui, a quo fuerat legitime citatus.

Re igitur in deliberationem vocata, primum quidem a quibusdam dictum est examinandum an illius e Congregatione dimissio (a qua penderet consequenter ejusdem ab officio assistentis depositio) sit legitima. Sed animadversum est alienam quæstionem in locum veræ ac necessariæ suffici. Ut igitur ad verum sensum quæstio revocaretur, dictum est inquiri an abstrahendo a quæstione de legitima vel illegitima dimissione antea facta, esset ipse ab officio assistentis Superioris generalis declarandus depositus et deponendus præsertim propter illius contemptum et inobedientiam conventui generali, a quo fuerat legitime citatus.

Unanimi autem consensu omnes convocati judicarunt contumaciam illius tali depositione esse puniendam. Et iterum postulatis pariter votis publicis, communibus suffragiis omnes declaraverunt præfatum D. Petrum Himbert (præsertim propter

1. V. *Acta apostolica*, p. 83.

suam erga conventum inobedientiam et contumaciam) esse jam nunc et de facto, ab officio assistentis Superioris generalis, auctoritate conventus depositum, et in ejus locum, utpote vacuum, alterum proxima sessione sufficiendum et eligendum esse. (*Conv. gen. ix, sess. 2, anno 1724.*)

26 — Dixit R. A. Superior generalis jam ab initio conventus fuisse duo puncta proposita circa dimissionem D. Petri Himbert, antea assistentis D. Superioris generalis. Cumque alterum ex his duobus punctis haecenus manserit intactum, ipsum nunc tractandum. Tum et variae quæ ad D. Himbert scriptæ erant et ejusdem manu exaratæ epistolæ lectæ sunt. Protulit deinde idem R. D. Superior generalis memoriale in hunc finem conscriptum ut probaretur : 1. Superiori generali cum votis suorum assistentium ad pluralitatem competere jus e Congregatione dimittendi quemcumque missionarium, etiam si esset unus e suis assistentibus, in casibus designatis tam in constitutionibus communibus quam in Selectis ; 2. Ex ipsius D. Himbert epistolis aperte constare quod tentaverit et per se et per alios fieri a plurimis Congregationis nostræ presbyteris oppositionem acceptationi Constitutionis UNIGENITUS, tantaque mala inde Congregationi obventura, ut illius exitium esset pertimescendum, nisi remedio severo quidem sed plane unico et necessario occurreretur. Addidit idem D. Superior generalis, hoc ipsum memoriale cum supplici libello Summo Pontifici fuisse oblatum, sibi hesternæ die ad vesperam responsum, tum epistola Eminentissimi Cardinalis Paulucci a secretis Status, qua asserit Summo Pontifici gratum esse et probari quod inflicta pœna coercuerit parisiensem domus Bonorum Puerorum præfectum, eumque e suorum assistentium collegio qui contra Constitutionem UNIGENITUS quidpiam moliri comperti sunt ; adjiciens quod non solum Sanctissimus D. Noster factum probavit, sed et insigni honestavit laude, declarando præfatum D. Superiorem generalem illud potuisse, et si aliter foret, sua ipsum auctoritate firmum ratumque habere ; tum decreto Congregationis Negotiis et Consultationibus Episcoporum et Regularium præfectæ, dato die 21 julii currentis anni, quo Superiori generali dicta facultas expellendi assistentem, ut expositum fuerat seu admonitorem, competere decernit.

Quid servandum, ut e Congregatione dimittatur assistens Sup. gen. ?

Lectisque epistola et decreto, ac postulatis suffragiis, declaratum est decreto obtemperandum pro præterito, et de futuro providendum a conventu.

Conventus itaque unanimi voce statuendum duxit et statuit in posterum, assistentem e Congregatione non esse dimittendum, nisi ad plura medietate suffragia ipsius D. Superioris generalis, assistentium et visitorum qui sunt in Europa, sicut pro ejus suspensione definitum fuerat in conventu anni 1692, sess. 12¹, aut si res dilationem non pateretur, ad plura suffragia D. Superioris generalis, assistentium, visitoris provinciae, superiorum quinque viciniorum domorum, secretarii et procuratoris

Congregationis, assistentis domus si non sit ex assistentibus Congregationis et sex sacerdotum eorumque ratione vocationis antiquiorum domus in qua commoratur Superior generalis. Quod nomine ejusdem Superioris generalis et totius conventus a S. Sede confirmari est enixe postulandum. (*Conv. gen. ix, sess. 16, anno 1724.*)

Confirmatum a Benedicto XIII, 4 julii 1727¹.

V. *Arcula Superioris generalis*, n. 5. — V. *Conventus sexennalis*, n. 159. — V. *Conventus generalis*, n. 174. — V. *Juramentum*, n. 259. — V. *Præcedentiæ*, n. 356-357. — V. *Regulæ revisæ*, n. 392. — V. *Secretum*, n. 429. — V. *Vicarius generalis Congregationis*, n. 512.

ASSISTENS SUBSTITUTUS

An assistens substitutus, inter assistentes deputandos ad quæsitæ examinanda, seligi possit?

27 — Quædam lis exorta, num scilicet D. Michael Renatus Ferrand, quem R. admodum Præpositus generalis una cum assistentibus et visitatoribus, in assistentem elegit, inter assistentes nunc deputandos veniret ad supradicta quæsitæ seligenda.

At unanimi fere consensu responsum fuit, inter assistentes seligi posse ad prædictam deputationem. (*Conv. gen. xv, sess. 2, anno 1786.*)

V. *Assistentes Congregationis*, n. 15.

ASSISTENS SUPERIORIS LOCALIS

Quandonam assistens domus possit, absente superiore, concedere licentiam domo exeundi?

28 — Quæsitum fuit, an et quando assistens superioris localis possit, eo absente, nostris aut seminaristis externis copiam domo exeundi facere.

Responsum autem est, illum neque nostris, neque seminaristis hancce licentiam, nisi in casu necessitatis non prævisæ atque urgentis, posse concedere, si superior vel in urbe, vel non procul ab ea fuerit; multoque minus id temporis ipsummet assistentem absque prædicta necessitate domo egredi debere; quod si tunc vel exierit, vel aliis exeundi licentiam dederit, hujusmodi egressus rationem superiori reduci mox reddet. Placuitque conventui istud decretum in regulis assistentis superioris localis esse inserendum. (*Con. gen. III, sess. 15, anno 1673.*)

An assistens domus in seminariis externis possit, absente superiore, licentias exeundi dare seminaristis et eorum spiritualibus collationibus præsidere?

29 — Ex occasione aliquorum e nostris qui in seminariis externis nobis commissis sub superiore locali directionem aliquam exercent et directores sunt constituti, revocatum fuit in dubium, utrum eorum an assistentis domus esset, seminaristis externis ad exeundum domo, absente superiore, licentiam dare, et utrum dictus assistens posset eorumdem seminaristarum spiritualibus collationibus pro libito præsidere.

Super viroque dubio decretum fuit, assistentis esse concedere seminaristis externis licentiam domo exeundi; eundemque, nisi superior aliud præscriperit, posse, si

1. V. *Acta apostolica*, p. 91

voluerit, spiritualibus eorum collationibus præsidere. Quod autem hic dicitur de licentia exeundi, intelligi debet juxta limitationes ultimi decreti sessionis decimæ quintæ¹. (*Conv. gen. III, sess. 21, anno 1673.*)

30 — Quæsitum, utrum assistens, absente superiore locali, habeat jus aperiendi litteras ad privatos directas.

Assistens domus litteras privatorum aperire potest, absente superiore per aliquot dies.

Responsum est, habere illud, si per aliquot dies absit superior. (*Conv. gen. XI, sess. 11, anno 1747.*)

31 — Quæsitum est, utrum expediat statuere quod, quoties superior localis absens erit a domo, epistolæ ad ipsum directæ ab assistente domus aperiuntur, juxta instructiones sibi a superiore traditas, et hoc addatur regulis ipsius superioris.

Quid, de epistolis ad superiorem, eo absente, directis?

Respondit conventus affirmative, putans illud necessarium esse pro meliori domorum regimine. (*Conv. gen. XIX, sess. 8, anno 1843.*)

32 — Propositum fuit, an in regulis assistentis superioris localis inserendum esset, quod ipsius sit convocare conventum domesticum, et interesse conventui provinciali, si tunc contigerit eum totum localis superioris officium exercere.

Assistens qui totum superioris localis officium exercet, debet conv. dom. convocare et interesse conv. prov.

Dictum fuit inserendum. (*Conv. gen. III, sess. 14, anno 1673.*)

33 — Quia vero ex paragrapho secundo capitis quinti constitutionum, iis qui totum superioritatis officium exercent jus tribuitur suffragii in conventu provinciali, quæsitum fuit, quidnam sit totum superioritatis officium exercere;

Quandonam assistens domus totum superioritatis officium exercere censeatur? — An conv. dom. cogere possit absque visitatoris mandato?

Et responsum fuit, assistentem totum superioritatis officium exercere, non solum cum, vel mortuo, vel revocato, seu destituto superiore domus, nondum alius in ejus locum suffectus est; sed etiam cum ipse superior vel ita longe abest, vel adeo gravi morbo oppressus est, ut nec conventui provinciali interesse possit, nec alium in sui locum substituere; verumtamen, nisi a visitatore speciale mandatum habeat, in absentia superioris, conventum domesticum cogendi, prius ab eodem visitatore resciet, utrum dictum conventum cogere debeat, an expectare dum superior alium ad id sui loco substituat. Quod si ipsum cogat, exacte observabit ea quæ capite ultimo regularum superioris localis circa hujusmodi conventum præscripta sunt. (*Conv. gen. III, sess. 21, anno 1673.*)

34 — Agitatum fuit an, si forte assistens superioris localis ad missionem ante non paucos dies inceptam, nostros adjuturus proficiscatur, ad eum communibus exercitiis præesse pertineat, an ad directorem jam constitutum.

An exercitiis præsidere debeat assistens, qui, incepta missione, advenit nostros adjuturus?

Declaratum fuit, assistentis esse iis saltem præesse quæ ordinem domesticum

spectant : attamen expedire, ut director, de ipsius consilio, munus suum circa missionis functiones prosequatur, nisi forte superior omnia per assistentem fieri præscribat. (*Conv. gen. iv, sess. 14, anno 1685.*)

An status locus in mensa sit assignandus assistenti?

35 — Petitum fuit, an assistentes superiorum localium in mensa semper ipsis assidere, aut statum alium locum habere debeant.

Conclusum est, ipsis, juxta caput tertium regularum superioris particularis, hujusmodi locum in domibus, ubi opus est, competere; pertinere autem ad visitatorem una cum superiore de illa necessitate aut convenientia judicare. (*Conv. gen. iv, sess. 14, anno 1685.*)

V. *Conventus domesticus*, n. 121. — V. *Conventus provincialis*, n. 140-143. — V. *Procurator localis*, n. 369-370. — V. *Regulæ revisæ*, n. 398-401-408-409.

AURISTANENSIS DOMUS

Vel mutandus status domus Auristanensis, vel deserenda ea domus.

36 — Postulatum est, quid sit statuendum circa domum Auristanensem, cujus status ita miserabilis est, ut fere impossibile sit hanc domum subsistere, nisi huic statui afferatur remedium.

Conventus, attento illo statu, rogat R. A. D. Superiorem generalem, ut quo citius pro sua prudentia huic statui provideat. Si autem remedium efficax inveniri non posset, ipsi concedit facultatem hanc domum supprimendi. (*Conv. gen. xx, sess. 6, anno 1849.*)

AVENIONENSIS DOMUS

Acceptandæ foundationes domus Avenionensis et Romanæ.

37 — Diu deliberatum est, utrum ratas habere par sit foundationes domus Avenionensis in collegiis Pontificiis S. Nicolai de Annexiaco ac S. Petri ad vincula, et Romanæ in academia clericorum nobilium, quarum administratio juxta Bullam Pontificiam committatur solis sacerdotibus Congregationis Missionis provinciæ Romanæ ad beneplacitum tamen Sacræ Congregationis Propagandæ Fidei;

Atque una fuit vox omnium convocatorum idemque sensus, foundationes illarum domorum non ingratis esse acceptandas, imo Reverendum admodum D. Superiorem generalem in iis debere superiores particulares seu locales constituere quos et poterit destituere, cum ei ita in Domino expedire visum fuerit; prius tamen rogato consensu Sanctissimi D. D. Nostri, aut Eminentissimorum Cardinalium ad quos pertinuerit, sicut et præhabita ejusdem Sanctissimi D. D. Nostri approbatione circa condiciones dictarum foundationum. (*Conv. gen. viii, sess. 6, anno 1711.*)

An nostri qui resident in collegio Avenionensi, ad familiam Congregationis pertinent?

38 — Postulatum fuit, an nostri qui resident in collegio Avenionensi debeant censeri familia Congregationis Missionis.

Definitum est, censendam esse familiam Congregationis, ideoque nomine conven-

tus generalis procurandam esse revocationem decreti Congregationis Episcoporum et Regularium, ut possint in posterum frui juribus iisdem quibus aliæ familiæ ejusdem Congregationis fruuntur. (*Conv. gen. ix, sess. 12, anno 1724.*)

BACCALAUREATUS

V. *Seminaria externa*, n. 438.

BARCINONENSIS DOMUS

39 — R. A. D. Superior generalis examinandum conventui proposuit, an familia missionariorum in urbe Barcinonensi commorantium debeat censi domus Congregationis Missionis. Ratio autem dubitandi erat: — 1° Quod in instrumento foundationis expresse exigatur neminem in illam domum mitti posse, nisi sit hispanus, italicus aut lusitanus, cæteris nationibus exclusis. Quod sane a communione membrorum ejusdem Congregationis et a dependentia Superiori generali debita videtur alienum. — 2° Quod contractus foundationis non fuerit initus cum D. Superiore generali aut cum alio ad id deputato. Annotatum quoque fuit nullum apparere decretum Pontificium quo talis contractus foundationis confirmetur, quamvis illa confirmatio fuerit supplici libello expresse postulata.

Sup. gen. statuet de domo Barcinonensi, sine suo consensu fundata.

Quibus auditis, placuit conventui nihil ea de re impræsentiarum esse statuendum, sed expectandum donec R. D. de la Torre charissimos confratres nostros barcinonenses visitaverit. Examinato enim et renuntiato rerum et personarum statu, R. A. D. Superior generalis de consilio suorum assistentium et præfati D. Visitatoris, securius quod magis in bonum Congregationis et regularem observantiam cesserit, pro sua prudentia, statuet. (*Conv. gen. ix, sess. 14, anno 1724.*)

V. *Seminarium internum*, n. 455.

BEATIFICATIO

V. *Folchy* (D.), n. 220. — V. *Vincentius a Paulo* (S.), n. 519-520.

BIENNIIUM

V. *Seminarium internum*, n. 439-440-446. — V. *Vota*, n. 530.

BONA TEMPORALIA

40 — Cum resciverit conventus ea non satis diligenter observari, quæ Congregationis legibus de domestica rei temporalis administratione præscribuntur, prohi-

Superiores procuratoris officium non sibi arrogant, et vice versa.

bendum omnino censuit ne superiores locales procuratoris officium sibi arrogent, neque aliter quam præsente domus assistente, aut antiquiori sacerdote, accepti expensique rationem singulis, quoad fieri licet, mensibus a procuratore recipiant, nec demum ullam residuæ pecuniæ partem apud se retineant, quam in arca ferrata duplici clave obserata, ut moris est, recondere debent.

Injungit præterea conventus, ut tam superiores quam procuratores iis omnibus accurate inhæreant quæ eorum regulis circa res temporales legitime administrandas statuta fuerunt. (*Conv. gen. xii, sess. 7, anno 1759.*)

Media adhibenda ut superiori novo tradatur a prædecessore cognitio status temporalis domus.

41 — Ex parte conventus Barcinonensis quæsitum fuit, num cogendi sint superiores qui locum suum dimittunt, ut ante discessum e domo successores suos de statu temporalis domus certos faciant, debitis activis et passivis accurate notatis, numeratæque pecunia quæ in arca remanet.

Rem omnino expedire censuit conventus generalis, atque decretum generale hac de re efformari voluit. Jubet itaque ut, servato Congregationis more, quem innovat et auctoritate sua firmat conventus, in codice ad id destinato accurate notentur quæ pertinent ad debita tum activa tum passiva, redituum ac censuum quantitatem et rationem; utque singulis mensibus a procuratore, una cum assistente, aut in ejus defectum cum antiquiori domus sacerdote, impensi et accepti, atque pecuniæ in arca reconditæ coram superiore ratio reddatur. Quibus accurate servatis, maxime ante superioris decessum, nullo labore ad notitiam rei temporalis deveniet novus superior; nec unquam periclitabitur res familiaris, si apud assistentem aut domus antiquiorem sacerdotem arcæ clavis una deponatur novo superiori tradenda. (*Conv. gen. xv, sess. 4, anno 1786.*)

Renovantur decreta præcedentia.

42 — Postulatur enixe, ut conventus generalis hæc duo, jam multoties decreta, nova definitione confirmet: 1° non licere domorum nostrarum superioribus munia procuratoris usurpare, pecuniam domus apud se servare, etc.; 2° non licere procuratoribus bona sive domorum nostrarum, sive seminariorum administrationi nostræ commissorum gerere, inconsulto superiore.

Conventus generalis renovans decreta conventus generalis duodecimi, sess. 7, quæst. 10, et conventus generalis decimi quinti, sess. 4, prohibet, ne superiores procuratoris officium sibi arrogent, aut ullam pecuniæ domorum partem apud se retineant; prohibet item ne procuratores in administrandis sive domorum nostrarum, sive seminariorum negotiis more dominorum se gerant, neglecta superiorum auctoritate; sed utrique constituti ad bonum commune, illud secundum regulas, conspirantibus studiis et concordia mutua, conservent atque promoveant. (*Conv. gen. xvi, sess. 8, anno 1788.*)

43 — Quæsitum est, an jus habeant superiores in iis domibus quibus præsent, ut procuratores apud ipsos rationem reddant de iis etiam bonis quæ ad seminaria pertinere noscuntur, licet in Congregationis commodum non vertant, quidve agendum erga procuratores qui hac in parte obsequium præstare recusant.

Procuratores superiori rationem reddere debent singulis mensibus, non tantum de bonis Congregationis, sed etiam de iis quæ ad seminaria pertinent.

Ne uno quidem dissidente, responsum fuit, jus illud superioribus omnino competere, cum utique bonorum domus et seminarii, quæcumque sint, primi et veri habeantur, Congregationis nomine, administratores; nec igitur iis licere bonorum illorum curam deserere, nec sinere ut procuratores more dominorum in re temporali se gerant, contempta aut neglecta superioris auctoritate, ædificiis construendis, contractibus incundis, rebusque aliis gerendis. Jubet igitur conventus procuratores singulis mensibus apud superiores rationem reddere de bonis omnibus quæ ad domum quocumque titulo pertinere noscuntur, et præsentī decreto obsequi renuentes, officium suum, jubente Superiore generali, amittere. (*Conv. gen. xv, sess. 5, anno 1786.*)

44 — Cum non parum intersit optimo Congregationis regimini ut bona temporalia domorum recte administrentur, viteturque periculum illas ære alieno gravandi, quæritur a conventu, num expediat statuere quod superiores locales teneantur quotannis ad visitatorem mittere sinceram totius accepti et expensi rationem, necnon fidem omnium obligationum et debitorum statum, ut insuper visitator talem rationem ad Superiorem generalem transmittat suis munitam observationibus.

Sincera ratio gestionis temporalis quotannis reddenda.

Non potuit Conventus quin libenter ederet hoc decretum ad tollendos abusos et præcavenda infausta consecraria quandoque exorta, quæ in damnum non solum domorum particularium, sed etiam totius Congregationis verterent. Ideoque conventus declarat conscientiam tam superiorum quam visitorum gravari de accurata hujus decreti observatione. (*Conv. gen. xxii, sess. 8, anno 1867.*)

45 — Utrum condendum sit decretum, ut tituli proprietatum mobilium (*Gallice, titres au porteur, rentes publiques*), quæ pertinent ad patrimonium cujuscumque domus, bonis immobilibus æquiparentur et iisdem regulis subjiciantur, ita ut non immutentur aut alienentur absque expressâ Superioris generalis licentia; aut saltem in casu necessitatis, absque licentiâ visitoris, consentientibus consultoribus suis, cum obligatione monendi quamprimum Superiorem generalem.

Quid, de titulis censuum annuorum mobilium ad Congregationem pertinentium?

Respondit conventus affirmative. (*Conv. gen. xxiii, sess. 8, anno 1874.*)

46 — Quæsitum fuit, quid facto opus, si superior venditiones, emptiones, reparationes, mutationes, lites et similia, non exceptis, nisi mandante scriptis Episcopo, seminariorum bonis, insciis et aliquando contradicentibus familiæ consultoribus, aggrediatur;

Si sup. loc. bona temporalia gerat contra regulas, admonendi sunt visitator et Sup. gen.

Dictumque est, si id accadat, monendos esse visitatorem Superioremque gene-

ralem, litteris a consultoribus et ab admonitore superioris absque ulla cunctatione ad illos missis, præsensque decretum regulis consultorum et admonitoris superioris localis inserendum. (*Conv. gen. x, sess. 7, anno 1736.*)

Patrimonium domus Taurinensis inter plures domos provinciae dividitur.

47 — Postulatum fuit a conventu provinciali Insubriae, ut conventus generalis divideret patrimonium hactenus a domo Taurinensi administratum, et assignaret unicuique domui, id est, Taurinensi, Montis Regalensi, Casalensi, eam partem, quæ conventui provinciali æquior visa est, nempe : domui Casalensi daretur redditus annuus decem millium libellarum gallicarum; Montis Regalensi, undecim millium; reliquum patrimonii, viginti circiter millium libellarum, ut supra, concederetur domui Taurinensi.

Quæsitum insuper, imo postulatum, ut conventus generalis decerneret, utrum domus Taurinensis teneatur solvere æs alienum a domo Casalensi contractum, cujus summa est quindecim circiter millium libellarum gallicarum.

Re mature perpensa, conventui generali visum est, nondum esse tempus illud patrimonium dividendi, et in præsens sufficere, ut domus Taurinensis addat redditibus propriis domus Casalensis tria millia annua libellarum gallicarum, et aliquam mediocrem summam suppeditet ad extinguenda debita magis urgentia. Cætera debita poterit domus Casalensis sensim solvere, cum redditus assignatus debeat superare expensas decursu anni faciendas.

De domo Montis Regalis, cum ea nihil postulaverit, nihil statutum est. Pergat domus Taurinensis, ut hactenus fuit, suppeditare ei sexcentas libellas annuas pro quolibet sive sacerdote, sive scholastico, aut fratre coadjutore, et tercentas pro singulis seminaristis.

Erit autem admodum R. D. D. Superioris generalis, cum sibi congruum videbitur, decernere ac statuere, quantum unicuique domui Pedemontanae in bonorum divisione erit assignandum. Congruum autem tempus habebitur, cum restauratio novæ domus Taurinensis erit absoluta. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

V. *Arca provincialis*, n. 4. — V. *Seminaria externa*, n. 431. — V. *Superior generalis*, n. 488.

BONORUM PUERORUM DOMUS

V. *Lites*, n. 263-264-265. — V. *Subsidium pecuniarium*, n. 471.

BREVI APOSTOLICA

48 — Lecta sunt Brevia quædam Apostolica ad nostrum institutum pertinentia, præsertim circa approbationem votorum nostrorum, et explicationem voti paupertatis, data annis millesimo sexcentesimo quinquagesimo quinto, mense sep-

Acceptatio Brevium Apostolicorum quæ ad institutum pertinent.

tembri, et millesimo sexcentesimo quinquagesimo nono, mense augusto, et circa subjectionem nostram jurisdictioni Ordinariorum quoad functiones, datum anno millesimo sexcentesimo sexagesimo secundo, mense octobri; responsum fuit nonnullis difficultatibus quæ super his propositæ sunt; dictaque Brevia acceptata fuerunt. (*Conv. gen. II, sess. 29, anno 1668.*)

V. *Collectiones documentorum*, n. 64.

BULLÆ

V. *Collectiones documentorum*, n. 64.

CADURCENSIS DOMUS

V. *Subsidium pecuniarium*, n. 478.

CAMALE

49 — Cum nostri qui parochiales quasdam ecclesias administrant, proposuerint valde incommodum et grave esse functionibus curialibus, præsertim extra ecclesiam, deserviente hieme cum bireto vacare; ac proinde petierint, ut iis tunc liceret camalibus uti;

Aliquando licet uti camalibus.

Conventus illorum valetudini, quantum expedit, consulere cupiens, annuit; idque concessit, modo fiat hieme tantum, in regionibus frigidis, atque in diæcesibus, ubi hæc consuetudo inter ecclesiasticos parochiarum invaluit; non tamen intra ipsam ecclesiam, nisi ex illa propter dictas functiones immediate sit exeundum, aut cum ad eam post has peractas reditum fuerit. (*Conv. gen. III, sess. 22, anno 1673.*)

CAMPUM BELLUM (DOMUS)

V. *Lites*, n. 266.

CAPILLI

50 — Quæsitum, an coercenda sit consuetudo quæ sensim irrepit, capillos pulvere albo conspergendi.

Omnino interdicitur consuetudo pulvere albo conspergendi capillos, et crispandi comam.

Responsum est, ab illo more plurimum abhorrere conventum, et se illum missionariis omnino interdicare, ac multo magis improbare se morem crispandi comam. (*Conv. gen. XI, sess. 9, anno 1747.*)

CAPILLI ADSCITITII (PERRUQUE)

51 — Quæsitum, an vetandus omnibus missionariis usus capillorum adscititiorum.

Vetatur usus capillorum adscititiorum.

Pronuntiavit conventus, omnino esse vetandum, et pro R. A. D. Superioris generalis prudentia in delinquentes animadvertendum. (*Conv. gen.* xi, *sess.* 8, anno 1747.)

CAPITULUM

Quid, de capitulo tenendo, ubi tres tantum culpam dicere possunt?

52 — Cum audisset conventus nonnullos nostrorum aliquid difficultatis aut dubii pati circa hæc verba regularum communium, *cap.* 10, § 13: «Qualibet feria sexta, singuli suam culpam coram aliis dicent superiori vel alteri ipsius superioris vices gerenti ; »

Sic eadem esse intelligenda declaravit : 1° ut illud exercitium non habeatur, nisi ubi tres suam culpam possunt dicere ; 2° retinendum esse semper observatum hactenus in Congregatione ordinem, quo usu fit, ut quivis distincti status separatim culpam dicant, adeo ut, si unus esset tantum sacerdos antiquus, ipse solus, aut si scholasticus aut etiam qui biennium non explesset post votorum emissionem sacerdos, solus quoque et separatim culpam dicat. (*Conv. gen.* v, *sess.* 21, anno 1692.)

Convocati ad conventum capitulo interesse debent.

53 — Petitum fuit, an convocati ad conventum tum generalem, tum provincialem, capitulo cum familia domestica interesse deberent.

Ad quod responsum est affirmative quoad utrumque conventum. (*Conv. gen.* iii, *sess.* 9, anno 1673.)

Cuinam culpa dicenda sit tempore conventus ?

54 — Quæstio in præcedenti sessione proposita, cuinam, videlicet, convocati tum ad generalem, tum ad provincialem conventum, culpam in capitulo dicerent, resumpta fuit atque in hunc qui sequitur modum soluta, nimirum :

In conventu generali culpam esse dicendam Superiori generali, aut Vicario generali, aut alii per illos ad id deputato ; in conventu autem provinciali, in quavis provinciæ domo celebraretur, visitatori aut vice-visitatori. (*Conv. gen.* iii, *sess.* 10, anno 1673.)

V. *Visitor*, n. 523.

CAPSULA VICARII GENERALIS

V. *Vicarius generalis Congregationis*, n. 514.

CARACENSIS DOMUS

V. *Lites*, n. 266.

CAROLI (DOMUS S.)

V. *Seminaria externa*, n. 434-435.

CASALENSIS DOMUS

V. *Bona temporalia*, n. 47.

CASTITAS (CONCIO)

V. *Monita* etc. n. 303. — V. *Ordinandi*, n. 317.

CASUS CONSCIENTIÆ

55 — R. A. D. D. Superior generalis quæsit an ad rectius et securius sacrum ministerium exercendum, urgere expediat observationem regulæ superioris localis et visitoris de conferentiis circa casus conscientie faciendis in domibus nostris.

Servanda regula de conferentiis circa casus conscientie.— Ab iis eximuntur missionarii in maj. sem. degentes.

Conventus libentissime propositum accepit, rogavitque R. A. D. D. Superiorem generalem, ut pro omnibus Congregationis domibus has collationes faciendas statuât, ac visitoribus inculcet, ut serio inquirent occasione visitationum, num in iisdem exacte servantur. Quod pertinet vel ad modum, vel ad tempus, facilius indicari poterit vel a visitatore, vel a superiore locali. — De collationibus prædictis dispensantur missionarii qui in majoribus seminariis degunt. (*Conv. gen. xxiv, sess. 7, anno 1878.*)

V. *Regulæ revisæ*, n. 397.

CATECHISMUS

V. *Monita* etc. n. 303.

CHARITAS FRATERNA

V. *Monita* etc. n. 301.

CHARTÆ

V. *Ludus chartarum*, n. 267-268.

COEMPTIONES

V. *Superior localis*, n. 492.

COLLATIONES ECCLESIASTICÆ

56 — Omnes judicaverunt omnino expedire ut, si quando Illustrissimi D. D. Episcopi nos ad instituendas, dirigendas aut visitandas dioceseon suarum collationes ecclesiasticas mittere dignentur, reverenter obediamus; verum, si nimium cæteris

Quomodo acceptanda directio collationum ecclesiasticarum ab Episcopis oblata?

functionibus nostris impedimenti inde accederet, excusatione quam possemus humilissima uteremur, statimque Superiorem generalem certiore ea de re faceremus. (*Conv. gen. II, sess. 10, anno 1668.*)

COLLATIONES SPIRITUALES

Conferentia spiritualis habenda festis primæ et secundæ classis.

57 — Quæsitum fuit, quid præstandum, cum festum sive primæ sive secundæ classis incidit in diem qua spiritualis inter nos collatio haberi solet, an habenda tunc collatio, an meditationis tantum repetitio facienda;

Responsumque est, ad maiorem domorum nostrarum in exercitiis spiritualibus uniformitatem, collationem spiritualem tunc esse habendam, idque non obstante regula superioris localis, quæ *cap. 3, parag. 8* contrarium innuere videtur. (*Conv. gen. XII, sess. 5, anno 1759.*)

Quandonam in hebdomada simul faciendæ sint tum conferentia tum repetitio orationis?

58 — Postulatum est a provincia Romana utrum quod præscribitur *cap. 10, parag. 12*, regularum communium circa conferentias de rebus spiritualibus faciendas semel saltem in hebdomada, firmum sit et observatum, quando vel conferentia tantum proprie dicta, vel repetitio post orationem fit semel in hebdomada.

Declarat conventus, utrumque observandum esse in domibus numerosis, id est, ubi sunt saltem sex personæ; in aliis vero alterutrum fieri in hebdomada sufficere. (*Conv. gen. XVII, sess. 7, anno 1829.*)

Collatio spiritualis ad diem commodiorem remitti potest a visitatore.

59 — Propositum fuit, num expediret collationem spiritualem, de qua in capite decimo regularum communium, numero duodecimo, et quæ feria sexta post examen generale in aliquibus Congregationis domibus haberi solet, deinceps remittere ad horam quintam matutinam diei sequentis.

Declaratum fuit, remittendam ad diem hebdomadis, quæ a visitatore simul et superiore locali commodior reputabitur, habita ratione tam functionum, quam onerum cujusque domus, et hora quinta matutina, aut paulo post esse incipiendam. (*Conv. gen. IV, sess. 9, anno 1685.*)

Quid servandum quoad situm in collationibus spiritualibus et in repetitione orationis?

60 — Approbatum est, ut pro uniformi domorum nostrarum agendi ratione, in repetitione orationis serventur eadem quoad situm, quæ in collationibus spiritualibus; nimirum, ut omnes sint operto capite, et, quantum fieri potest, sedeant; aperto vero et stantes loquantur, præter sacerdotes, qui post quadriennium in Congregatione expletum, detecto quidem capite, sed sedentes loquentur. (*Conv. gen. II, sess. 7, anno 1668.*)

61 — Quæsitum fuit, qua efficaciore via conservandus, ac, si alicubi obsoleverit, pristino vigori restituendus apud nos usus collationum spiritualium, quæ singulis hebdomadis habendæ, ut sancte sic diserte, communibus regulis præscribuntur.

Reprimenda negligentia de collationibus spiritualibus semel in hebdomada habendis. — Quid de superioribus ea de re negligentibus?

Censuit conventus nihil non tentandum ac movendum esse, quo seu superiorum localium, seu inferiorum quorumcumque negligentia, si qua irrepserit, excitetur ac reprimatur; ipsos etiam superiores, quorum in primis studiosa voluntate et exemplo stat accurata hujus quæ tanti interest disciplinæ observatio, si vel ipsi deliquerint, vel delinquentibus conniverint, obsecrandos, arguendos, increpandos, utpote officii sui in re gravissima immemores; tum, ni resipiscant, Superiorem generali denuntiandos, ac tandem, si frustra cætera fuerint, suo etiam gradu esse removendos. (*Conv. gen. xiv, sess. 3, anno 1774.*)

V. *Oratio mentalis*, n. 313. — V. *Pia exercitia*, n. 347.

COLLECTIO DECRETORUM

62 — Postulatum fuit, ut conventus generalis jubeat in unum veluti corpus redigi per ordinem materiarum et tandem conscribi, tum decreta conventuum generalium, tum Superiorum generalium statuta per epistolas encyclicas, omissis tamen quæ obsoleta, usibus receptis adversa, nec quidquam ad pietatem conducunt: hac enim ratione quid nunc præscriptum singuli facilius intelligent meliusque servabunt.

Conficienda per ordinem materiarum collectio decretorum conv. generalium.

Assensit conventus huic petitioni, et quatuor missionariis curam commisit utilis hujus operis conficiendi, quamprimum id ipsis per officia licuerit. Quod accurate comparatum cum actis primitivis unde extractum est, ipsisque conforme esse declaratum a R. A. D. Superiore generali et D. D. ejus Assistentibus, mittetur singulis domibus nostris, quod sit ipsis in perspicuam magis et convenientiorem vivendi regulam: servatis tamen provinciarum exterarum diversis usibus. (*Conv. gen. xvi, sess. 7, anno 1788.*)

63 — Petitum est a conventu ut dignetur mittere ad domos nostras collectionem decretorum conventuum generalium nunc temporis adhuc vigentium, rejectis illis quæ in desuetudinem ob varietates temporum abierunt, aut per alia decreta posteriora evanuerunt.

Collectio decretorum conv. gen. ad domos nostras mittenda.

Respondit conventus, hanc collectionem fieri non posse, nisi a commissariis ad hoc opus nominatis. Conventus generalis decimus sectus quatuor commissarios designaverat, sed paulo post eversa est in Galliis Congregatio, et hanc propter causam non potuerunt operi sibi commissio incumbere. Maxime exoptat conventus alios commissarios designare, sed cum debeant e domo Parisiensi esse, ut possint cum Superiore generali ejusque assistentibus conferre de rebus tam magni momenti, et nunc temporis nulli adsint quibus tempus ad tale negotium necessarium suppeditetur,

rogat enixe R. A. D. D. Superiorem generalem ut, quamprimum fieri poterit, ipse cum suis assistentibus commissarios committat qui votis omnium missionariorum satisfacere possint. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

COLLECTIONES DOCUMENTORUM

Conficiendæ collectiones Bullarum et Brevium SS. Pontificum — Epistolarum circularium Superiorum generalium — Omnium decretorum conventuum generalium.

64 — Rogat conventus R. A. D. Superiorem generalem : 1° ut mittatur ad quamque domum collectio Bullarum et Brevium SS. Pontificum quæ pertinent ad institutum nostrum ; 2° ut mittatur etiam ad omnes domos collectio compendiosa epistolarum circularium Superiorum generalium ; 3° ut conficiatur collectio completa decretorum conventuum generalium, quæ mittatur ad solos visitatores.

Utrum vero istæ tres collectiones typis mandari debeant vel non, hoc remittit conventus ad prudentiam R. A. D. Superioris generalis. (*Conv. gen. xxiii, sess. 8, anno 1874.*)

COLLEGIA

An collegia laica fini Congregationis sint opposita ?

65 — An directio collegiorum laicorum fini Congregationis sit opposita ?

Declarat conventus, illud opus huic fini non esse contrarium, licet missionibus et seminariis semper sit postponendum ; imo declarat illud opus huic fini permultum conforme in missionibus exteris, in quibus christiana puerorum educatio medium est efficacissimum ad propagandam fidem, et frequenter ac valde commendata a Sancta Sede. (*Conv. gen. xx, sess. 7, anno 1849.*)

V. *Conciones*, n. 73. — V. *Exercitia spiritualia*, n. 215. -- V. *Seminaria externa*, n. 438.

COMA ADSCITITIA (PERRUQUE)

V. *Capilli adscititii* (perruque), n. 51. — V. *Vestes*, n. 502.

COMITIA POLITICA

V. *Politica negotia*, n. 353.

COMMISSARIUS

V. *Visitor*, n. 523-528.

COMMUNICATIO INTERIOR

Communicatio interior quomodo procuranda ?

66 — Cum intelligat conventus quanti communicatio interior sit ponderis ac momenti, proindeque vel maxime cupiat illius usum in tota Congregatione semper

vigere, pertractatis semel atque iterum mediis, quibus hic inviolatus permanere possit, nostris omnibus injunxit accuratam observationem eorum quæ de hujusmodi praxi, capite decimo regularum communium, præscribuntur, mandatque superioribus localibus ut illorum executionem quam optime poterunt procurent, aliquoties nimirum singulis annis, de hujusce rei gravitate ac necessitate collatione speciali habita, et tertio quoque mense nostris designando tempus opportunum per quod ad eos audiendos sese paratos exhibeant. (*Conv. gen. II, sess. 29, anno 1668.*)

COMMUNIO

V. *Missiones*, n. 284-285. — V. *Ordinandi*, n. 316.

COMPROMISSARIUM

67 — Quandoquidem habetur tam in regulis superioris localis, *cap. 7, § 4*, quam in *cap. 5* constitutionum, *parag. 40*, ubi agitur de electione mittendorum ad conventum provincialem aut generalem, tentatis frustra quatuor aut quinque scrutiniiis cum duo aut plures paria inter se suffragia sortiti fuerint, recurri posse ad electionem trium aut quinque compromissariorum si omnes electores consenserint; quæsitum est quid opus facto, si unus aut plures electores dissentirent præfatorum compromissariorum electioni;

Consensus conventus requisitus ad compromissum intelligitur de duobus tertiiis partibus electorum.

Responsumque est, in tali casu sufficere consensum duarum tertiarum partium electorum, ad instar ejus quod præscribitur in constitutionibus selectis, ubi agitur de electione compromissariorum ad electionem Superioris generalis. Hanc responsionem communi calculo approbavit conventus. (*Conv. gen. VIII, sess. 7, anno 1711.*)

68 — Quid facto opus, cum post quatuor aut quinque scrutinia, in conventu domestico, nullus, ob suffragiorum paritatem duobus aut pluribus communem, deputatus existit, et electores qui quaternarium numerum superant, vel compromisso non assentiuntur omnes, vel dum ad illud recurrunt, ne de primo quidem compromissario inter se convenire possunt.

Quis deputatus habendus est in conv. dom. quando compromissum, cui datur locus, ab electoribus rejicitur?

Judicavit conventus statuitque, si electores compromissum renuant, eum ex duobus vel pluribus suffragiorum numero paribus habendum esse deputatum, qui ratione vocationis antiquior fuerit, idemque ferendum esse judicium, si electores compromisso prima vice tentato, ne de primo quidem compromissario deligendo conveniunt. (*Conv. gen. XIV, sess. 4, anno 1774.*)

69 — Quæsitum fuit a conventu generali, num decretum secundum sessionis 7, conventus generalis VIII, ubi sic legitur: « Ut electioni compromissariorum sit locus,

Explicantur duo decreta præcedentia.

« sufficere duas tertias partes electorum in illam consentire » : et decretum quintum, sessionis 4, conventus generalis xiv, ubi sic legitur : « Quid facto... si compromisso « non assentiuntur omnes electores? Respondit conventus..., si electores compro- « missum renuant, eum... habendum esse deputatum qui ratione vocationis fuerit « antiquior ; » quæsitum est, num decreta ista inter se pugnent et qua possint ratione conciliari.

Definit conventus, standum decreto secundo sessionis 7 conventus generalis viii, et decreto quinto sessionis 4 conventus generalis xiv, addendas esse omissas istas voces : « Si electorum duæ terciæ partes compromissum non admittant, eum, etc. » (*Conv. gen. xiv, sess. 11, anno 1788.*)

Superior non est unus e compromissariis citra electionem.

70 — Quæsitum, cum in conventu domestico recurritur ad compromissum, num superior domus sit vi officii sui unus e compromissariis, an indigeat electione.

Responsum est, eum non esse unum e compromissariis citra electionem. (*Conv. gen. xi, sess. 11, anno 1747.*)

Quandonam, in electione compromissariorum, plura medietate requiruntur suffragia?

71 — Quæsitum, an necessaria sint plura medietate suffragia ad electionem compromissariorum pro iis omnibus electionibus, in quibus necessaria sunt plura medietate suffragia.

Responsum negative, præter electionem Superioris generalis. (*Conv. gen. xi, sess. 10, anno 1747.*)

CONCIONES

Juniorum missionariorum conciones a superioribus examinanda.

72 — Propositum est, utrum expediat commendare junioribus missionariis, ut conciones suas sedulo scribant, ac legendas tradant superioribus, quibus incumbit obligatio eas examinandi sive per se, sive per alios a se deputatos, antequam publice tradantur.

Respondit unanimi voce conventus, illud valde esse commendandum, ut multis incommodis eatur obviam. (*Conv. gen. xxi, sess. 4, anno 1861.*)

Conciones in solemnibus distributione præmiorum habendæ, probentur a visitatore.

73 — Quæsitum est, an missionarii nostri qui in gymnasiis et lycæis debent concionem publice habere in inchoatione scholarum vel solemnibus præmiorum distributione, teneantur hanc concionem, etiamsi typis mandanda non sit, visitatori ostendere probandam.

Responsio conventus fuit affirmativa et unanimis. (*Conv. gen. xxi, sess. 8, anno 1861.*)

CONFESSARIUM

74 — R. A. D. D. Superior generalis proposuit, an ad meliorem regularum communium observationem expediat urgere, quod præscribitur in regulis visitatoris, *cap. 1, § 2*, ut in quaque domo constituentur duo vel plures confessarii nostrorum, quibus solis, et non aliis sine superioris facultate, omnes confessionem facere debeant.

Constituantur a visitatore confessarii, quibus solis nostris confessionem faciant.

Conventus non potuit quin maxime probaret pleniorum executionem hujus maximi momenti regulæ, ac proinde enixe rogat R. A. D. D. Superiorem generalem, ut meliori modo quo judicaverit praxim istam restituat, ubi in desuetudinem forsitan venerit. (*Conv. gen. xxiv, sess. 7, anno 1878.*)

V. *Restitutiones*, n. 413.

CONFESSIO NALE

V. *Confessiones*, n. 78.

CONFESIONES

75 — Deliberatum est, utrum nostri, iis in urbibus in quibus domos habemus, pauperum ægrotantium quos vel domi vel in xenodochiis visitant, vel etiam in carcere detentorum confessiones excipere possint;

Non audiendæ extra tempus exercitiorum confessiones etiam pauperum qui ægrotant vel in carcere detinentur.

Statutumque, nihil super ea re innovandum, sed standum regulis, et antiquæ et hactenus in Congregatione servatæ consuetudini. (*Conv. gen. v, sess. 16, anno 1692.*)

76 — Quæsitum fuit, utrum expediat addere, in § 1 *cap. 3*, regulis visitatoris, post hæc verba : « commissæ sit, » hæc alia : *aut fundationes sint, aut circumstantiæ locorum exigere videantur ut remaneant iudicio visitatoris, auditis consultoribus.*

Regulis visitatoris quædam addenda circa confessiones externorum.

Censuit conventus, præsentium temporum circumstantias hanc additionem postulare. (*Con. gen. xix, sess. 8, anno 1843.*)

77 — An rogandus sit R. A. D. D. Superior generalis ut manum teneat executioni regulæ visitatoris, *cap. iii, n. 1*, et media adhibeat efficacia ad tollendos abusos qui in excipiendis confessionibus in ecclesiis nostris oriri possent.

Tollendi abusos qui in excipiendis confessionibus in ecclesiis nostris oriri possent.

Responsio conventus fuit affirmativa. (*Conv. gen. xxi, sess. 4, anno 1861.*)

78 — Dubitatum est, num satius esset, ut qui tam in missionibus, quam in nostris parochialibus ecclesiis confessiones excipiunt, hinc viros, inde mulieres alternis vicibus audirent, aut ut tribunalia sacra, hæc in gratiam virorum duntaxat, illa pro feminis tantum destinarentur.

Media ut virorum et mulierum confessiones promiscue non audiantur.

Optat conventus, ut ita fiat, imo censet id, quatenus fieri postest, observandum. (*Conv. gen. iv, sess. 14, anno 1685.*)

V. *Director seminarii interni*, n. 198. — V. *Moniales*, n. 295. — V. *Prædicationes*, n. 360. — V. *Secessus spiritualis*, n. 427.

CONFESSIONES GENERALES

V. *Monita etc.*, n. 297.

CONGREGATIONIS REGIMEN

V. *Assistentes Congregationis*, n. 21-22-23. — V. *Vicarius generalis Congregationis*, n. 512-514.

CONSANGUINEI

V. *Itinera*, n. 245-246-247.

CONSECRATIO

V. *Maria Immaculata*, n. 271.

CONSILIUM DOMESTICUM

Consilium domesticum
juxta regulas habendum.

79 — Monet conventus superiores, imo et ipsis præcipit ut muneris sui regulis addicti, bis aut saltem semel in hebdomada, stisque diebus et horis, cum suis consultoribus de rebus tum spiritualibus, tum temporalibus commissæ sibi domus agant, imo et extraordinarie quoties opus erit; jubetque ut consultores huic domestico consilio sedule adsint, in eoque dicant sententiam rogati, atque visitatorem, si superior hac in re partibus suis defuerit, ipsumque postea, non curante visitatore, Superiorem generalem edoceant. (*Conv. gen. x, sess. 10, anno 1736.*)

Omnino servanda regula
de consilio domestico.

80 — Ne supervacanea evadat consultorum domesticorum institutio, resque domestica aliquod inde detrimentum patiatur, id aliqui a conventu sancendum postularunt, ut statis diebus circa negotia consultationibus obnoxia, juxta instituti nostri sanctiones, consultores a superiore convocentur, consulantur, audiantur;

Responsumque est, omnino servanda esse quæ tum superiorum localium regulis, tum generalium conventuum decretis de consultationis convocatione præscribuntur. (*Conv. gen. xii, sess. 7, anno 1759.*)

CONSTANTINOPOLIS

V. *Missiones exteræ*, n. 294. — V. *Præfecti apostolici*, n. 361. — V. *Provinciæ*, n. 385. — V. *Seminarium internum*, n. 454.

CONSTITUTIONES

81 — Tractatum fuit de examine constitutionum quæ Superiorem generalem totiusque Congregationis gubernationem spectant, sicuti etiam regularum visitoris, superioris particularis seu localis, ejusque assistentis, necnon subassistentis, consultorum, admonitoris et procuratoris localis. Statutum autem fuit, illas omnes legendas, et examinandas a singulis congregatis, ut referrentur postmodum ad conventum generalem, quæ illi super his proponenda sensissent. Eam ob causam, decretum fuit, totum conventum in tres partes, veluti in tres conventus, dividendum; quorum singuli constarent uno ex assistentibus Superioris generalis, et visitoribus duarum provinciarum, earumdemque deputatis, ac per vices eas constitutiones, atque regulas inter se discuterent. Quæ autem provinciæ simul essent, et quis ex prædictis assistentibus cum hac et illa provincia, hujusmodi examini interesset, sortes, eductis ex pyxide chartulis, dimerunt. (*Conv. gen. II, sess. 3, anno 1668.*)

CONSTITUTIONES GENERALES REVISÆ et in pluribus punctis emendatæ.

Cum placuisset juxta decretum sessionis tertiæ, ut varii explicarentur loci constitutionum quæ Superiorem generalem et totius Congregationis gubernationem spectant, hique omnes perlecti, et attentius per multos dies examinati essent, non solum a tribus specialibus conventibus, de quibus ibidem, verum etiam a deputatis ad seligenda proposita; declaratum fuit, conventui generali jam esse proponendos, ut in eo suam quisque de illis sententiam dicat: inceptum est autem hac eadem die a tractatione difficultatum, quæ in capite primo occurrerunt.

CAP. I. § 1. — Capite igitur primo, in fine paragraphi primi, post hæc verba: « qui saltem duodecim annis », ad majorem explicationem visum est addendum: *completis.*

Ibidem illis vocibus: « qui saltem duodecim annis completis in Congregatione « vixerint », placuit subjungi: *quæ ultima conditio necessaria est ad electionis validitatem.*

§ 2. — In secundo paragrapho ejusdem capituli primi, legebatur: « permagni interest, ut Superior generalis sit in suo officio perpetuus et plenam habeat potestatem in totam Congregationem; idcirco hujusmodi potestas ac perpetuitas penes illum erunt: sed cum limitationibus »; hoc autem paulo clarius sic exprimeretur: *permagni interest, ut Superior generalis sit in suo officio perpetuus, et omnimodam superioritatem et auctoritatem habeat in totam Congregationem; non quidem in conventum generalem, quippe qui ipso Superiore generali superior est, sed in singulas domos, res et personas Congregationis: idcirco perpetuus erit præfutamque superioritatem et auctoritatem exercebit, cum limitationibus tamen.*

Quoad illud ejusdem paragraphi: « si retineri sine magno illius damno vel divini obsequii detrimento non posse, consultis prius suis assistentibus, judicaverit », declaratum est his aliis verbis exponendum: *Si retineri sine magno damno vel divini*

obsequii detrimento non posse tam ipse, quam ejus assistentes ad plura suffragia judicaverint; ita tamen, ut ipse unicum quidem suffragium habeat, sed prærogativam in paritate.

§ 3. — In tertio paragrapho ejusdem capitis, inter illa verba « facultate ipsum redimendi », et « quoad alienationem vero », communi consensu, majoris declarationis gratia, hæc inserta sunt : *in rebus tamen maximi momenti de consensu suorum assistantium, nimirum ad plura suffragia cum sua ipsius prærogativa in paritate ut supra.*

§ 4. — In paragrapho quarto ejusdem capitis, habebatur : « directoribus seminariariorum tam internorum, quam externorum » ; hæc verba delenda sunt, cum potestas illos constituendi concessa sit visitatoribus.

Ibidem, satis erit dicere : *visitatores et domorum superiores instituet pro tempore quod ipse expedire judicaverit*, delendo quod sequitur, scilicet : « et visitatores ad triennium, nisi illos diutius in officio relinquere, aut ante tempus destituere necessarium esse senserit. »

Communibus tamen votis R. D. Superiorem generalem conventus rogandum censuit, ne visitatorum et superiorum mutationes nimium differat, cum illæ in majus Congregationis bonum cessuræ videantur.

§ 5. — Paragraphum quintum ejusdem capitis clauderant hæc verba : « Conventus qui Superiore generali superior est » ; sed ad paragraphum secundum translata sunt.

§ 6. — In fine paragraphi sexti ejusdem capitis, ubi agitur de acceptatione beneficii, statuit conventus, ut nulla ibi fieret mentio beneficii Congregationi uniendi.

§ 7. — In paragrapho septimo, sic erat : « Responsiones ad dubium circa regulas seu constitutiones et decreta conventuum generalium » ; sed visum est dicendum, ut sequitur : *Responsiones ad dubia circa regulas communes Congregationis, istas constitutiones, regulas officialium, et decreta conventuum generalium*; et sic alibi, ubi opus fuerit, servata tamen proportionem. (*Item, sess. 13.*)

CAP. II. § 1. — Actum est de nonnullis capitis secundi earundem constitutionum locis, quæ videbantur aliqua explicatione indigere; sunt autem quæ sequuntur : In paragrapho primo capitis secundi, post illa verba : « Quoad depositionem, si videlicet », judicatum fuit addenda esse ista : *gravissimum aliquod peccatum externum committeret, præsertim si.*

§ 2. — Super paragrapho secundo ejusdem capitis secundi, ubi dicitur : « facultate tamen statuendi apud ipsum remanente », dictum fuit subjungendum esse quod sequitur, nimirum : *exceptis casibus alibi expressis*, cum illa facultas statuendi non sit tam universalis, quin habeat suas exceptiones.

Idem paragraphus secundus de assistente, vel admonitore substituendo a Supe-

riore generali in locum demortui, habebat : « qui ad hoc munus admittetur, illudque
« obibit, nisi saltem major pars visitatorum qui sunt in Europa, id improbarit, quos
« ad id per litteras consulat, si tunc sint absentes de eo informationem ad eos mittens,
« quibus minime aut parum cognitus esset is qui proponitur. » His lineis oblitteratis,
placuit, ut ponatur : *Qui ad hoc officium admittetur de consensu assistentium et visi-*
tatorum qui sunt in Europa, scilicet ad ipsorum plura medietate suffragia ; ideoque
ad visitatores scribet, aliquam nimirum de illo informationem mittens quibus minime
aut parum cognitus esset ; substitutus autem in locum absentis officium exercebit usque
ad ipsius reditum : subrogatus vero in defuncti officium, illo fungetur usque ad
novam electionem faciendam in primo conventu generali futuro, aut in proximo
conventu deputatorum a provinciis ; hi enim jus habent eligendi sive assistentem
sive admonitorem quovis modo vacet hujusmodi officium, nisi in eodem conventu
deliberatum fuerit conventum generalem cogendum esse : sed, quandocumque illa
electio fiat, eligi poterit, vel idem ille antea suffectus, vel quivis alius dotibus ad id
munus obeundum necessariis instructus.

§ 5. — Paragraphus quintus ejusdem capituli continebat, quod hic subjungitur,
nempe : « ut conventum provincialem convocent et in eo deliberent quid in hoc casu
« pro communi bono Congregationis agendum, eligantque pluralitate suffragiorum
« secretorum aliquem in Vicarium generalem cum ea facultate quam eidem commu-
« nicandam esse censuerint. Quilibet autem visitator sententiam suæ provinciæ, per
« litteras a secretario conventus provincialis signatas et sigillo provinciæ munitas,
« mittet ad Superioris generalis assistentes, quorum primus eas omnes eodem die
« aperiet coram aliis assistentibus et secretario Congregationis ; et antequam litteræ
« conventuum provincialium legantur, ipsi assistentes dabunt etiam in scriptis sua
« suffragia ; tam ipsorum assistentium, quam conventuum provincialium, alta voce
« legentur a secretario, et colligentur ac inter se conferentur : quibus peractis, ille
« censebitur et declarabitur Vicarius generalis qui plura sortitus fuerit suffragia, atque
« hoc modo electus universæ Congregationis gubernationem, cum ea facultate quæ ei
« communicata ab assistentibus et conventibus provincialibus fuerit, tanquam Vica-
« rius habebit. » Visum est dicendum potius : *ut conventum provincialem convocent,*
et in eo eligant pluralitate suffragiorum secretorum aliquem deputatum, qui ad Supe-
riorem generalem veniat ; ita ut in hac occasione visitatorem æque ac alium quemli-
bet idoneum ad id eligere liceat, quamvis eo anno ferenda esset sententia provinciæ de
cogendo vel non cogendo conventu generali, nonobstante etiam exclusionem, quæ infra
continetur paragrapho quinto capituli decimi. Cum autem hoc negotium fieri debeat,
non solum magna cum notitia status ipsius Superioris generalis, sed etiam per suf-
fragia multum secreta, deputatus proficiscens a sua provincia et veniens in domum
Generalis, rem, quantum fieri poterit, secretam tenens, acta suæ deputationis subs-
cripta a secretario conventus et sigillo provinciæ munita deferet, quorum interventu

possit primo quidem cum Superioris generalis assistantibus aliarumque provinciarum deputatis ad plura suffragia secreta judicare, an præfatus Superior in eo statu reperiatur, ut illi Vicarium generalem dare expediat : deinde cum prænominatis et hunc eligere, et quanta futura sit ejusdem auctoritas pro dicto Superioris generalis statu præfinire : necnon, si tunc opus fuerit, ad alicujus assistentis vel admonitoris electionem procedere. Hujusmodi assistantium et deputatorum conventui præerit assistentium primus, ordine electionis. Suffragia omnium, postquam numerata fuerint, alta voce legentur a secretario Congregationis, et colliguntur, ac inter se conferuntur. Quibus peractis, ille declarabitur Vicarius generalis qui plura medietate suffragia sortitus fuerit, atque hoc modo electus universæ Congregationis gubernationem, cum ea facultate quæ ei communicata fuerit a prænominatis, tanquam Vicarius habebit. Præterea in fine ejusdem paragraphi delebuntur hæc verba : « Denique Congregationem gubernabit servatis in regimine servandis et eo prorsus jure quod infra, capite « scilicet quarto de officio Vicarii generalis, declarabitur. »

§ 7. — Super illud, paragraphi septimi ejusdem capituli, ubi habebatur : « atque « antiquissimus ratione receptionis in Congregatione assistens etc. », multis de causis constitutum est, ut assistentes Superioris generalis in conventuum sessionibus et officii sui exercitio aliisque prærogativis juxta ordinem, non quidem ingressus in Congregationem, sed electionis suæ, spectentur ; atque ita non solum in hoc paragrapho, sed et in aliis istarum constitutionum locis, ubi scribebatur assistens antiquissimus ratione receptionis in Congregatione, vel ingressus in Congregationem, corrigantur hujusmodi verba, et eorum loco ponatur : *primus assistens. (Item, sess. 44).*

CAP. III. § 1. — Super paragraphum primum capituli tertii, ubi agitur de schedis nominationem Vicarii generalis et electionem Superioris generalis in locum demortui spectantibus, fuit declaratum in hujusmodi schedis notandum esse *diem, mensem et annum*, hocque exprimendum esse in dicto paragrapho.

§ 2. — In paragrapho secundo ejusdem capituli tertii, his verbis : « post exercitia spiritualia », placuit addi : *si iis vacare possit*. Quamvis enim ob rei gravitatem hujusmodi exercitiis operam dare maxime expediat, illa tamen non sunt conditio ad validitatem schedarum (de quibus agitur in hoc et in præcedenti paragrapho) absolute necessaria.

§ 3. — In tertio paragrapho ejusdem capituli, sic erat : « Quod si e vita decedat, « in primi assistentis locum suffecto tradetur ; si vero mutetur, similiter clavis dabitur ejusdem primi assistentis successori. Idem fiet de clavi secundi assistentis, si « accidat ut gravi ægitudine detineatur, vel moriatur, vel mutetur. » Illud autem visum est clarius exprimendum hoc modo : *quod si e vita decedat, vel deponatur, vel quocunque alio modo mutetur, tertio assistenti in secundi locum suffecto tradetur ; si vero peregre proficiscatur, clavis eidem tertio assistenti usque ad primi reditum*

solummodo custodienda dabitur. Idem in similibus casibus, servata proportionem, fiet de clavi secundi assistentis.

§ 6. — In illud paragraphi sexti ejusdem capituli : « quod si contingat illum, qui « in scheda præfata nominatus est Vicarius generalis, e vita decessisse, aut gravi « morbo detineri, aliove modo impediri, quominus intra unam aut alteram hebdomadam suo officio, ut par est, vacare possit », quesitum fuit ad quos de morbo aut impedimento isto iudicium ferre pertineret, et declaratum est addendum : *de quo morbo aut impedimento assistentes cum sacerdotibus ejus domus, ubi sunt arcule, modo in Congregatione post vota emissa sexennium exegerint, ad plura suffragia judicabunt ; ita tamen, ut in ea deliberatione primus assistens non sit præsens ; quæ omnia dicto paragrapho intersererentur.*

In eodem paragrapho, ubi sic habebatur : « ut dicetur capite octavo et decimo », ponendum fuit : *capite octavo, paragrapho undecimo et sequentibus, cum error esset in citatione. (Item, sess. 15.)*

CAP. IV. § 4. — Statutum fuit quod sequitur : In paragrapho quarto capituli quarti, hæc legebantur : « de quorum quoque consilio substituere possit in locum « prædictorum officialium, si moriatur aliquis ex ipsis, vel aliquo mittatur, urgente « necessitate, et consultis ut supra assistentibus : imo etiam, si forsitan ipse erat « assistens vel admonitor Superioris generalis demortui, jus habebit alium substituendi, mediante pluralitate præfata suffragiorum. » Hujus textus loco, sic reponendum esse iudicavit conventus : *de quorum etiam consensu poterit alios ad plura suffragia substituere in locum prædictorum officialium, præterquam assistentium et admonitoris, si aliquis ex ipsis moriatur, vel aliquo mittatur, urgente necessitate, et consentientibus, ut supra, assistentibus : imo si forsitan ipse erat assistens Superioris generalis demortui, vel moriatur aliquis assistentium, poterit alterum, mediante pluralitate præfata suffragiorum, substituere non quidem in assistentem, sed in consultorem, qui ut talis ad conventum generalem jus non habeat : si vero officium admonitoris vacet, illud ipso facto ad primum assistentem devolvetur. (Item, sess. 16.)*

CAP. V. § 1. — Hæc explicata sunt in paragrapho primo capituli quinti, atque in aliis quibuscumque harumce constitutionum paragraphis, ubi textus facit mentionem prærogativæ in suffragiorum paritate ; ut omnis ambiguitatis tollatur occasio, placuit adjungi : *non secretorum.*

§ 3. — Circa illa verba paragraphi tertii ejusdem capituli quinti : « omnes et « singuli prædicti conventui provinciali interesse debebunt, nisi legitimo impedito « mento detenti fuerint ; de quo antequam, si fieri potest, inchoetur conventus, « judicabit ad plura suffragia visitator cum superioribus », visum est conventui, debere ibidem fieri mentionem iudicii ferendi de uniuscujusque jure ad conventum hoc modo : *omnes et singuli prædicti conventui provinciali interesse debebunt, nisi*

legitimo impedimento detenti fuerint, de quo, sicuti etiam de uniuscujusque jure ad ipsum conventum, antequam, si fieri potest, inchoetur, visitator judicabit ad plura suffragia cum superioribus.

Super istis verbis ejusdem paragraphi tertii : « similiter si aliquis superior « propter legitimum impedimentum, conventui interesse non posse, modo quo « supra, judicatus fuerit, ei licebit alium ex suis subditis sacerdotibus, idoneum « tamen, in sui locum substituere », petitum fuit an ille substitutus eo fine mittatur, ut deferat suffragium superioris; et responsum est *negative*; ideoque post illud « in sui locum substituere », singulis approbantibus, additum fuit : *ita ut hujusmodi substituto libera suffragandi facultas omnino remaneat.*

§ 5. — Initio paragraphi quinti ejusdem capituli, positum erat : « si de alicujus « ex congregatis legitimo jure ad ingrediendum conventum, vel de re alia ad eundem « conventum spectante dubitetur, res ad plura suffragia secreta, absente tamen eo « de cujus jure est dubium, et sic dubiis seu difficultatibus solutis » ; istæ lineæ visæ sunt obliterandæ, cum præsertim earum sensus paragrapho tertio præcedenti summam et sufficienter jam comprehensus fuerit.

Ibidem erat : « petetur a congregatis, an conventus censendus sit legitimus, quod « ubi ad plura suffragia non secreta deliberatum fuerit » ; sed istis verbis approbatum est, ut per modum explicationis subjungeretur : *et an sint supplendi defectus tam conventuum domesticorum, quam alii, si qui forte acciderint.*

In medio ejusdem paragraphi, ad majorem explicationem eorum quæ pertinent ad suffragia, judicatum fuit, exprimendum esse quod illa debeant ex pyxide extracta *numerari*, antequam evolvantur ac legantur. Paulo inferius addetur : *Quæ observari debent in aliis electionibus. Idem secretarius scribet acta conventus.*

In fine ejusdem paragraphi, post ista quæ subsequuntur : « sed quoniam infirmi « qui habent jus in conventu, et manent in eodem domicilio, habendi sunt pro præsentibus, in electione secretarii aliisque electionibus sequentibus suo suffragio non « privabuntur », statutum est addendum : *modo tamen illud possint scribere, eritque duorum inter congregatos antiquorum eos adire, ut hæc eorum suffragia excipiant. Postquam vero secretarius fuerit electus, ipse cum omnium congregatorum antiquissimo illud præstabit ; et similiter assistens conventus cum secretario post sui electionem.*

§ 6. — In paragrapho sexto ejusdem capituli, ista verba : « qui in conventu « habent jus activum », omnium consensu mutata sunt in hæc clariora : *qui sunt de conventu.*

§ 8. — In paragrapho octavo ejusdem capituli, formam judicii, de quo ibi agitur, fusius ac distinctius placuit exponi. Quapropter inter hæc verba : « de ea re cognoscet « et judicabit », et « ambitu igitur sufficienter probato », istæ lineæ insertæ sunt : *ita tamen ut accusatus, ex his quatuor iudiciis etiam ad tres usque, si eos habuerit*

suspectos recusare possit, nec hujusmodi recusationis causas proferre teneatur. Quod si ex illis quatuor pauciores tribus rejiciat, tot alios recusare poterit ex iis qui a conventu ad plura suffragia secreta in locum priorum substituti fuerint, quot ad complendum istum ternarium desiderantur; suffragiorum vero ferendorum jus priores illi ejurati non habebunt. Postquam autem auditus fuerit, tunc non licebit ei amplius se coram conventu purgare; ambitu igitur probato et re judicata.

§ 10 — Paragraphus decimus ejusdem capituli sic incipiebat : « Quod si accidat
« in faciendo scrutinio pro electione mittendorum, ut unus habeat plura suffragia
« quam ceteri, et post hunc duo vel plures sint pares in suffragiis, vel etiam, ut
« omnes qui habent plura suffragia quam alii, sint pares inter se in numero suffra-
« giorum; in primo casu ille unus statim declarabitur electus; deinde tentandum erit
« secundum scrutinium »; sed visum est dilucidius breviusque dicendum : *Quod si
accidat in faciendo scrutinio pro electione mittendorum, ut unus plura habeat suf-
fragia quam ceteri, aut duo vel plures sint pares in suffragiis; in primo casu, ille
unus statim declarabitur electus; in secundo casu, tentandum erit secundum scruti-
nium, sed tantum inter illos prefatos pares. Et consequenter, inferius omittenda sunt
quæ sequuntur : « Quæ omnia pariter observari debent in secundo casu. »*

In eodem paragrapho ita legebatur : « tunc conventus recurrere debebit ad elec-
« tionem trium vel quinque compromissariorum. » Statutum fuit ponendum hoc
modo : *tunc, si omnes electores convenerint, conventus recurrere poterit ad elec-
tionem trium vel quinque compromissariorum, etc.*

Præterea, in fine ejusdem paragraphi, ad majorem explicationem eorum quæ
compromissarios spectant, placuit ut adderetur : *Porro compromissarii ex præsen-
tibus eligentur, exclusis iis qui; cum sint pares, possunt eligi sive in mittendos, sive in
substituendos : licet enim in ejusmodi electione vocem passivam habeant, non tamen
activam.*

Post illa verba paragraphi undecimi : « tunc primus ex substitutis sufficietur in
ejus locum », additum est : *ordine supradicto.*

In fine ejusdem paragraphi, post illa verba : « et admonitoris », censuit con-
ventus hæc addenda esse : *Imo, si indicto, quavis de causa, conventu generali, vel
eo jam coacto, vel statim post illum dissolutum, moriatur Superior generalis, etiam
recens electus, vel aliquis assistentium, vel admonitor; vel si accidat Superiorem
generalem in eo statu esse qui Vicarium exigit, iidem deputati jus habebunt novum
Superiorem generalem, vel Vicarium, vel assistentem, vel admonitorem eligendi
absque nova convocatione et deputatione conventuum provincialium, cum ad hæc
etiam et alia negotia in conventu generali tractanda deputati censeantur.*

§ 13 — In paragrapho decimo tertio ejusdem capituli, ubi habetur : « an omnia
« sint fideliter collecta, et recte explicata necne », subjungendum erit ad majorem ex-
plicationem, ut sequitur : *omnibus absolutis, congregati subscribent seorsim acta con-*

ventus, et seorsim ea quæ totius provincie nomine sunt proponenda conventui generali, aut Superiori generali, quæ omnia cum visitatore sigillo provincie munit secretarius. Tum recitabitur alternatim hymnus TE DEUM LAUDAMUS : postea dicetur flexis genibus antiphona SANCTA MARIA, SUCCURRE MISERIS, etc. Idem secretarius acta memorata exscribet et simul cum visitatore subscribet atque dicto sigillo obsignabit ad conventum generalum vel ad Superiorem generalem transmittenda. Verum quamvis ea solum, etc., ut in fine paragraphi. (Item, sess. 17.)

CAP. VI. § 2. — In paragrapho secundo capitis sexti, ubi dicitur : « cum aliis « electoribus admittentur », statutum fuit addenda esse quæ sequuntur : *Postea petetur, num supplendi defectus, si forsan aliqui acciderint, sive in conventibus domesticis, aut provincialibus, sive in rebus aliis quæ conventum generalem spectare possint.*

Ex eodem paragrapho expuncta sunt hæc verba : « In hac electione secretarii, « sicut etc. » In electionibus enim per scrutinia secreta faciendis, nulla habetur prærogativa in paritate suffragiorum.

§ 5. — Super paragraphum quintum ejusdem capitis sexti, ubi agitur de pœna excommunicationis latæ sententiæ occasione criminis ambitus ad generalatum, statuit conventus, postquam res per biduum fuit examinata et disceptata, quod excommunicationi latæ sententiæ subiacebit, quilibet ex nostris, qui ab obitu Superioris generalis egerit cum aliquo externo, ac tractaverit eo fine, ut sive sui, sive alterius promotionem ad generalatum, aut ab eo alterius exclusionem procuret, vel quocumque modo electionis libertatem impediat, aut perturbet, vel aliquem ex nostris ad suam ipsius electionem ambitiose sollicitando generalatum affectarit, vel qui ad ambientis inductionem pro illius electione quempiam ex nostris sollicitarit, necnon qui non detulerit Vicario, vel alicui ex præfatis quatuor electoribus quem in aliquo ex casibus, in quibus incurritur a nostris supradicta excommunicatio, deliquisse sciverit.

§ 6 — In hæc paragraphi sexti ejusdem capitis verba : « Eligentur et deputati « buntur quatuor de numero electorum, qui, in quantum fieri poterit, sint ex antiquioribus congregatis, præsertim de numero visitorum qui habent majorem « cognitionem atque usum rerum Congregationis, qui cum Vicario et assistentibus « defuncti Generalis incipiant examinare », agitatum fuit, an eorum deputatorum augendus, vel assistentium minuendus sit numerus : et hoc posterius placuit, dictumque est loco istorum verborum : « qui cum Vicario et assistentibus defuncti incipiant « examinare », ponendum esse : *qui cum Vicario et duobus tantum assistentibus defuncti Generalis ad plura suffragia secreta electis incipiant examinare.*

§ 8. — Super his paragraphi octavi ejusdem capitis verbis : « Vicarius et quatuor « electores ratione ingressus in Congregationem antiquiores, accepta aliqua circa « ambitum delatione, diligenter ea de re secreto se informabunt, et de ea accurate ac « fideliter cognoscent », quæsitum fuit num ex quinque judicibus hic assignatis tres

sibi suspectos accusato recusare liceat, etiam non allegata recusationis causa. Et responsum est *affirmative* : quin etiam approbatum fuit, ut, si ex illis quinque pauciores tribus rejiciat, tot alios recusare possit ex iis qui a conventu ad plura suffragia secreta in locum priorum substituti essent, quot ad complendum istum ternarium desiderarentur : inde patet post illa constitutionis verba : « fideliter cognoscent », adjungendum : *licebit autem accusato ex quinque iudicibus hic assignatis ad tres usque sibi suspectos recusare, etiam non allegata recusationis causa. Quod si ex illis quinque pauciores tribus rejiciat, tot alios recusare poterit ex iis, qui a conventu ad plura suffragia secreta in locum priorum substituti fuerint, quot ad complendum istum ternarium desiderantur. Cæterum, etc.*

§ 10. — Post illa verba quæ claudunt paragraphum decimum ejusdem capituli : « sed multo magis, si quis ex ipsis delatoribus circa rem delatam aut ex testibus circa « attestatam maligne et calumniose egerit », ad majorem explicationem, consensu omnium additum est : *hic enim, si de ipsius calumnia evidenter constet, eadem pœna mul- tabitur, quæ in accusatum, si reus esset comprobatus, irrogata fuisset. (Item, sess. 18.)*

CAP. VII. § 1. — Hæc verba paragraphi primi capituli septimi : « ratione « ingressus in Congregationem », ad locum superiorem translata sunt, nimirum ubi primo habetur in eodem paragrapho : *omnium electorum antiquissimus.*

§ 10. — In paragrapho decimo ejusdem capituli septimi, ubi erat : « si electores « ad duas saltem tertias suffragiorum partes convenerint, totum electionis negotium « referendum esse compromissariis », judicatum est ponendum : *si electores omnes convenerint, referendum esse totum electionis negotium compromissariis.* Sed dictum etiam fuit impetrandum esse a Summo Pontifice, ut illæ duæ tertie suffragiorum partes in hac occasione sufficiant, quando scilicet ab ipsamet Sancta Sede harum constitutionum approbatio petetur. Hæc duo verba ejusdem paragraphi « aut septem » nimirum compromissarii, visa sunt clarius ponenda hoc modo : *deinde, si opus fuerit, plures, modo omnes sint numero impares.*

Super eodem paragrapho, ubi sic legebatur : « ut non pertigerit ad quartam partem « suffragiorum », ita reponendum visum est : *ut non pertigerit ad quatuor suffragia* ; et hoc cohererebit cum eo quod paulo inferius in eodem paragrapho habetur, videlicet : *compromissarii eligent Generalem, ex iis qui saltem quatuor habuerint suffragia, relictis illis qui minus quam quatuor habuerint. (Item, sess. 19.)*

CAP. VIII. § 1. — Circa paragraphum primum capituli octavi, ubi dicebatur : « in conventu autem duo suffragia habebit Generalis electus, atque etiam præcedentiam in paritate suffragiorum », postulatum fuit, num Generalis haberet duo suffragia in deputationibus sive ad seligenda proposita, sive ad res aliquas cum definitioribus a conventu ad plura medietate suffragia electis decernendas. Et responsum est *negative* ; ideoque statutum est, ut loco prædictorum verborum hæc ponerentur : *ex quo autem fuerit a conventu electus Generalis, jus habebit tum in hoc ipso conventu, tum in aliis*

quibusque, duo ferendi suffragia, sive secreta illa fuerint, sive non secreta, atque prærogativam in paritate suffragiorum non secretorum. Si quid tamen ab ipso et a quibusdam a conventu deputatis suffragiorum non secretorum via definiendum erit, unico tantum cum prærogativa in paritate gaudebit. In electione quoque duorum assistantium et quatuor deputatorum ad seligenda proposita, unicum habebit suffragium, sed sine prærogativa, quia electio fit per suffragia secreta.

§ 2. — Hæc verba paragraphi secundi ejusdem capitis octavi : «prope secretarium
« conventus sedebunt, ut eum tam ad numeranda suffragia, quam ad conficienda
« decreta adjuvent », hoc modo reponenda judicatum fuit, nempe : *post visitatores sedebunt, conventusque secretarium extra ipsum conventum ad conficienda decreta adjuvabunt.*

§ 8. — Initium paragraphi octavi ejusdem capitis sic habebat : « Quod si re
« aliqua, hinc inde, in una et altera sessione agitata, nihil circa rem propositam
« propter æqualitatem suffragiorum statueretur »; deleta sunt hæc verba : « propter
« æqualitatem suffragiorum », quia sæpius evenire potest, ut nihil statuatur propter
quod numerus suffragiorum non pertingit ad medietatem usque propter opinionum
diversitatem.

§ 9. — Paragraphus nonus ejusdem capitis visus est exprimendus hoc modo :
*Ante dissolutionem conventus generalis quæ fieri non debet sine consensu ipsiusmet
conventus, secretarius publice simul leget decreta et alia acta quæ subscribentur a
congregatis et sigillo Congregationis muniuntur. Tum recitabitur alternatim hymnus
TE DEUM LAUDAMUS; postea dicetur flexis genibus, ex more Congregationis, SANCTA MARIA
SUCCURRE MISERIS, etc.. Omnia autem acta conventus generalis in archivio domus ubi
solet Superior generalis residere, diligentissime asservabuntur, ex quibus excerpta
decreta, præsertim quæ ad praxim spectant, et in epitomen redacta, atque a Supe-
riore generali ac secretario conventus, vel eo absente, a secretario Congregationis subs-
cripta, visitoribus quamprimum communicabuntur, ut in qualibet provincia ad ea
recurrrere possit quilibet visitor tam pro se, quam pro aliis, quotiescumque opus
fuerit.*

§ 12. — In paragrapho duodecimo ejusdem capitis, sic erat : « quod in fine
« exercitiorum spiritualium, quibus necdum vacare potuit, et in scheda ab ipsomet
« scribenda atque subscribenda fieri debet, ut fuse supra declaratur capite tertio para-
grapho primo »; visum est tollenda hæc verba, quippe quæ sunt hic posita absque ulla
necessitate. (*Item, sess. 20.*)

CAP. IX. § 2. — In fine paragraphi secundi capitis noni, statuit conventus ut
adderetur : *non autem Superior generalis.*

§ 3. — Hæc verba paragraphi tertii ejusdem capitis noni : « qui in secundo
« scrutinio plura suffragia habuerint ; ita tamen, ut si alius sortitus fuerit tot suffragia
« quot unus ex illis duobus, habeat etc. », hoc modo clarius reponenda censuit conven-

tus : qui in ultimo scrutinio plura suffragia habuerit ; ita tamen, ut si alii sortiti fuerint tot suffragia, quot unus ex illis duobus, habeant, etc., cum plures possint habere tot suffragia, quot unus ex præfatis duobus.

§ 4. — Paragraphus quartus ejusdem capitis sic habebat : « Superior generalis « de consensu assistentium, et cum approbatione majoris saltem partis visitorum « qui sunt in Europa in assistentem substitueret » ; ut hic textus omnino cohereret cum textu paragraphi secundi capitis secundi, ponetur hoc modo : *Superior generalis de consensu assistentium et visitorum qui sunt in Europa, saltem ad ipsorum plura medietate suffragia, in assistentem substitueret. (Item, sess. 21).*

CAP. X. — In aliquibus paragraphis capitis decimi in quibus agitur de conventu deputatorum ad Superiorem generalem sexto anno mittendorum, statutum fuit addendum esse : *post ultimum conventum generalem*, cum numerus illorum sex annorum computandus sit post finem ultimi conventus generalis, non vero post ultimum conventum deputatorum.

CAP. XI. § 1. — Super initio paragraphi primi capitis undecimi, ubi fit mentio temporis in quo habendus erit conventus deputatorum ad deliberandum de cogendo, vel non cogendo conventu generali, agitata fuit quæstio, quis mensis esset magis commodus ad præfatum conventum deputatorum ; et visus est mensis julius ad ipsum magis opportunus ; poterit tamen Superior generalis alio tempore eum cogere, si ita expedire judicaverit.

Deinde, statutum fuit super eodem paragrapho, quod si necessitas deputandi ad electionem Vicarii generalis faciendam, (de qua habetur capite secundo paragrapho quinto istarum constitutionum) accideret, vel initio anni sexti post ultimum conventum generalem, vel etiam in fine anni quinti, in hoc casu a singulis conventibus provincialibus mitti debebit sententia de cogendo, vel non cogendo conventu generali, licet præfatus annus sextus nondum sit completus, imo necdum incæptus. Quæ omnia exprimentur in dicto paragrapho post hæc verba : « nisi aliud tempus Superiori generali magis idoneum videatur. »

Præterea, decretum est conventum generalem saltem singulis duodecim annis a Superiore generali convocandum, ideoque anno duodecimo, post ultimum conventum generalem, non habendum esse conventum deputatorum, qui utrum ille sit cogendus, necne, deliberent ; sed, hoc omisso, faciendos esse, more solito, conventus provinciales, in quibus nimirum duo cum visitatore deputentur ad præfatum conventum generalem eo tempore celebrandum, in quod Superior generalis, missis ea de re ad visitatores litteris, illum indixerit. Hæc autem ponenda sunt in fine capitis undecimi. Præterquam quod, in paragrapho primo capitis duodecimi, post tertium casuum in quibus convocandus est conventus generalis, addetur hic quartus casus.

CAP. XII. § 3, 4. — Denique statuit conventus ut in capite duodecimo, præter id quod in fine decreti præcedentis expressum est, fieret mentio horum quæ sequuntur,

videlicet, ut peteretur initio primæ sessionis, an conventus sit legitimus, et an supplendi defectus, si qui forsitan acciderint : et post exhortationem legeretur publice hoc caput duodecimum : initio autem secundæ sessionis fieret electio duorum ex assistentibus Superioris generalis et quatuor deputatorum ex numero congregatorum, ad seligenda scilicet ea quæ proponenda sunt conventui generali. (*Item, sess. 22.*)

De missionibus. — Lectæ sunt responsiones ad diversas quæstiones seu propositiones provinciarum circa missiones, factæ a septem ex numero congregatorum ad id specialiter deputatis : fuerunt autem a conventu approbatæ, ipsarumque aliquæ ordini missionum seu monitis ad missiones dari solitis intersertæ sunt, reliquæ vero in fine præfati ordinis addentur, donec videatur, an et ubi interponi sicut et aliæ debeant.

De seminariis externis. — Similiter lectæ fuerunt et approbatæ responsiones ad aliquas quæstiones circa ecclesiasticorum externorum seminaria quorum directionem habemus.

De conventus generalis duratione. — Demum quæsitum fuit, quandonam dissolvendus esset conventus generalis ; et visum est omnem diligentiam adhibendam ad hoc, ut, si fieri potest, ultra octo dies non protrahatur. (*Item, sess. 23.*)

Lecta fuerunt præcedentia decreta circa aliquas constitutiones quæ Superiorem generalem totiusque Congregationis gubernationem spectant, ut videretur num circa illas aliquid aliud reperiretur quod etiam explicatione indigeret. (*Conv. gen. II, sess. 24, anno 1668.*)

CONSTITUTIONES SELEC-
TÆ. — Præcipuæ constitu-
tiones seliguntur, quæ a
Sancta Sede confirmentur.

82 — Tractatum est de firmandis constitutionibus quæ Superiorem generalem, totiusque Congregationis gubernationem spectant, conclusumque est, præter illarum approbationem ab Archiepiscopo Parisiensi hac in parte Commissario Apostolico, ex illis præcipuas magisque Congregationis nostræ regimini essentielles esse seligendas, animo supplicandi S. Sedi Apostolicæ pro ipsarum confirmatione, ut deinceps nihil imposterum in iis quæ sunt quasi de essentia regiminis ipsius Congregationis, sive a quovis Superiore generali, sive a conventu generali immutetur : ad hujusmodi autem selectionem deputati sunt D. Edmundus Jolly, D. Franciscus Fournier et D. Renatus Simon. (*Conv. gen. II, sess. 25, anno 1668.*)

Lectæ sunt publice præfate constitutiones præcipuæ a prænominatis selectæ, judicatumque fuit, relictis nonnullis ex ipsis, (quarum confirmationis petitio videbatur adhuc differenda) reliquas esse quasque suo ordine ad quem non potuerant tam cito redigi disponendas, ac postea coram conventu iterum legendas. Ad illas autem ordinandas deputati sunt : D. Thomas Berthe, D. Firminus Get, D. Joannes Watebled et D. Jacobus Eveillard.

Insuper deputati sunt : D. Franciscus Fournier, D. Nicolaus Talec et D. Nicolaus Demonchy, ad legenda et conferenda verba omnium decretorum præcedentium circa constitutiones, cum verbis quæ fuerunt ipsismet constitutionibus, ex præscripto totius

conventus generalis, ad maiorem earum elucidationem seu explicationem, inserta, antequam præfatus conventus, tam easdem constitutiones quæ nondum fuerunt in conventu generali acceptatæ, quam mutationes additionesque in ipsis factas, subscribat. (*Item, sess. 26.*)

Lecta fuit publice epitome constitutionum selectarum ac in ordinem a quatuor deputatis in præcedentis sessionis decreto memoratis, redactarum : deinde singuli articuli a conventu mature examinati sunt, et tandem approbati. (*Item, sess. 27.*)

Quæ constitutiones selectæ approbatæ et confirmatæ fuerunt a Clemente X, die 2 junii 1670¹.

83 — Actum est de litteris procurationis pro confirmatione selectarum constitutionum, de quibus supra fit mentio, apud Sedem Apostolicam sollicitanda ; illisque perlectis, quæsitum fuit quomodo procurator sese gereret, si quid præfatis constitutionibus Romæ detraheretur, aut adderetur, aut quavis alia ratione immutaretur, quod intentioni deliberationibusque conventus contrarium sciret, vel merito suspicaretur ;

Si Sancta Sodes selectas constitutiones approbare nollet, nisi quædam in ipsis fierent modificationes, ad Sup. gen. rescribendum esset.

Dictumque est ipsi non ultra progrediendum : sed cito scribendum ad Superiorem generalem, qui cum assistantibus, visitatoribus qui nunc sunt de conventu, necnon secretario Congregationis, et iis de eodem conventu qui tunc Parisiis existerent, ad plura suffragia viva voce data, aut scriptis consignata, dijudicet quid illi postea sit hac de re mandandum. (*Conv. gen. II, sess. 29, anno 1668.*)

84 — Eadem die, peracta lectione decretorum, et eorum omnium quæ in his actis continentur, conventus generalis præfata tam decreta, quam acta omnia, unanimi consensu approbavit. Præterea, constitutiones quæ Superiorem generalem totiusque Congregationis gubernationem spectant, nunc primum exhibitæ Congregationi, et ideo perlectas attentius, et quibusdam in locis declaratas, necnon gravissimis de causis immutatas, cum prædictis declarationibus atque immutationibus textui insertis, libenter et communi omnium sententia idem conventus acceptavit, præsentique decreto acceptat, ut in perpetuum valeant.

Approbantur a conventu constitutiones emendatæ, in quibus nulla fieri potest immutatio, nisi a conventu generali.

Quin etiam, ipso R. D. D. Superiore generali proponente atque optante, statuit, nulli etiam Superiori generali licitum fore in illis quidquam posthac immutare, nisi approbante conventu generali, qui tamen creditur post tam maturam deliberationem, exactam discussionem et solemnem acceptationem, in hujusmodi mutationes non facile consensurus.

In quorum fidem omnes initio horum actorum prænominati subscripsimus præfata die septembris, anno Domini millesimo sexcentesimo sexagesimo octavo. (*Conv. gen. II, sess. 30, anno 1668.*)

¹ V. *Acta apostolica*, p. 33.

Constitutiones speciales
Congregationis quibus com-
municanda?

85 — Declaratum est, solos visitatores penes se habituros constitutiones Superiorem generalem totiusque Congregationis gubernationem spectantes, hasque communicaturos, non quidem externis, quod stricte vetatur, sed suarum provinciarum superioribus; aut etiam, si graves causæ subsint, aliis quibusdam e nostris sacerdotibus, qui sexennium in Congregatione post vota exegerint, eas legere cupientibus; quibus sub pœna inobedientiæ prohibet conventus, ne illas aut aliquid ex iis exscribant, ob gravia incommoda quæ inde suboriri possent. (*Conv. gen. II, sess. 28, anno 1668.*)

Decretum constitutioni-
bus præfigendum.

86 — Judicatum fuit sequens decretum in pagina immediate præcedente constitutionnes esse præfigendum :

Secundus conventus generalis, re mature perpensa, statuit, ut soli visitatores hasce constitutiones penes se habeant, iisdemque mandat ut nullis eas communicent, nisi domorum superioribus, aut etiam ob graves causas, et injuncto secreto, quibusdam e sacerdotibus nostris qui sexennium, ut minimum, in Congregatione post emissa vota exegerint, eas legere cupientibus, quibus omnibus sub pœna inobedientiæ prohibet ne illas aut quid ex iis transcribant, propter varia incommoda quæ inde suboriri possent. (*Conv. gen. II, sess. 30, anno 1668.*)

Standum est præcedenti
decreto.

87 — Postulatum est a conventu, ut, ratione temporum immutata, decretum conventus generalis II, sess. 30, quo statutum est ne constitutiones totam Congregationem spectantes, aliis quam iis quibus in eodem decreto conceditur, communicentur, sin tollatur omnino, aliquantulum immutetur, ita ut licitum sit omnibus superioribus localibus has constitutiones penes se habere, et omnibus qui vota emisserint pro sua prudentia legendas tradere.

Declarat conventus standum esse decreto prædicto. (*Conv. gen. XX, sess. 7, anno 1849.*)

Mutationes a Sancta Sede
factæ in constitutionibus,
non in textu, sed separatim
ad calcem originalis, appo-
nenda.

88 — Quoniam Prælati a Sede Apostolica deputati ad examinandos præcipuos quosdam articulos exscriptos seu extractos e constitutionibus nostris, quæ Superiorem generalem totiusque Congregationis gubernationem spectant, in iis articulis nonnulla immutarunt, eosque sic immutatos eadem Sedes approbavit: quæsitum fuit, utrum præfati articuli referrentur in marginem archetypi, seu originalis dictarum constitutionum ad ea loca, in quibus facta fuit mutatio; vel an ipsi textui ita coaptarentur et insererentur, ut cum ipso in unum coalescerent; vel, an intacto remanente dicto archetypo, ad calcem illius apponerentur.

Responsum fuit, in dicto archetypo seu originali nihil esse immutandum, sed sola loca mutata scribenda esse in charta separata, et ad calcem originalis dictarum constitutionum apponenda, ut facilius utrorumque discrimen innotescat. (*Conv. gen. III, sess. 22, anno 1673.*)

89 — Desiderarunt aliqui ut codici constitutionum subjicerentur quæ a conventibus generalibus fusius explanata sunt, apposita scilicet ad marginem nota aliqua e regione locorum quæ explicantur, ad indicandum quo numero expositio ad calcem reperienda sit.

Codici constitutionum apponendæ ad marginem notæ ad indicandas earum explicationes a conv. generalibus traditas.

Una omnium voce dictum est id expedire. (*Conv. gen. x, sess. 6, anno 1736.*)

90 — Quæ a conventibus generalibus, ad apertiore constitutionum intelligentiam et interpretationem, variis temporibus definita sunt, et ad earumdem constitutionum codicis marginem et calcem apponenda visa fuerant, publice lecta rata omnia habuit conventus. (*Conv. gen. x, sess. 13, anno 1736.*)

Approbantur constitutionum explicationes quæ ad marginem et ad calcem appositæ fuerunt.

91 — Postulatum fuit a R. A. D. Superiore generali, utrum, attentis circumstantiis nunc existentibus, præsertim in Gallia, expediat statuere, quod omnes facultates contentæ in parag. 3 cap. 1 constitutionum *de potestate Superioris generalis* considerari debeant ut *maximi momenti*, ideoque iis uti non possit Superior generalis, nisi de consensu assistentium ad plura suffragia, cum sua ipsius prærogativa.

CONSTITUTIONES REVISENDÆ. — An restringenda sit potestas a constitutionibus concessa Sup. gen.?

Conventus judicavit, nihil hac de re statuendum esse, sed standum esse iis quæ in prædicto paragrapho continentur. (*Conv. gen. xix, sess. 7, anno 1843.*)

92 — Quæsitum est a R. A. D. Superiore generali, utrum ad explanationem n. 1. § 4. cap. 1 constitutionum, expediat statuere quod Superior generalis, ut *prudenter* officiales constituat et revocet, non possit nominare vel destituere visitatores, procuratorem et secretarium Congregationis, procuratorem Congregationis prope S. Sedem, et directorem Puellarum Charitatis, absque consensu assistentium ad plura suffragia.

Item.

Respondit conventus, hanc explanationem non esse admittendam, utpote juri Superioris generalis contrariam. (*Conv. gen. xix, sess. 7, anno 1843.*)

93 — Petitum est a conventu, ut suam aperiat mentem de quibusdam provinciæ Insubriæ missionariis, qui reformationem constitutionum et regularum communium insinuare audentes, totam hanc provinciam perturbare conati sunt.

Prorsus rejicitur votum quorundam missionariorum Insubriæ circa mutationes in constitutionibus admittendas.

Conventus talium missionariorum agendi rationem, ut seditiosam, ac perversam, totique Congregationi odiosam damnat, et unanimi voce decernit :

1. Nec minimam quidem in constitutionibus aut regulis communibus mutationem admittendam esse, pro certo habens omnes observari, hisce temporibus sicut et in sæculis elapsis, fructuose ac fideliter posse.

2. Mutationem aliquam in constitutionibus aut regulis communibus ipsummet B. Patris nostri S. Vincentii spiritum in Congregatione infirmaturam, illumque sensim extinctionis periculo exposituram. Ideoque enixe atque enixe rogat R. A. D. D. Superiorem generalem ea qua gaudet auctoritate uti ad profligandas

has omnes novitatis artes, in earumque auctores pro sua prudentia animadvertendum, imo, si opus est, ad eos e gremio Congregationis abscindendos.

3. Si vero quidam e missionariis, suave constitutionum ac regalarum communium jugum excutere volentes, aliquam in illis a S. Sede mutationem postularent, rogat conventus R. A. D. D. Superiorem generalem, ut mentem totius Congregationis in supradictis expressam, pro sua diligentia Summo Pontifici humiliter aperiat, certiolemque Illum faciat, conventum generalem nullam in constitutionibus aut regulis communibus mutationem admittendam judicare, imo toto animo rejicere.

4. Tandem conventus visitoribus ac superioribus localibus injungit, ut statim ac resciverint missionarium aliquem, sive privatim; sive publice, sive scripto, sive viva voce aliquid hujusmodi machinari, illum Superiori generali denuntient, ut qua par est poena puniatur.

His ita statutis, conventus non admittenda judicat vota a conventu provinciali Insubriae emissa, de mutando modo nominationis visitorum, superiorum et aliorum officialium, ac de limitanda eorum officii duratione; cum hæc omnia a constitutionibus liberæ Superioris generalis dispositioni commissa sint. (*Conv. gen. xx, sess. 6, anno 1849.*)

CONSUECUDINARIUS LIBER

V. *Parochiæ*, n. 323.

CONSULTORES

An instituendi sint consultores provinciales, relinquatur prudentiæ Sup. generalis.

94 — Quæsitum fuit, an unicuique visitorum designandi essent consultores provinciales, qui ipsum in administrandis provinciæ negotiis adjuverent.

Nihil hac de re statuendum censuerunt congregati, sed totum prudentiæ ac sollicitudini Superioris generalis committendum: visitatores autem, quibus tales consultores non sunt destinati, nihil quod alicujus sit momenti, in scio et inconsulto Superiore generali, moliri aut aggredi debere. (*Conv. gen. x, sess. 12, anno 1736.*)

Ubi residere debeant consultores visitoris? — Quandoque habendum sit consilium provinciale?

95 — Quæsitum fuit, utrum expediat statuere quod consultores visitoris in domo in qua residet visitor, et ipsi resideant, vel non ita distent a residentia visitoris, ut non possint saltem semel in mense ipsius consilio interesse; et quod consilium convocet et teneat visitor saltem semel in mense, cui consilio adsit saltem major pars consultorum.

Conventus admisit propositionem affirmativam, quam perutilem judicavit prudenti visitorum agendi rationi. (*Conv. gen. xix, sess. 8, anno 1843.*)

96 — Quæsitum est, utrum expediat petere a conventu generali, ut statuat ad quem pertinere debeat provinciæ gubernatio, in casu absentiae visitoris ob urgentem necessitatem, aut ipsius mortis.

In casu mortis aut absentiae visitoris, gubernatio provinciæ ad primum consultorem ordine nominationis pertinet.

Respondit conventus, in his casibus, provinciæ gubernationem pertinere debere ad primum consultorem ordine nominationis, donec Superior generalis aliud decreverit. (*Conv. gen. XIX, sess. 10, anno 1843.*)

V. *Bona temporalia*, n. 46. — V. *Consilium domesticum*, n. 80. — V. *Regulæ revisæ*, n. 395-396-408. — V. *Secretum*, n. 429.

CONSULTORES EPISCOPORUM

V. *Examinatores*, n. 213.

CONTRACTUS

97 — Quando ad contractum magni momenti, nomine alicujus domus ineundum, conficiendæ sunt manu tabellionis publici tabulæ authenticæ, quibus sacerdotes domus subscribere debent juxta statuta municipalia, quæritur an expediat uno aut altero antea diebus communitatem de contractu ineundo præmonere.

An præmonendi sint sacerdotes de contractu nomine domus conficiendo?

Id omnino expedire conventus judicavit. (*Conv. gen. XIV, sess. 4, anno 1774.*)

V. *Instrumenta authentica*, n. 242-243.

CONVENTUS IN GENERE

98 — Examatum est, an declarandum quod in conventu domestico sit eligendus secretarius, tum ad numeranda suffragia pro electione deputandi, tum ad acta conscribenda: et pro ejusdem electione, duo vocatione antiquissimi inter congregatos sedere debeant prope superiorem ad legenda et numeranda suffragia, ut in utraque electione sint tres scrutatores.

Tres scrutatores ad numeranda suffragia in omni conventu.

Declaratum est id faciendum: ita ut antiquior ex iis ad dexteram, alter ad sinistram sedeant. Electione autem secretarii facta, prædictus antiquior locum suum cedat secretario, et statim ad sinistram superioris transeat, alio ad suum locum pristinum inter congregatos redeunte.

Præterea, statutum est idem in conventu provinciali observandum, imo et in generali, non tantum in simili casu, sed etiam pro electione deputatorum ad seligenda proposita aliisque electionibus, quas per scrutinia secreta fieri contingerit, et ad quas tres scrutatores per constitutiones non essent præscripti. (*Conv. gen. III, sess. 17, anno 1673.*)

Secretarius eligi debet ex numero congregatorum. — In nullo casu deputatus jure duplicis suffragii activi gaudere potest.

99 — Postulatum est, an secretarius conventus provincialis debeat eligi e numero congregatorum, insimulque utrum unus idemque deputatus possit duo suffragia dare ; Judicatumque est, secretarium debere eligi e numero congregatorum, item unum eundemque in nullo casu posse gaudere jure duplicis suffragii activi, etiamsi foret deputatus simul et in alterius locum substitutus, quod non licet. (*Conv. gen. viii, sess. 8, anno 1711.*)

Nemini licet ante vel post scrutinium renuntiare juri deputationis passivæ, sine causa a conv. probata.

100 — Postulatum est, an jus suffragii passivi habentibus in conventu domestico vel provinciali in quibus eligendus est qui deputetur ad conventum provincialem aut generalem, liceat, ante vel post scrutinium pro electione deputandorum, renuntiare electioni suæ faciendæ vel factæ ;

Responsumque est, nemini licere, ante vel post scrutinium, sine causa a conventu approbata, renuntiare juri deputationis passivæ ad conventum sive provincialem, sive generalem, propter varias rationes quas fuse prosecuti sunt congregati. (*Conv. gen. viii, sess. 7, anno 1711.*)

Nemi licet, incepta et non completa electione, voci passivæ renuntiare in conv. dom.

101 — Quid agendum in conventu domestico, si quando unus e duobus in suffragiis paribus in primo scrutinio, declaret, approbante conventu, se voci passivæ renuntiare.

Respondit conventus nemini licere, incepta jam et non completa electione, voci passivæ renuntiare, et conventum domesticum nunquam posse talem renuntiationem probare, ideoque tentandum secundum scrutinium inter duos pares. (*Conv. gen. xxi, sess. 3, anno 1861.*)

Quid agendum, si in scrutinio reperiatur scheda alba ? — Qui sibi metipsi suffragatur, puniendus.

102 — Petitum fuit quid agendum, si quis in scrutinio pro deputatione ad conventum provincialem aut generalem, schedam albam seu omni vacuam suffragio in pyxidem immiserit, et in hoc casu qualis ei pœna irroganda.

Dictum est, hanc agendi rationem coram omnibus convocatis redarguendam, deinde progrediendum esse ad secundum, imo si opus est, ad tertium scrutinium ; quo tentato, etsi forte scheda hujusmodi semper recurat, qui tamen plura sortitus suffragia repertus fuerit, censendum esse electum ; at vero, si auctor schedæ istius vacuæ, vel ex ipsiusmet confessione, vel aliunde dignoscatur, voce activa et passiva pro modo delicti et pœnitentiæ mulctabitur a visitatore, sive cum conventu si tunc habeatur, sive extra conventum.

Occasione vero hujusce responsionis ad quæstionem præcedentem, additum est eum quem sibi metipsi suffragatum esse constaret, in perpetuum voce activa et passiva in quovis conventu privandum esse, nisi tandem aliter, pro ratione pœnitentiæ et morum exemplo, Superiori generali intra vel extra conventum, in Domino visum fuerit. (*Conv. gen. vi, sess. 9, anno 1697.*)

103 — Cum non raro contingat duos vel plures e nostris cognomines esse, quaesitum fuit, quid agendum, si in scrutinio conventus seu domestici, seu provincialis, invenitur scheda quæ nudum cognomen exprimat.

De scheda ambigua propter cognominis paritatem, idem dicendum ac de scheda alba.

Declaratum fuit, ambiguam adeo suffragandi rationem prævia monitione cavendam, eidem judicio subjacere quod jam latum fuit in conventu generali anni 1697¹, ubi quæstio agitata fuit de scheda alba, seu omni vacua suffragio; atque hoc utrumque decretum esse regulis tum superioris localis, tum visitatoris, ad marginem inserendum. (*Conv. gen. xiv, sess. 4, anno 1774.*)

104 — Quid agendum, quando accidit in aliquo scrutinio inveniri schedam, cujus scriptura ita est obscura, ut legi non possit nomen in ea inscriptum, vel nonnisi cum dubio?

Scheda quæ legi non potest ut alba habeatur.

Respondet conventus, talem schedam ut albam seu omni vacuam suffragio habendam esse; idemque in eo casu decernendum quod de scheda alba statutum est a conventu generali sexto, sessione nona². (*Conv. gen. xx, sess. 8, anno 1849.*)

105 — Quæsitum, quid facto opus sit, si in pyxide plures sint vel pauciores schedæ quam sunt in conventu electores.

Quid agendum, si plures vel pauciores reperiantur schedæ quam electores?

Responsum est, iterandum esse scrutinium, sicut si scheda alba esset in pyxide, aut unus quispiam suffragatus esset non eligibili. (*Conv. gen. xi, sess. 11, anno 1747.*)

106 — Cum quidam ambigerent quid per hæc verba non raro in constitutionibus repetita: *si plura fuerint medietate suffragia*, intelligi oporteret; utpote quæ aliquomodo suggerere videantur unicum supra medietatem suffragium non sufficere;

Quid intelligendum per hæc verba: AD PLURA MEDIETATE SUFFRAGIA?

Prima interpretatio abrogata³.

Attamen communi voce declaratum est, hactenus intellexisse Congregationem vel unum calculum supra mediam partem adjunctum sufficere, ut quis plura medietate suffragia obtinuisse dicatur; cui sententiæ congregati adhererunt. (*Con. gen. vii, sess. 3, anno 1703.*)

107 — Priusquam tentaretur electio assistentium Superioris generalis, mota est de numero suffragiorum necessario ut mediam partem excederent, controversia. Cum enim electores essent numero impares, dubitabatur utrum major pars censenda esset media parte superior.

Quid intelligendum per hæc verba: AD PLURA MEDIETATE SUFFRAGIA?

Secunda interpretatio admittenda.

Re itaque mature expensa, auditisque singulorum sententiis, definivit conventus, ex triginta quinque electorum quibus, dempto R. A. D. Superiore generali, constabat suffragiis, novemdecim requiri, ut assistentium et admonitoris valeret præsens electio, eo scilicet nixus fundamento, quod talis sit numeri

1. V. n. 102. — 2. V. n. 102. — 3. V. n. 107.

imparis ratio, ut in duas partes inæquales divisi major pars non superet medietatem, sed sit tantum major medietas. Si vero per compromissarios res dirimenda foret, eorum major pars sufficeret ad electionis vim ac firmitatem.

Cumque eadem difficultas in posterum occurrere possit, quoties scilicet numerus suffragantium est impar et plura medietate requiruntur suffragia, statutum est præsens decretum Sanctæ Sedi Apostolicæ esse exhibendum, ut ejus auctoritate confirmetur, idemque in posterum, servata numeri proportionem, fiat quod nunc actum est. (*Con. gen. x, sess. 5, anno 1736.*)

Confirmatum a Clemente XII, 26 martii 1737¹.

An in secundo scrutinio omnes sint eligibiles, quando requiruntur plura medietate suffragia?

108 — Quæsitum, an in electionibus omnibus in quibus necessaria sunt plura medietate suffragia, liceat in secundo scrutinio omnibus suffragari.

Responsum est, id licere, præter electionem Superioris generalis. (*Conv. gen. xi, sess. 10, anno 1747.*)

Si tres in primo scrutinio fuerint pares, unus autem ex illis in secundo scrutinio minora quam alii habeat suffragia, iste postea jure passivo privatur.

109 — Quæsitum, cum tres paria habeant suffragia in primo scrutinio, si in secundo unus aliquibus excidat suffragiis, num liceat illi in tertio suffragari.

Responsum, non licere. (*Conv. gen. xi, sess. 10, anno 1747.*)

Si duo sunt pares in suffragiis passivis, nec datur locus compromisso, vocatione antiquior habendus est pro deputato.

110 — Quæsitum quid agendum sit, si quando accidat in aliquo conventu domestico, in quo fiat electio deputandi ad conventum provincialem, quatuor duntaxat sacerdotes vocem activam habere, eorumque suffragia, in pluribus scrutiniiis æqualiter inter duos dividi, nec spem superesse futuræ per iterata scrutinia electionis.

Statutum est autem, post tria scrutinia inter hos duos pares, si neuter fuerit electus, illum qui ex iis fuerit ratione vocationis antiquior, ipso facto habendum pro deputato, cum in tali casu compromisso non detur locus. (*Conv. gen. iii, sess. 18, anno 1673.*)

Quid, si duo sint pares in suffragiis, pares item in ætate vocationis, et non sit locus compromisso?

111 — Cum accidit in conventu ubi propter defectum numeri congregatorum, vel propter votorum divisionem, non potest fieri compromissariorum electio, duos pares in suffragiis eodem die et anno ingressos esse in Congregationem, censendusne electus ille qui ætate est provector?

Responso conventus fuit unanimis et affirmativa. (*Con. gen. xxi, sess. 5, anno 1861.*)

¹ V. *Acta apostolica*, p. 115.

112 — Cum juxta constitutiones, quando accedit ut, in faciendo scrutinio pro aliquibus electionibus, duo vel plures sint pares in suffragiis passivis, tentanda sint alia scrutinia inter illos præfatos pares : propositum fuit an in hujusmodi casibus, in quibus ipsi soli eligi possunt, debeant sua dare suffragia, sicut et cæteri;

Quando, propter præcedentia scrutinia, duo tantum sunt eligibiles, nullus ex his duobus suffragari potest.

Responsumque fuit, prædictos pares, si plures duobus fuerint, debere suffragari : si vero duo tantum fuerint, non debere; quia cum in hoc casu alter alterum necessario eligere teneatur, supervacuum esset, si ipsi suffragarentur. Idque servandum quoties e duobus alter est eligendus, sive illi duo in præcedentibus scrutinii fuerint pares, sive impares. (*Conv. gen. III, sess. 18, anno 1673.*)

113 — Cum juxta constitutiones, quando in scrutinio pro aliquibus electionibus, duo vel plures sunt pares in suffragiis passivis, tentanda sint alia scrutinia inter illos pares, pariterque declaratum fuerit a conventu generali tertio¹, prædictos pares debere suffragari si plures duobus sint, minime vero si duo tantum sint, quia tunc, ait conventus, id inutile foret, siquidem alter alterum eligere tenetur, hinc in casu quo unus ex his paribus duobus est de numero electorum, concluditur illum debere suffragari, alii vero dubitant; igitur quæsitum est quid in hoc casu agendum sit.

Quando duo sunt pares in suffragiis passivis, et unus tantum ex illis est præsens, iste præsens non debet suffragari.

Conventus respondit, illud decretum exprimendum esse tali modo, quod in omni casu, quando duo sunt pares, prædicti pares non debeant suffragari. (*Con. gen. XIX, sess. 9, anno 1843.*)

114 — Quæsitum fuit, an ad conventum domesticum convocandi sint, qui, etiam debita cum licentia, extra Congregationem commorantur.

An voce activa et passiva priventur in omni conventu, missionarii qui extra Congregationem commorantur?

Cui difficultati ut occurreret conventus, præsens decretum edidit a S. Sede Apostolica, si opus fuerit, confirmandum, quo ejusmodi sacerdotes voce activa et passiva in conventu tum domestico, tum provinciali, imo et generali privantur, nisi congruo tempore in aliquod Congregationis domicilium, licet non convocati, sese contulerint. (*Conv. gen. XII, sess. 5, anno 1759.*)

Confirmatum, sed cum quibusdam restrictionibus, a Clemente XIII, 21 junii 1766².

115 — Cum decretum conventus generalis XII, sess. 5³, quo statuitur sacerdotes, qui etiam debita cum licentia, extra Congregationem commorantur, privari in conventu domestico et provinciali voce tum activa, tum passiva, nisi

Præcedens decretum restringitur juxta Breve Clementis XIII.

1. V. n. 112. — 2. V. *Acta apostolica*, p. 170. — 3. V. n. 114.

in aliquam Congregationis domum, licet non convocati, se contulerint, non concordet cum Brevis Clementis XIII: *Exponi nobis fecit*, pro approbatione istius decreti impetrato, rogatur conventus ut novum decretum constituat prædicto Brevis plane conforme.

Huic propositioni unanimiter annuit conventus, ideoque statuit, juxta ipsa Brevis prædicti verba, illos solos privari voce tam activa quam passiva in dictis conventibus, *qui ex proprio facto et voluntate, vel ultra limites licentiæ ipsis concessæ*, extra Congregationem commorantur, nisi in aliquam Congregationis domum sese conferant, etiam non convocati, ad puniendum, ut par est, ipsorum inobedientiam. (*Conv. gen. xxi, sess. 5, anno 1851.*)

Confirmatur decretum
præcedens n. 115.

116 — Quia dubium aliquibus remanet, utrum conventus generalis 1861 recte interpretatus fuerit Brevis Clementis XIII, circa jura eorum qui extra domum commorantur, petendum duxerunt a conventu generali :

1° An ad hoc dubium solvendum ad S. Sedem recurrendum sit.

2° An novum decretum hac de re sit conficiendum.

Conventus, re discussa, utrique quæstioni negative pluralitate suffragiorum respondit. (*Conv. gen. xxiv, sess. 8, anno 1878.*)

Sufficiunt regulæ ad im-
pediendas et puniendas fac-
tiones in conventibus.

117 — De factionibus sive in conventibus domesticis, sive in provincialibus impediendis, aut si quæ sint factæ severe puniendis, a quibus vehementer abhorruit semper Congregatio, dictum est satis superque et in regulis superiorum et visitorum, seu in constitutionibus Congregationis circa hæc provisum, ad quas remisit conventus, et quas declaravit oportere legi quamprimum coram convocatis. (*Conv. gen. vii, sess. 8, anno 1703.*)

V. *Compromissarii*, n. 67-69. — V. *Egressi*, n. 204-205.

CONVENTUS DOMESTICUS

Regulis superioris loc.
additur ultimum caput, ad
ampliores explicationem de
illis quæ in conv. dom. obser-
vanda sunt.

118 — Quia dicebant nonnulli rationem habendi conventum domesticum pro deputatione ad provincialem æquo brevioris esse, nec sufficienter explicatam, placuit omnibus eam in regulis superioris localis magis extendendam esse, et illico id negotii aliquibus e congregatis ad ea quæ ad regulas pertinent examinanda deputatis, demandatum fuit.

Lecti sunt et examinati quinque paragraphi, continentes ampliores expositionem eorum quæ in conventu domestico pro deputatione ad provincialem observanda sunt, qui a deputatis ad explicandas in aliquibus locis officialium regulas compositi fuerant.

Conventus autem postquam dictos paragraphos, paucis immutatis, approbavit, conclusit ex iis consiciendum integrum caput in regulis superioris localis ultimum apponendum : ideoque delendum capitis primi earumdem regularum paragraphum decimum, ubi modus procedendi in præfato conventu domestico brevius æquo descriptus erat. (*Conv. gen.* III, *sess.* 14 et 21, anno 1673.)

119 — In regulis superioris localis, *cap. VII, paragrapho 1*, hæc leguntur : « Quando habendus erit conventus domesticus, convocabit (superior) omnes qui ei interesse debent ; quibus congregatis, et recitata antiphona : VENI SANCTE SPIRITES, etc. « cum versu et oratione, non modo rem de qua agendum erit, proponet, sed etiam « ejus gravitatem explicabit. Tum de illa tractabitur, ut par est. Quod si in conventu « domestico agendum fuerit de electione, etc. » Cum autem hæc verba indicare videantur conventum domesticum non solum pro eligendo sacerdote ad conventum provinciale mittendo, sed aliis etiam de causis cogi et posse et debere, postulatum fuit, ut hæc eadem verba vel explanarentur, vel eraderentur.

Habendus est conv. dom. tantum pro electione sacerdotis ad conv. prov. mittendi, quod in regulis sup. loc. clarius exprimitur nova formula.

Conventus autem tertii generalis mentem assecutus, ejusque decretum in sessione vigesima prima editum interpretatus, judicavit conventum domesticum non aliis unquam de causis seu a visitatore indici, seu a superiore convocari posse et solita forma celebrari, nisi pro electione sacerdotis ad conventum provinciale mittendi ; alia vero quæcumque negotia, non in domesticis conventibus, sed in præscriptis apud nos consultationibus, et adhibito etiam, cum opus fuerit, aliorum qui consultores non sunt sacerdotum consilio tractari oportere ; adeoque, cum verba superius descripta contrarii aliquid innuere videantur, eadem eradenda esse pronuntiatum est, atque in sequentem formam redigendum dicti paragraphi initium : *Conventum domesticum habebit superior, cum agendum erit de electione alicujus qui sit deputandus et mittendus cum eodem superiore ad conventum provincialem. Convocabuntur autem omnes domus sacerdotes, qui vota Congregationis emisierint, etc.* (*Conv. gen.* XII, *sess.* 8, anno 1759.)

120 — Quid requiratur ut domus Congregationis habeat jus celebrandi conventum domesticum, ac deputatum mittendi ad conventum provinciale ?

Quid requiratur ut domus habeat jus celebrandi conv. dom. ?

Respondet conventus duo esse necessaria : 1º ut domus sit a Superiore generali acceptata ; 2º ut ejus superior sit ab eodem Generali legitime constitutus. (*Conv. gen.* XX, *sess.* 8, anno 1849.)

121 — Petitur a conventu, quid faciendum, si superior localis absque ratione a visitatore cum consultoribus approbata, recuset cogere conventum domesticum, et ei præsidere juxta regulas.

Quid agendum, si superior localis sine ratione recuset conv. dom. cogere ?

Declarat conventus, hunc superiorem, ipso facto, excludi hac vice e conventu

domestico et privari voce activa et passiva in conventu provinciali, et assistentem totum superioris officium exercere debere, tum in conventu domestico, tum in conventu provinciali. (*Conv. gen. xxiii, sess. 9, anno 1874.*)

Quid, de iis qui sunt absentes quando habetur conv. dom.?

122 — Dubitatum est, an qui missionibus præsentem navant operam in locis, aliquot dierum itinere distantibus a domo ubi conventus domesticus habendus est, illinc possint non redire, ut huic conventui intersint.

Responsum fuit, absentiam illam circa tempus conventuum cogendorum esse præcavendam; at in casu allato ipsos ad reditum non esse compellendos, modo de conventu præmoniti et ad illum invitati fuerint, si tamen absque illis haberi possit; et tunc jure suo per litteras a se subscriptas cedere se significabunt. (*Conv. gen. iv, sess. 5, anno 1685.*)

Qui absunt a domo, quicumque de causa, non possunt scripto mittere suum suffragium.

123 — Quesitum est, utrum nostri qui in succursalibus domibus, sive hospitaliis commorantur, nec possint vel nolint interesse conventui domestico, suffragia sua scripto mittere ad eligendos deputatos valeant;

Responsumque, scripto non posse sua suffragia ad conventum domesticum mittere, ad quem tamen, prout moris est in Congregatione, convocantur; et si voluerint jure suo uti, ad domum accedant, et ibi sua suffragia præbeant. (*Conv. gen. vii, sess. 9, anno 1703.*)

Circa eum qui accidentaliter moratur in domo aliena,

1º Quid de voce activa?

124 — Quæsitum fuit, utrum missionarius iter faciens in alienam provinciam longissime remotam a domo sua, ad quam non sperat se rediturum ante conventum domesticum, possit convocari, et admitti debeat, si petat, ad conventum illius domus in qua accidentaliter versatur.

Responsum est affirmative, cum voce activa tantum. (*Conv. gen. xxiii, sess. 9, anno 1874.*)

2º Quid de voce passiva?

125 — Quæsitum est a conventu, utrum sacerdos e nostris, qui in alia provincie domo, ad quam non pertinet, per accidens, etiam consentiente visitatore, moratur, habeat jus passivum in conventu illius domus.

Responsum est, eum in domo ad quam pertinet, tantum eligi posse; et si in alia provincie domo inveniatur, voce tantum activa gaudere. (*Conv. gen. xxiv, sess. 7, anno 1878.*)

Quid, de eo qui conv. domestico interfuit in una domo, si forte adveniat in alteram ubi nondum habitus est?

126 — Quæsitum, an qui in una domo interfuit conventui domestico, si forte in aliam sive ejusdem sive alius provincie domum adveniat ante illius domus conventum domesticum, possit illi interesse, et in eo gaudere jure suffragii vel activi vel passivi ad conventum provincialem.

Responsum est: nequaquam posse. (*Conv. gen. xi, sess. 13, anno 1747.*)

127 — Petatum fuit, utrum expediret electionem secretarii fieri in prima conventus domestici sessione, post lectionem scilicet capitis septimi regularum superioris localis factam, et eam non differri usque ad diem sequentem, ut praescribitur in secundo paragrapho ejusdem capitis.

Electio secretarii in prima sessione fieri non debet.

Decrevit conventus, nihil in dicto paragrapho mutandum esse, sed usui hactenus observato standum. (*Conv. gen. iv, sess. 7, anno 1685.*)

128 — Quaesitum fuit, utrum eligendus in secretarium conventus domestici debeat sexennium post emissa vota in Congregatione exegisse, atque ac deputandus ad conventum provincialem.

Non requiritur ut eligendus in secretarium exegerit sexennium.

Declaravit conventus, hoc non requiri. (*Conv. gen. iv, sess. 8, anno 1685.*)

129 — Examinata fuit difficultas proposita circa numerum annorum qui requiruntur, ut aliquis deputari possit ad conventum tam provincialem quam generalem; repetita autem erat ex verbis paragraphi secundi capitis quinti constitutionum, ubi sic habetur: « conventui provinciali intererunt et jus suffragii in eo habebunt visitatores, « omnes superiores, etc. Præterea ex singulis domibus unus sacerdos qui post vota « emissa sexennium, ut minimum, in Congregatione exegerit, etc. » Quibus verbis non satis clare quibusdam constabat an necessarium esset sex annos completos ante ipsam deputationem exegisse a votis emissis, vel sufficeret, saltem antequam inciperet conventus provincialis, sexennium post eadem vota exegisse.

Sex anni post vota debent esse completi ante ipsammet deputationem.

Declaratum fuit, præfatum numerum sex annorum completorum a votis emissis necessarium esse, ut aliquis deputari possit ad conventum tam provincialem quam generalem, quandoquidem capite septimo, paragrapho secundo regularum superioris particularis seu localis expresse requiritur, ut deputandus ad conventum provincialem sit sacerdos, qui sexennium in Congregatione post emissa vota transegerit; quæ conditio ad electionis seu deputationis validitatem necessaria est. (*Conv. gen. iv, sess. 5, anno 1685.*)

130 — Propositum fuit, an domus in quibus pauci admodum sunt sacerdotes, debeant aliquem deputare ad conventum provincialem cum superiore profecturum, non obstantibus incommodis quæ ex eorum absentia oriri possunt.

Domus ubi pauci sunt sacerdotes, deputatum mittere debent sicut aliæ ad conventum provincialem.

Statutum fuit, hujusmodi domos non esse deputationis jure privandas, et commendatum est visitoribus ut, quantum fieri poterit, aliquos e missionariis domorum viciniorum suæ provinciae in subsidium mittant, ne cum eundem est ad conventum provincialem, istis absentibus, functiones in dictis domibus intermittantur. (*Conv. gen. iv, sess. 5, anno 1685.*)

Quid agendum in conv. dom., si duo tantum sint in aliqua domo sacerdotes cum superiore ?

131 — Queritur a conventu, utrum converti debeat in decretum responsum D. Debras circa conventum domesticum, quod sic se habet :

« Q. Si duo tantum sint in aliqua domo sacerdotes cum superiore, a cujus tunc nutu necessario pendet deputandi optio, estne tunc habendus conventus domesticus, et scrutinio secreto probanda electio ? — R. Cogendus est conventus domesticus, et servanda eligendi deputati consueta et præscripta formula. » (*Lettres circul. 1er vol., pag. 529, n. 17.*)

Conventus, ad plurima suffragia, affirmative respondit. (*Conv. gen. xxiv, sess. 8, anno 1878.*)

Quid agendum, si sacerdos unus ad conv. prov. sit deputabilis ?

132 — Quando in domo aliqua Congregationis sacerdos unus est deputabilis ad conventum provincialem, quis debeat litteras patentes deputationis chirographo munire ?

Responsum est, conventum in præfato casu more solito esse cogendum, omissoque scrutinio, atque aliis ad electionem deputati pertinentibus, declarandum unicum deputabilem fuisse ad conventum provincialem, ea de re instrumentum conficiendo, quod a congregatis, etiam a deputato subscribatur in libro ad id destinato, juxta formulam jam præscriptam, ut in archivo domus asservetur ; cujus instrumenti transsumptum seu deputationis litteræ patentes, a superiore et congregatorum ratione vocationis antiquissimo, licet aliunde conditionibus careat ad deputationem passivam requisitis, subscribantur. Quod si forsitan nullus domi, præter superiorem et sacerdotem ad conventum provincialem deputabilem, interfuisset, in tali casu, chirographo solius superioris litteræ deputationis essent muniendæ. (*Conv. gen. iv, sess. 7, anno 1685.*)

1° Jus mittendi duos deputatos ad conv. prov. conceditur domui in qua residet Superior generalis.

133 — 1° Quoniam domus in qua residere et superioritatem exercere solet Superior generalis, aut Vicarius, quibus per constitutiones in conventum provincialem ingressus denegatur, non alium superiorem localem habet quam ipsos, petitum fuit num dictæ domui concedendum esset jus duos sacerdotes ad dictum conventum deputandi, ut par sit conditionis cum cæteris domibus, ex quarum singulis duo sacerdotes ad eum veniunt.

Placuit propositio, et jus illud concessum fuit.

2° Uterque deputatus eligendus est modo ordinario.

2° Deinde quesitum est, an uterque sacerdos deputandus deberet eligi, an alter ex iis per Superiorem generalem aut Vicarium substitui.

Responsum est, utrumque debere eligi, cum eadem ratio, propter quam non expedit prænominatos Superiorem generalem et Vicarium dicto conventui interesse, impediatur quominus substituantur.

3° Domus in qua visitator est superior localis duos deputatos ad conv. prov. mittere non potest.

3° Hanc questionem alia ipsi affinis secuta est, an videlicet, quando visitator est alicujus domus suæ provincie superior localis, possit, præter deputatum suæ familie, alium substituere sacerdotem qui in dicto conventu personam superioris sustineat,

quemadmodum potest superior localis, quando legitime est impeditus, alium in suum locum substituere.

Dictum fuit non posse, cum in proposito casu numerus mittendorum ex qualibet domo, plenus absque illo tertio habeatur. (*Conv. gen. III, sess. 12, anno 1673.*)

134 — Petitum fuit, utrum quis degens domi possit, sine causa a conventu probanda, renunciare voci activæ in conventu domestico.

An in conv. dom. liceat missionario voci activæ renunciare?

Respondit conventus negative, propter varia incommoda quæ inde exoriri possent; attamen in casu talis renuntiationis, conventus legitimus erit. (*Conv. gen. XXIII, sess. 9, anno 1874.*)

135 — Quæsitum an, si quis electus juri suo renuntiet, et tamen, quod vetitum est, alter eligatur, secunda electio nulla sit.

Si jam electus renuntiet juri suo, posterior electio est nulla.

Responsum est : nullam esse. (*Conv. gen. XI, sess. 10, anno 1747.*)

136 — Si qua in domo contingat, ut in conventu domestico, quispiam suffragia captet electorum ut alius ad conventum provincialem deputetur, alienæ ambitionis nec conscius ipse nec particeps, postulatum fuit, validane an secus censeri debeat electio.

De captatione suffragiorum.

Validam esse declaravit conventus; in eum tamen qui suffragia etiam pro alio captaverit animadvertendum esse, prout constitutionum cap. 5, parag. 8 præscribitur. (*Con. gen. XIV, sess. 4, anno 1774.*)

137 — Quæsitum fuit, quando quis e sacerdotibus nostris ex una domo in aliam ante conventum provincialem destinatur, et ad istam pervenit post conventus domestici celebrationem, iterandusne sit dictus conventus, si de industria fuisset a superiore locali absolutus, ne sacerdos iter agens eidem adesset.

Quid faciendum, si de industria absolutus fuit conv. dom. ante adventum unius sacerdotis?

Responsum fuit, in hoc casu conventum domesticum esse iterandum, nisi juri suo renuntiaverit iste sacerdos, aut in aliam domum in qua conventus nondum fuerit habitus, commode mitti possit a visitatore, qui perspecta satis et probata superioris fraude, ipsum et acriter objurgabit, et ad conventum provincialem deferet. (*Con. gen. XII, sess. 5, anno 1759.*)

138 — Propositum fuit, utrum qui electus fuit in deputatum a conventu domestico ad conventum provincialem, si recuset ire, vel electioni suæ renuntiet, electio alius debeat fieri;

Quid, si deputatus recuset ire ad conv. prov.?

Responsumque est, sive in ipso conventus actu, sive post dissolutum conventum renuntiet, aliam non debere electionem propter multa incommoda fieri. (*Conv. gen. V, sess. 15, anno 1692.*)

V. *Assistentes Congregationis*, n. 12. — V. *Assistens superioris localis*, n. 32-33.
— V. *Compromissarii*, n. 68-70. — V. *Substituti*, n. 482-483.

CONVENTUS PROVINCIALIS

Superior legitima institutus ad conv. prov. convocandus est, non obstante violenta dispersione subditorum.

139 — Quæsitum est, an superior domus dissolutæ propter civiles perturbationes, minime vero a Superiore generali suppressæ, ad conventum provincialem sit convocandus, si tunc temporis habeatur.

Respondit conventus, illum convocandum esse ad conventum, quia jus retinet superioritatis, licet membra domus sint dispersa. Idem dicendum de superiore qui legitime institutus per litteras patentes Superioris generalis, non potuit, propter dissolutionem domus suæ, has litteras subditis suis patefacere. (*Conv. gen. xxi, sess. 5, anno 1861.*)

Superior localis vel vice-superior potest, etiam non expletis sex annis post vota, adesse conv. prov. sed cum voce activa tantum.

140 — Exquisitum est, an superior localis posset, nondum expleto post vota emissa sexennio, conventui provinciali interesse, in eoque ad conventum generalem delegari; gauderetne etiam vice-superior illo utroque jure, si sex pariter annos a votis emissis non absolvisset?

Unanimi consensu declaratum est, superiorem, et vice-superiorem qui totum superioris officium exercet, posse, etiam non expletis post vota sex annis, adesse conventui provinciali, in eoque jus suffragii activi habere, nullatenus vero passivi. (*Conv. gen. x, sess. 6, anno 1736.*)

Superior localis jus habet aliquem sibi substituendi sive ante sive post conventum domesticum.

141 — Sciscitanti sunt aliqui conventus provinciarum, an superior localis post electum in conventu domestico deputatum, aliquo improviseo eventu impeditus, alium sibi ipsi sufficere posset ad conventum provincialem mittendum, non obstante responso R. A. D. Edmundi Jolly præscribentis ut substitutio electioni deputati præmittatur;

Et pronuntiatum est, responso D. Jolly ordinem congruum faciendæ electionis tum deputati tum substituti præscribi, nullatenus autem adimi superiori jus sibi aliquem substituendi sive ante sive post conventum domesticum, cum illud jus superiori tribuant ipsius regulæ, absque ulla temporis circumscriptione. (*Conv. gen. x, sess. 6, anno 1736.*)

Si quis est visitator in una provincia, et sup. loc. in altera, quid de jure substitutionis?

142 — Petitum fuit, an qui superior localis esset in aliqua provincia atque eodem tempore visitator in altera, posset substituere unum e sacerdotibus domus suæ, qui vices ipsius obiret in conventu provinciæ in qua esset superior; quem pariter locum substitutus et vice-superior tenere in eodem conventu et quonam ordine sedere debeant.

Placuit conventui, ad evitanda plura quæ inde suboriri possunt incommoda, rogandum esse D. Superiorem nostrum generalem ut, quamprimum fieri poterit, quemlibet visitatorem in sua provincia constituat; sed si quando accidat, ut ab illa absit, atque in alia superior localis existat, declaratum est illum neminem posse substituere qui in conventu ejus provinciæ in qua est superior particularis, vices ipsius obeat, neque propterea domum cujus est superior, duos ad prædictum conventum posse deputare. (*Conv. gen. iv, sess. 10, anno 1685.*)

143 — Quæsitum est, utrum assistens qui totum officium superioris, eo vel mortuo, vel revocato, vel absente, vel graviter ægrotante, exercet, si ad conventum provincialem ire nequeat, alium suo loco debeat substituere;

Assistens totum superioris officium exerceans, si ad conventum provincialem ire nequeat, alium sibi substituere non potest.

Responsumque est a conventu, jus substituendi illi non competere, quod soli superiori a constitutionibus concessum est. (*Conv. gen. v, sess. 15, anno 1692.*)

144 — Postulatum fuit, quid faciendum sit si deputatus ad conventum provincialem in morbum incidat, vel aliquo alio impedimento legitimo detineatur.

Si deputatus ad conventum provincialem in morbum incidat, superior solus ad illum se conferet.

Cum regulæ superioris localis in capite septimo de conventu domestico cogendo, ne ullum quidem verbum de assignando substituto faciant, nec præscribant quid in his casibus sit faciendum, censuit conventus nihil esse regulis addendum, ideoque superior solus ad conventum provincialem proficiscetur. (*Conv. gen. iv, sess. 7, anno 1685.*)

145 — Expostulatum fuit, ut aliqua pœna decerneretur in eos qui absque legitima causa conventui provinciali interesse renuerint;

Qui absunt a conv. prov. visitatorem monere tenentur, et puniendi sunt si justa non judicetur eorum absentiae causa.

Definitumque est, superiores locales et domorum deputatos, si aliquo detineantur impedimento, teneri illud missis ad visitatorem litteris aperire, ut referatur ad conventum provincialem, qui, si legitimum censuerit impedimentum, nullatenus culpabit absentes. Si vero justa non judicetur eorundem absentium excusatio, privabuntur in hoc conventu provinciæ jure suffragii passivi, eorumque nomen e catalogo mittendorum hac vice ad conventum generalem eradetur. Si autem superior non legitime impeditus absit, aut impeditur quominus deputatus veniret, eadem ipsius domui pecuniæ summa, inter alias provinciæ domos pro expensis itineris deputatorum ad conventum generalem distribuenda, irrogabitur, quæ necessaria fuisset prædicto superiori ejusque deputato ad accedendum ad conventum provincialem et inde redeundum. Alias præterea pro arbitrio visitator cum conventu pœnas hac in re delinquentibus infliget, hujusque decreti exemplar ad omnes provinciæ domos, conventum provincialem convocando, transmittet. (*Conv. gen. x, sess. 6, anno 1736.*)

Quid, de iis qui sine
iusta causa nullatenus aut
serius accedunt ad conv.
prov., vel in sui vicem mit-
tunt substitutum?

146 — Multis ex propositionibus, quæ R. A. D. Superiori generali aliisque ad istud examen deputatis exhibitæ fuerunt, hæc tantum admissa est triplex quæstio : 1° an et quæ pœna iis constituenda sit, qui serius ad conventum provincialem accedunt? 2° an item plecti debeant superiores qui in sui vicem mittunt substitutum, ac nullas vel fuitiles tantum substitutionis causas exhibent? 3° an in isto casu recipi debeant substituti?

Circa hæc porro declaravit conventus : 1° addendum esse regulis superioris particularis quod ei nullatenus liceat a conventu provinciali abesse sine legitima causa; 2° quod passiva voce privandus sit, si nullatenus aut serius citra legitimam causam adveniat : ita tamen ut, eo etiam inexpectato, debeat stata die inchoari conventus, qui in prima sessione iudicet an et quousque absens ille debeat expectari; 3° quod nihilo minus qui substitutus est, non obstante substituentis culpa, admittendus sit; quia non decet insontem plecti. (*Conv. gen. xiii, sess. 8, anno 1762.*)

Cujusnam sit exercitiis
præsidere et licentias con-
cedere tempore conv.
prov.?

147 — Petitum est, an (tempore conventus provincialis) visitatoris sit communes preces incipere, etiam benedictionem ad mensam et gratiarum actiones post mensam, spiritualibus feriæ sextæ collationibus præsidere, et licentias ad egrediendum dare;

Ad hæc et similia dictum est generatim et declaratum visitatoris esse, a die incepti conventus usque ad diem quo finiatur inclusive, omnibus domus publicis actionibus præsidere; et congregatis, qui ex ea familia non fuerint, omnes licentias quibus indigebunt concedere; verum ante et post illud tempus, omnes, præter visitatorem, tum quoad licentias, tum quoad alia, locali superiori pro more subjectos esse debere. Quo tamen decreto non comprehenditur domus in qua residere solet Superior generalis. (*Conv. gen. iii, sess. 10, anno 1673.*)

Duo superiores visitatori
adjungendi, ad instrumenta
deputationum examinanda.

148 — Quæsitum fuit, quinam essent visitatori ad acta deputationum pro conventu provinciali examinanda adjungendi.

Responsum est, adjungendos esse duos e superioribus præsentibus, ratione vocationis antiquiores. (*Conv. gen. iii, sess. 14, anno 1673.*)

In quo ordine superiorum
substituti et vice-superiores
sedere debeant in conv.
prov.?

149 — Quod ad legitimos superiorum substitutos et vice-superiores pertinet, definitum fuit, eos in conventu provinciali inter superiores pro ratione antiquitatis in Congregatione sessuros. (*Conv. gen. iv, sess. 10, anno 1685.*)

In quo ordine sedere de-
beant in conv. prov. secre-
tarius et procurator Congre-
gationis, necnon procurator
provinciæ?

150 — Cum constitutiones, *cap. v, § 4*, non determinent ordinem in quo sedere debeant in conventu provinciali secretarius et procurator Congregationis, neque procurator provinciæ, quæritur a conventu ut hunc ordinem ipse determinet.

Statuit conventus, secretarium et procuratorem Congregationis sessuros ad dexteram visitatoris ante superiores, procuratorem vero provinciæ post superiores. (*Conv. gen. xx, sess. 4, anno 1849.*)

151 — Cum a quibusdam dubitatum fuisset de sensu horum verborum, paragr. 5, cap. 10 constitutionumstrarum, ubi agitur de electione deputati ad conventum sexennalem : « Quælibet provincia suum hujusmodi deputatum eliget ad plura « medietate suffragia secreta, ex iis qui in conventu provinciali habent jus suffragii passivi, ex quorum numero visitator excluditur » ; unde quidam concludebant eligendum esse aliquem e numero existentium in conventu provinciali ;

An absentes ad conv. sexennalem deputari possint ?

Declaratum est unanimi consensu, eos omnes sacerdotes provincie, etiam absentes, modo habeant alias conditiones requisitas, posse ad conventum sexennalem deputari. (*Conv. gen. ix, sess. 10, anno 1724.*)

152 — Quæsitum est, an presbyter, qui in una domo alicujus provincie conventui domestico interfuit, et in domum alterius provincie ante conventum provinciale mittitur, habeat jus suffragii passivi in provincia in quam recens pervenit, an in ea a qua proxime discesserat.

Qui in una provincia interfuit conv. domestico, et ante conv. prov. mittitur in aliam provinciam, jus suffragii passivi habet tantum in priore provincia.

Responsum est, eum de quo quæstio proponitur, jure suffragii passivi gaudere in illa tantum provincia unde non ita pridem et post conventum domesticum discesserat. (*Conv. gen. ix, sess. 11, anno 1724.*)

153 — Cum juxta constitutiones, in conventu generali convocato ad eligendum Superiorem generalem, secretarius et procurator Congregationis intersint et jus suffragii habeant tantummodo post electionem Superioris generalis, nisi alio titulo interesse debeant, quæsitum est, quo sensu illa verba : « Alio titulo », sint intelligenda, an scilicet eo sensu quod secretarius et procurator Congregationis possint eligi in deputatos ad conventum generalem.

Secretarius et procurator Congregationis in deputatos ad conv. gen. eligi possunt.

Respondit conventus, illos posse eligi : 1° quia nulli a constitutionibus excluduntur ; 2° quia de facto D. Couty, ad conventum generalem octavum, licet secretarius generalis, electus fuit. (*Conv. gen. xix, sess. 7, anno 1843.*)

154 — Revocatum est in dubium, quid agendum in conventu provinciali convocato ad eligendum deputatum ad conventum sexennalem, si in primo scrutinio duo vel tres plura quidem cæteris omnibus, nulli tamen plura medietate suffragia, sortiti essent.

Pro deputatione ad conv. sexennalem, si non inveniuntur plura medietate suffragia, observandum quod præscribitur pro electione assistentium.

Declaratum est, esse tentandum secundum scrutinium, et idem plane observandum quod præscribitur paragr. 3, cap. 9 constitutionum de electione assistentium Superioris generalis¹. (*Conv. gen. ix, sess. 11, anno 1724.*)

155 — Conventus maxime commendatum voluit, ut singuli in conventibus provincialibus firmiter adhæreant iis omnibus, quæ in constitutionibus nostris circa

Conv. prov. ultra sex aut octo dies non protrahatur. — Limitantur quæstiones tractandæ.

conventum provincialem præscripta sunt, nihil addendo, nihil detrahendo. Imperat præcipue ut conventus provinciales ultra sex aut ad summum octo dies non protrahantur, procuratores sub obtentu rerum provinciæ gerendarum non creent, nullum omnino decretum edant, verum solummodo quænam conventui generali vel Superiori generali proponenda sint statuant, acta integra et probata proposita transmittant, præsitque visitator, cujus est juxta constitutiones illis conventibus initium dare et finem imponere. (*Conv. gen. viii, sess. 6, anno 1711.*)

Explicatur præcedens decretum.

156 — Postulatum fuit, quomodo intelligendum sit decretum conventus generalis anni 1714, quo prohibetur ne conventus provincialis ultra octavum diem protrahatur; an de diebus pro sessionibus designatis, vel etiam de diebus qui intercalari possunt aliam inter et aliam sessionem.

Respondit conventus, absolute esse intelligendum, eo sensu quod nunquam conventus provincialis ultra octo dies protrahatur. (*Conv. gen. xviii, sess. 8, anno 1835.*)

Quid, de subscriptionibus in conv. prov.?

157 — Proposita fuit conventui quæstio sequens: Quomodo interpretanda sunt illa verba constitutionum nostrarum, *cap. v, § 13*: « Congregati subscribent » seorsim acta conventus et seorsim ea quæ, totius provinciæ nomine, sunt proponenda » conventui generali aut Superiori generali? An scilicet hæc proponenda, ab omnibus seorsim subscribi debeant in libro archivi?

Declarat conventus hæc agenda in conventu provinciali: 1° acta conventus integra, etiam quoad reprobata, scribentur in libro et subscribentur ab omnibus; 2° proposita ad conventum generalem, aut ad Superiorem generalem, subscribentur ad omnibus congregatis seorsim, in eodem libro archivi. (*Conv. gen. xxiii, sess. 10, anno 1874.*)

V. *Assistens superioris localis*, n. 32-33. — V. *Capitulum*, n. 53-54. — V. *Compromissarii*, n. 71. — V. *Consultores*, n. 95. — V. *Conventus domesticus*, n. 133.

CONVENTUS SEXENNALIS

Superior generalis non potest conventum sexennalem protrahere usque ad exitum anni septimi.

158 — Quæsitum est, quis sit sensus horum verborum quæ leguntur paragrapho primo capitis undecimi constitutionum: « nisi aliud tempus Superiori generali » magis idoneum videatur ». Suntne intelligenda de alio mense intra sexti anni spatium, vel possuntne extendi ad alium etiam annum, ita ut Superior generalis possit conventum deputatorum ab anno sexto ad septimum aut subsequentes remittere?

Responsum est, posse Superiorem generalem conventum deputatorum de quo his capite et paragrapho agitur, indicare ad mensem julium vel exeuntis anni sexti, vel ineuntis septimi, vel alterutrius medii; non posse vero illum protrahere usque ad exitum anni septimi, multo minus ad subsequentes annos. (*Conv. gen. x, sess. 9, anno 1736.*)

159 — Cum esset ab aliquibus dubium illud propositum, utrum in sexennali conventu deputati possint eligere assistentem in loco demortui, cum Selectæ dicant a conventu generali tres aut quatuor esse eligendos ;

In conv. sexennali eligi potest assistens in loco demortui, nisi idem conventus conv. generalem cogat.

Responsumque, Selectas loqui de assistentium electione, quando scilicet Superior generalis eligi debet ; at has Selectas non opponi iis quæ distincte ac dilucide habentur, *cap. II, paragr. 2*, ubi hæc potestas evidenter conventui sexennali, in casu quem exprimit, aperte conceditur. (*Conv. gen. VII, sess. 7, anno 1703.*)

V. *Conventus provincialis*, n. 151—154. — V. *Deputati extraordinarii*, n. 185. — V. *Vicarius generalis Congregationis*, n. 513.

CONVENTUS GENERALIS

160 — Propositum fuit : Possetne Superior generalis, consentientibus assistentibus et visitatoribus, vel eorum majori parte, conventum generalem a duodecimo anno ad alium rejicere propter varia quæ anno duodecimo occurrere possunt incommoda ?

Conventus generalis nunquam potest rejici a duodecimo anno ad alium.

Una fuit omnium sententia, id non posse fieri, cum conventus generalis singulis duodecim annis celebrandus sit secundum constitutiones selectas, quas ita inviolabiliter observari necesse est, ut si quid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane futurum sit. (*Conv. gen. X, sess. 9, anno 1736.*)

161 — Proposita est a secretario questio gravis, an scilicet expediat conventum generalem differri, quando Superior generalis moritur eo anni tempore quo conventus, nisi ultra sex menses differatur, nonnisi hyeme cogi possit. Rationes in partem negativam propendendi, istæ erant : 1° quod non videretur immutanda consuetudo, quæ satis expresse habetur in constitutionibus, quæque hactenus inviolate observata est a dilectissimis fratribus nostris, non Italis modo, sed et Polonis, qui Parisios huc usque quacumque anni tempestate devenerunt ; 2° quod ne diuturna administratione Vicarii generalis, qui minori semper auctoritate viget quam Superior generalis, mala non pauca enasci possint. Inde vero pro altera parte gravia etiam momenta militabant, ista potissimum : 1° quod Polonæ domus, ab ea domo in qua agi debent provincialia comitia, quandoque distent leucis ducentis et quadraginta, prohinc itinere quod nonnisi difficillime confici potest sub aere inclementissimo ; 2° quod tunc graviora viatoribus immineant pericula, seu dum e Polonia, seu dum ex ultimis Italiæ littoribus in primariam Galliæ urbem contendunt ; atque id e deputatis Italis unus proprio exemplo demonstravit, cum in via nonnisi per miraculum ex gravi quod subiit periculo sospes emerisset atque incolumis. Additum fuit declarationem hanc eo facilius fieri posse a conventu, quod reipsa constitutionibus sane intellectis non adversatur, cum per eas

An conv. gen. differri possit, quando Sup. gen. moritur eo anni tempore quo conv., nisi ultra sex menses differatur, non nisi hieme cogi possit ?

licentia fiat Vicario generali, de assistantium consensu, convocationem conventus differendi propter graves causas; nulla autem gravior sit causa, quam quæ morbi gravis aut ipsius etiam vitæ discrimen importat. Sed et id ponderatum fuit, nempe hæc vitæ pericula nunc eo graviora esse propter nativam hyemis difficultatem, quod Congregatio jam ad ipsos usque Moscoviæ limites protendatur.

His diu et serio in utramque partem jactatis, tandem ad viginti novem suffragia judicatum est, conventum eo usque tunc deinceps a R. A. Vicario vel Superiori generali differendum esse, donec remotiores provinciæ ad hanc S. Lazari domum commode ac tuto convenire possint. Cæterum senserunt plerique necessarium non esse ut decretum istud auctoritate apostolica firmetur, cum per illud non tam statuatur aliquid novi, quam paulo clarius exponatur antiqua constitutio. (*Conv. gen. xiii, sess. 7, anno 1762.*)

A S. Sede impetranda venia ut omnes provinciæ extra Europam ad conv. gen. et sexen. convocari possint.

162 — Quæsitum est, utrum expediat decernere, quod jam constet cessavisse circumstantias propter quas a constitutionibus vetitum fuerat, provincias extra Europam constitutas ad conventum generalem et ad conventum sexennalem convocare, nempe difficultatem et pericula navigationis; ideoque veniam impetrandam esse a Sancta Sede, ut in posterum convocari possint, velut aliæ Congregationis provinciæ, et iisdem juribus gaudeant in conventibus.

Respondit conventus, veniam impetrandam esse pro omnibus provinciis indiscriminatim extra Europam constitutis; attamen censet conventus difficultates itineris, re vera, cessavisse tantum pro provinciis Americana, Constantinopolitana et Syriaca; ideoque relinquit R. A. D. Superiori generali, vel Vicario generali, facultatem ut pro sua prudentia, hanc dispositionem cæteris, si quæ constituentur, provinciis applicet. (*Conv. gen. xix, sess. 7, anno 1843.*)

Confirmatum a Gregorio XVI, die 29 martii 1844¹.

Reformatur decisio conv. gen. XVIII, anno 1835, qua sacerdos quidam non deputatus in dicto conv. admissus fuit.

163 — Quæsitum est, utrum expediat reformare decisionem conventus generalis xviii², qua sacerdos quidam non deputatus a conventu provinciali, in dicto conventu generali admissus fuit, et jus suffragii habuit.

Conventus reformationem admisit, ne prædicta deputati admissio, quæ contraria est constitutionibus, pro regula in posterum haberetur. (*Conv. gen. xix, sess. 7, anno 1843.*)

Quid agendum, si deputatus aut ejus substitutus, ad conv. gen. non pergat quacumque de causa?

164 — Quæritur a conventu, utrum recusante, absque rationabili causa, aliquo ex electis a conventu provinciali sive deputato, sive substituto, subsequens substitutus habeat jus ad conventum generalem accedendi.

Respondit conventus, quod si, quacumque de causa, etiam non legitima, aliquis ex

1. V. *Acta apostolica*, p. 250. — 2. V. *Appendix de defectibus*, etc. (*Conv. gen. xviii.*)

electis in deputatum, vel substitutum ad conventum generalem non pergat, alius ex electis, juxta constitutiones, jure suo, ei substituatur. (*Conv. gen. xxiv, sess. 7, anno 1878.*)

165 — Mota est quæstio, utrum secretarius et procurator generalis Congregationis deberet interesse conventui in sessionibus in quibus nondum ageretur de electione Superioris generalis, sed tantum de rebus ad demissionem pertinentibus; et utrum jus suffragii ei competeret in ejusmodi deliberationibus ante ipsam electionem Superioris generalis.

Secretarius et procurator Congregationis admittuntur cum jure suffragii quando agitur de demissione Superioris gen.

Pluribus in variam sententiam declinantibus, statuit conventus, dubium solvendum esse per scrutinium secretum. Facto igitur scrutinio, inventa sunt quindecim suffragia ex viginti septem pro admissione secretarii et procuratoris cum jure suffragii in supradictis deliberationibus. Igitur accersitus est D. J.-B. Etienne, secretarius et procurator generalis Congregationis missionis, et sedit in ordine suo. (*Conv. gen. xviii, sess. 2, anno 1835.*)

166 — Quæsitum, an deputatus a conventu provinciali ad conventum generalem ad eligendum Vicarium generalem congregatum, debeat secum deferre, non solum instrumentum suæ deputationis, sed etiam acta integra.

Deputatus ad conv. gen. deferre debet acta integra conv. provincialis.

Responsum est: deferat etiam acta integra. (*Conv. gen. xi, sess. 10, anno 1747.*)

167 — Agitata fuit quæstio circa officium secretarii conventus provincialis; sed conventui placuit ut explicatio daretur tantum circa ea quæ ad conventum generalem sunt afferenda, scilicet: 1° acta integra a visitatore et secretario obsignata cum sigillo visitoris; 2° acta probata ab omnibus obsignata cum sigillo, et tandem instrumentum deputationis a visitatore et secretario cum sigillo visitoris. (*Conv. gen. xxiv, sess. 8, anno 1878.*)

Summarium eorum quæ ad conv. gen. sunt afferenda.

168 — Antequam ad electionem quatuor ex congregatis qui cum D. D. Assistentibus, quæ conventui proponenda sunt circa ea quæ ad primigenium spiritum vel conservandum, vel, si in aliqua re defecerit, restituendum pertinent, discutiant, librent, ponderent, propositum est dubium circa ipsam electionem ut illud conventus explicaret; si quidem constitutionum cap. vi, parag. 6, dicitur quatuor de numero electorum eligi debere, qui cum duobus assistentibus ad plura suffragia electis, cum Vicario generali, quæ supra sunt dicta examinent. Cum autem nec sit tunc temporis Vicarius generalis, nec sint nisi duo assistentes, quorum primus est præses conventus, quæsitum est utrum ipsis adjungi deberet unus, ut septenarius, qui videtur juxta intentionem constitutionum exigi, numerus impleatur; atque suffragiorum publicorum pluralitate statutum huic septenario numero debere conventum inhærere; quapropter quinque ad eum supradictum finem scrutiniis secretis sigillatim electi sunt.

Quando primus assistens præest conventui generali, et unus tantum remanet alter assistens, eligendi sunt a conventu, 1° quinque ex congregatis ad examinanda, cum duobus assistentibus, provinciarum proposita; 2° unus e congregatis, duobus assistentibus adjungendus, ut ab iis tribus nominentur ii qui electores includant.

Deinde a D. Præside conventus cum esset expositum, tres assignari in nostris constitutionibus, Vicarium nempe generalem et duos ex assistantibus, ad eligendum unum ex domus sacerdotibus qui electores includeret et necessaria eis tunc administraret, cui socius quoque per consimilem electionem adjungeretur, neque esset modo Vicarius generalis, his tertium annumerari conventui placuit, et D. Figari ad eam electionem faciendam designavit. (*Conv. gen. vii, sess. 2, anno 1703.*)

An secretarius conventus gen. adesse debeat deliberationibus circa quasita proponenda conventui?

169 — Postulatum est, utrum secretarius conventus his deliberationibus circa proponenda conventui adesse deberet;

Dictumque, magis conforme constitutionibus Congregationis his interesse oportere, ut vota deliberantium audiat et colligat, atque etiam rationes in utramque partem adductas scripto mandet, et ante quamlibet sessionem, in loco apto, ut videri et ponderari valeant a congregatis, exponat. (*Conv. gen. vii, sess. 6, anno 1703.*)

Si Sup. gen. est demissus et adhuc vivens, non aperienda ejus arcula pro eligendo successore.

170 — Proposita hæc quæstio est: Utrum arcula in qua R. A. D. Nicolaus Pierron inclusit nomina duorum e sacerdotibus nostris quos ad sibi in officio generalatus succedendum magis arbitratus erat idoneos, recluderetur, et nomina illorum propalarentur;

Atque communi consensu declaratum, magis videri constitutionibus nostris conforme non aperiiri, cum per hanc apertionem in his mortem Superioris generalis supponi pateat; quare huic adhærendum sententiæ opinati sunt. (*Conv. gen. vii, sess. 3, anno 1703.*)

Nuntius Apostolicus significat se a S. Pontifice facultatem accepisse dispensandi hac vice super numero annorum qui ad generalatum requiruntur.

171 — R. D. Vicarius generalis exposuit quod Congregatio in Gallia per triginta circiter annos fuerit dispersa, et ab aliquibus annis solum restaurata; propter quod nunc numeret tantummodo vel seniores perpauca, vel juniores. In eo rerum statu, quæsit a conventu, utrum pro hac vice tantum necessariam haberet derogationem illi decreto constitutionum quo præcipitur sub pœna nullitatis, ut ille tantum eligatur in Superiorem generalem qui post emissa vota duodecimum annum complevit.

Statim, ut quæstio dirimeretur, ad scrutinium processum est per suffragia secreta. Suffragiis ex pyxide extractis, divisa æqualiter fuerunt inventa: duodecim pro affirmatione, et duodecim pro negatione. Tunc questionem dirimendam pridie electionis Superioris generalis remisit Vicarius generalis.

D. Vicarius generalis communicavit conventui epistolam pridie receptam, qua R. A. D. D. Nuntius Apostolicus ipsi significabat se a Summo Pontifice facultatem accepisse dispensandi super decretum constitutionum, quo præcipitur ut eligendus ad generalatum complere debuerit duodecimum annum post vota emissa, promittensque hanc dispensationem concedere, si casus eveniat quod suffragia in talem missionarium cadant. Postea per scrutinium secretum dirimendam D. Vicarius generalis proposuit hanc quæstionem: Utrum uti velit conventus hac dispensatione, ita ut suffragia possint ferri vel in seniore vel in juniore?

Schedulis extractis, inventa sunt tredecim suffragia pro affirmatione et undecim pro negatione; ideoque declaratum est conventum posse uti dispensatione oblata. (*Conv. gen. xvii, sess. 2 et 3, anno 1829.*)

172 — Exposuit R. A. D. Vicarius generalis, felicem solutionem cujusdam difficultatis quæ exorta erat de Illustrissimorum Vicariorum Apostolicorum, necnon Honoratissimorum Præfectorum Apostolicorum juribus passivis ad electionem pro generalatu. Equidem nec constitutionibus nec decretis hoc jure privantur; sed sicut non potuerunt ad conventum convocari, absque licentia Præfecti Congregationis Propagandæ Fidei, ita si eligeretur Vicarius Apostolicus vel Præfectus, electionis acceptatio suspensa esset, donec accederet Summi Pontificis consensus.

Vicarii Apostolici et Præfecti Apostolici voci passivæ renuntiant in conventu generali, et petunt ut dubium de eorum jure a Sancta Sede dirimatur.

Pro suo erga Congregationem nostram zelo et devotissima fidelitate ad tollendam omnem difficultatem et tranquillitatem nostram procurandam, Ill^m Vicarii Apostolici necnon Honoratissimi Præfecti Apostolici juri suo sponte et libere renuntiaverunt, pro *hac vice*, ut constat ex sequentibus declarationibus :

« Cum moveatur istud dubium : *Utrum Episcopi Vicarii Apostolici ad generalatum eligi valeant?* Nos fatentes quidem, casu quo quis Vicarius Apostolicus in Superioriorem generalem fuerit electus, expectandum esse pro acceptatione consensus Summi Pontificis, sed firmiter tenentes nihil esse in constitutionibus, nihil in regulis quod tali electioni obstet, proindeque jus remanere integrum : attamen pro tranquillitate omnium et pro majori securitate et facilitate præsentis electionis, declaramus Nos spontaneo et libenti corde renuntiare *hac vice* omni suffragio passivo.

« Ne autem aliquod præjudicium inde sequatur, instantanter petimus ut, expleto conventu, Sancta Sedes interrogetur, et questio clare dirimatur.

« Optamus hanc nostram declarationem inter acta conventus generalis servari, si placuerit.

« Datum, Parisiis, die 3 septembris 1878.

L.-G. DELAPLACE, Vic. Apost. visitator prov. Pekinensis.

GUIERRY, Vic. Apost. vis. prov. Tche-Kiang.

G. BRAY, Vic. Apost. vis. prov. Kiang-Si.

TOUVIER, Vic. Apost. vis. prov. Abyssinæ »

« Nos infra-scripti, Præfecti Apostolici, ob bonum pacis et tranquillitatem electionis, ut omne dubium tollatur, renuntiamus, pro *hac vice*, libenter et sponte juri passivo electionis Superioris generalis, assistantium et admonitoris. Ne autem aliquod præjudicium inde sequatur, instantanter petimus ut, expleto conventu, Sancta Sedes interrogetur et questio clare dirimatur.

« Optamus hanc nostram declarationem inter acta conventuum generalium ser-
« vari.

« Datum, Parisiis, die 3 septembris 1878.

SALVAYRE, Præfectus Apost. Constantinopolis.

DEVIN, Præf. Apost. Syriæ et Ægypti. »

Quibus auditis, ut perficiatur renuntiatio, a conventu generali acceptari debuit :
quapropter, scrutinio secreto facto, omnes unanimiter renuntiationem prædictam
acceperunt. (*Conv. gen. xxiv, sess. 3, anno 1878.*)¹

Quinam in electione as-
sistentium vocem passivam
habent, quando plurimi in
secundo scrutinio paritatem
suffragiorum sortiti sunt.

173 — Cum autem ab aliquot esset dubitatum quo sensu hæc verba paragraphi
tertii capitis noni, quod de assistantium electione tractat, intelligi oporteret, quæ sic se
habent : « Si vero in primo et secundo scrutinio nemo electus esset, tunc in tertio et
« in quarto, si opus fuerit, suffragia dari debebunt, sed tantum inter duos illos qui
« in ultimo scrutinio plura suffragia habuerint. Ita tamen ut si alii sortiti fuerint tot
« suffragia quot unus ex illis duobus, habeant cum illis jus passivi suffragii in se-
« quenti scrutinio. »

Quæ quidem verba paulo obscuriora sic intelligi conventus declaravit, nempe,
ut si contingeret aliquos in secundo scrutinio paritatem suffragiorum obtinuisse cum
aliquo ex duobus qui plura essent sortiti, tunc et ipsi in sequenti scrutinio possent
quoque in assistentem eligi. Verbi gratia, unus *octo*, alter *septem* sortitus est suffra-
gia, et alii etiam *septem* pariter habuere ; tunc omnes qui *septem* obtinuerunt, eodem
jure vocis passivæ cum duobus gaudent². (*Conv. gen. vii, sess. 5, anno 1703.*)

Si assistens electus est
absens, necesse non est ut
statim adveniat ad conven-
tum, dummodo ante ejus
finem juramentum præstet
coram conventu.

174 — Quæsitum est, utrum ad D. Bonnet citius esset scribendum, ut non
modo de ejus electione in assistentem, verum quoque de vocando in conventum
commoneretur ;

1. *Solutio dubii a Sancta Sede :*

1º Utrum Vicarii Apostolici e Congregatione Missionis ordine episcopali caractere insigniti, habeant jus
suffragii activi et passivi in electione Superioris generalis et ejus assistantium in casu ?

2º An et quomodo Vicarii et Præfecti Apostolici e Congregatione Missionis episcopali caractere nulla-
tenus insigniti, jus habeant suffragii activi et passivi in supradictis officiis in casu ?

Eminentissimi Patres, referente Eminentissimo Zigliara Ponente, rescripserunt :

Ad primum, *negative* quoad vocem passivam, *affirmative* quoad activam personaliter tamen exercendam.

Ad secundum, prout in primo, durante munere.

Datum Romæ, ex secretaria S. Congregationis Episcoporum et Regularium, hac die decima septima sep-
tembris 1881.

I. Carl. FERRIERI, Præfect.

J.-B. AGNOZZI, Secret.

2. V. n. 154.

Responsumque, sufficere si ante finem conventus huc adveniret, coram illo iuramentum consuetum præstiturus, atque adeo illi scribendum cum D. Superiori Generali bene visum fuerit.

Dictum et statutum est a conventu, D. Bonnet in tertium assistentem electum, qui necdum huc advenire potuit, iuramentum coram Superiore generali, assistentibus, secretario et procuratore Congregationis, præstiturum. (*Conv. gen. vii, sess. 6 et 12, anno 1703.*)

175 — R. A. D. Superior generalis quæsit a convocatis, an videretur expedire ut qui deputati sunt ad seligenda proposita, partitas in diversas classes materias traderent aliquibus e numero convocatorum in his rebus respective versatis et peritis examinandas; quæ postea sic ab ipsis preparata et enucleata ad conventum afferrentur definiendæ;

Satius visum est ut omnes quæstiones definiendæ, ipsimet conventui, non autem delegatis, proponerentur examinandæ.

Et ad plura vota statutum est, satius videri ut immediate conventui ipsi proponerentur omnes quæstiones examinandæ et definiendæ. (*Conv. gen. ix, sess. 7, anno 1724.*)

176 — Postulavit a conventu R. A. D. D. Superior generalis, num vellet alios deputare ad examinanda quædam negotia particularia, ut celerior fiat negotiorum expeditio.

Aliqui congregati a Sup. gen. deputantur ad examinanda quædam negotia particularia, quorum rationem relaturi sunt directe ad co

Respondit conventus affirmative.

Mota autem questione, an illi posterius deputati ad discutienda quædam negotia, ipsorum discussionem referrent directe ad conventum generalem, vel solum ad priores electores ad discutienda omnia proposita;

Judicavit conventus illud examen directe ad conventum esse referendum; illud enim magis conforme visum est constitutionibus, *cap. 8. § 8.*

Tunc vero petit R. A. D. D. Superior generalis, utrum conventus vellet hos posteriores deputatos seligere, aut eorum nominationem curæ suæ committere.

Respondit unanimi voce conventus, hanc nominationem Superiori generali relinquere. (*Conv. gen. xx, sess. 2, anno 1849.*)

V. Assistens conventus generalis, n. 6. — V. Assistentes Congregationis, n. 22. — V. Assistens substitutus, n. 27. — V. Capitulum, n. 53-54. — V. Compromissarii, n. 71. — V. Constitutiones, n. 81. — V. Demissio a generalatu, n. 181-182. — V. Deputati ad quæsitâ, n. 183. — V. Deputati extraordinarii, n. 184-185. — V. Precedentia, n. 358. — V. Superior generalis, n. 487. — V. Taxatio, n. 494. — V. Vicarius generalis Congregationis, n. 514.

CONVENTUS DEPUTATORUM EXTRAORDINARIUS

V. Vicarius generalis Congregationis, n. 513.

CONVERSATIO

V. *Secessus spiritualis*, n. 428.

CRECIACENSIS DOMUS

V. *Domus*, n. 203.

CUBICULA

V. *Genuflexio*, n. 231. — V. *Siparia (rideaux de lit)*, n. 463.

CULPA

V. *Capitulum*, n. 52-53-54.

DAPES

V. *Mensa*, n. 276.

DECISIONES VARIÆ COLLECTIVE TRADITÆ

177 — Lecta sunt in conventu ea quæ deputati ad diversas quæstiones tractandas, inter sese discusserant :

De scholasticis.

1° De scholasticis nostris administrationem sacramentorum edocendis et in illa exercendis, quam concedi posse crediderunt semel aut bis quolibet mense iis qui ordinibus sacris sunt initiati.

Item.

2° De concionibus a nostris itidem scholasticis aut dicendis aut componendis, quas nonnisi vacationum tempore iis propter studia congruere dixerunt, nisi forte junioribus sacerdotibus qui, sacro presbyteratus ordine suscepto, per aliquot menses domi remanerent, vel qui studia jam absolvissent nec aliis rebus occuparentur.

Item.

3° De eorumdem scholasticorum nostrorum in cubicula suorum præceptorum ingressu, qui eis hunc licere studiorum tantum causa, dummodo janua pateat quamdiu una sunt, existimaverunt, quamvis crediderint, cum præfectum studiorum invisunt, ostium claudi posse.

De seminaristis externis.

4° De seminaristis externis, nostros qui præceptores sui sunt aut directores, in cubicula adeuntibus, quos posse quidem sic convenire arbitrati sunt; putantes ut plurimum januam apertam esse oportere quamdiu colloquantur.

De superioribus localibus.

5° De inserenda in regulis superioris localis prohibitione, ne cuiquam eorum liceret pecuniam apud se retinere, nisi solis e nostris qui parochi sunt qui pecuniam in eleemosynas acceptam et erogandam ferunt; quam prohibitionem esse tantum repo-

nendam in epistola circulari a R. D. Superiore generali post conventum scribendam, censuerunt¹.

6° De licentia concedenda seminaristis internis deambulandi festis et dominicis diebus post vespas, quam in arbitrio superiorum et directoris eorum relinquendam putaverunt.

De seminaristis internis.

7° De aliquo iisdem sub fine seminarii studio permittendo circa quod nihil innovandum esse, sed servatam hactenus in hacce domo sancti Lazari consuetudinem, observandam arbitrati sunt.

Item.

8° De diversitate quorundam e nostris superioribus, qui in variis quos penes se habere debent libris varie res describunt; quos ad regulas superioris localis, ubi illa clare distinguuntur, remittendos judicaverunt.

De superioribus localibus.

9° De vario quoque usu a diversis superioribus servato, in signandis et firmandis procuratorum variis libris seu computis, quem usum quoque qualis esse debeat, satis superque tam in regulis superioris localis quam procuratoris exprimi, et cui adhærendum esse putaverunt.

Item.

Quæ omnia approbavit conventus. (*Conv. gen. v, sess. 18, anno 1692.*)

DECRETA

178 — Examinatum est quoties in anno decreta conventuum generalium in nostris domibus essent legenda.

Decreta conventuum bis in anno legenda.

Determinatum fuit, bis in anno esse legenda. (*Conv. gen. iii, sess. 17, anno 1673.*)

Quod fieri debet coram sacerdotibus et clericis qui vota emisunt, juxta conventum generalem decimum nonum².

179 — Præsens sessio tota fuit in discutiendis modificationibus quæ faciendæ sunt decretorum collectioni, necnon regulis missionum et aliorum ex inferioribus officiis; cujus rei cura R. A. D. Superiori generali diligentie demandata fuit. (*Conv. gen. xix, sess. 12, anno 1843.*)

Discutiuntur modificationes faciendæ collectioni decretorum, regulis missionum et inferiorum officiorum.

V. *Collectio decretorum*, n. 62-63. — V. *Collectiones documentorum*, n. 64. — V. *Impressio*, n. 238-239.

DEFECTUS SUPPLENDI IN CONVENTIBUS

V. *Conventus generalis*, n. 163. — V. *ad calcem, Appendix de defectibus, etc.*

1. V. *Recueil des circulaires*, etc., 1er vol., p. 190. — 2. V. n. 179, et *Collectio selecta decretorum*, p. 12.

DEFUNCTI

Commendatur consue-
tudo typis mandandi bre-
viarium vitæ nostrorum de-
functorum.

180 — Postulatum fuit, ut reducatur mos ille, patribus nostris probatus, conscribendi typisque mandandi breviarium vitæ eorum qui, post actam apud nos ætatem in humili regularum nostrarum et officiorum suorum observantia, pie obierunt in Christo.

Conventus generalis consuetudinem istam laudavit censuitque revocandam, reputans nil a se alienum quod conduceret pietati, nosque domesticis istis exemplis magis quam alienis accendi ad virtutes. (*Conv. gen. xvi, sess. 7, anno 1788.*)

V. *Suffragia*, n. 481-485-486.

DEMISSIO A GENERALATU

Acta in conventu gen.,
ad acceptandam demissio-
nem R. A. D. Pierron, Sup.
gen.

181 — Existimavit conventus sui esse officii et reverentiæ erga D. Superiorem generalem antequam quidquam ab eo statueretur, ad illum quatuor e convocatis cum secretario dirigere, ut totius nomine conventus ab eo benedictione expostulata et obtenta auspicerentur, atque demissionem suam manu sua esse subscriptam agnosceret, probaret, ac vere suam esse declararet; quæ omnia præstita sunt, et conventui a secretario relatum a D. Superiore generali benevole acceptum quod erga se gerebat, et a se agnosci ac probari et confirmari tamquam autographam et sua ipsius manu subscriptam demissionem.

Lectum deinde est caput sextum constitutionum a paragrapho tertio inclusive usque ad finem, in quo ad electionem Superioris generalis quædam prævia præscribuntur. Postulatum est postea a D. Assistente, utrum per scrutinia secreta vel per publica de substituendo Vicario generali vel de Superiore generali eligendo deliberaretur;

Responsumque est a conventu, publicis oportere rem istam decerni suffragiis.

Inde propositum est a D. Assistente præside, utrum substituendus esset D. Superiori generali, habita ratione gravissimæ qua dudum laborat infirmitatis, Vicarius generalis, aut esset consentiendum voluntati ejus qua per ipsius patet demissionem ipsi successorem in officium Superioris generalis eligi vehementer cupere;

Dictumque ab omnibus, cum propter ejusdem D. Superioris generalis cupidinem ac ejus diuturnam gravemque ac incurabilem ægritudinem, tum propter Congregationis statum, illius demissionem, laudabiliter oblatam, acceptandam esse, ideoque in ejus locum Superiorem generalem sufficiendum. (*Conv. gen. vii, sess. 1, anno 1703.*)

Acta in conventu gen.,
ad acceptandam demissio-
nem R. A. D. Salhorgne,
Sup. gen.

182 — Processum est ad scrutinium secretum pro acceptanda vel non acceptanda demissione R. D. Dominici Salhorgne, Superioris generalis. Lectisque et numeratis suffragiis, inventa sunt viginti pro acceptance, et septem pro non-acceptatione; itaque

renuntiata fuit acceptatio demissionis supradicti D. Sallhorgue ab officio Superioris generalis.

Tunc ad eum deputati sunt a conventu, D. De Pace, visitator provinciae Romanae; D. Rocca, visitator provinciae Hispaniae; D. Fiorillo, visitator provinciae Neapolitanae; D. Bailly, visitator provinciae Picardiae; D. Grappin, visitator provinciae Lugdunensis, ut ei annuntiarent conventum generalem petitioni ejus annuisse, et etiam ut ei gratias agerent pro omnibus quae contulit Congregationi. Insuper rogaverunt eum, in nomine conventus, ut dignaretur eundem conventum praesentia sua honorare et recreare. Cui petitioni benigne annuit, et veniens sedit ad sinistram praesidis conventus, quatenus omnium ratione vocationis antiquissimus, et jus suffragii habiturus in omnibus sessionibus sequentibus, de consensu omnium congregatorum. (*Conv. gen. xviii, sess. 2, anno 1835.*)

DEPOSITIO SUPERIORIS GENERALIS

V. *Juramentum*, n. 259.

DEPUTATI AD CONVENTUM

V. *Conventus domesticus*, n. 138.

DEPUTATI AD QUESITA EXAMINANDA

183 — Processum est ad electionem deputandi, in locum D. Joannis Felicis Joseph Cayla in Superiorem generalem electi, qui conventuum provincialium atque aliorum quaesita, cum aliis secunda sessione ad istud negotium deputatis, legeret ac seligeret;

Electusque est unanimiter D. Alexius Pertuisot¹. (*Conv. gen. xvi, sess. 3, anno 1788.*)

V. *Assistens substitutus*, n. 27. — V. *Conventus generalis*, n. 168.

DEPUTATI EXTRAORDINarii

184 — Propositum fuit, utrum domus Varsoviensis in Polonia, utpote nondum ulli provinciae Congregationis unita, veniret in partem conventuum quorumlibet generalium posthac cogendorum;

Et decretum fuit illam, ex speciali praesentis conventus privilegio, deputaturam, si voluerit, ad eos unum ex sacerdotibus suis, idoneum tamen, huncque suffragiis secretis eligendum, qui propositiones ejusdem domus secum ad conventum generalem afferet. (*Conv. gen. ii, sess. 4, anno 1668.*)

Qui initio conventus erat Vicarius generalis, habetne jus examinandae quaesita provincialium, post electionem alterius in Superiorem generalem?

Ex speciali privilegio, conceditur domui Varsoviensi, utpote nondum unitae ulli provinciae, facultas mittendi unum deputatum ad conventus generales.

1. Qui initio conventus erat Vicarius generalis.

Lusitanis (quamvis in provinciam regulariter constitutam non instituantur) conceditur jus mittendi deputatum ad conv. gen. et sexennalem.

185 — Postulatum fuit, ut Lusitanæ provinciæ aut visitator præficiatur, aut qui visitoris auctoritatem omnem habeat.

Re mature perpensa, definitum est a Conventu generali, Lusitanis concedendum esse, et præsentì statuto concedi jus mittendi deputatum ad conventum Congregationis sive sexennalem, sive generalem, qui de rebus nostris definiat cum cæteris deputatis, inter quos locum tenebit, pro ratione antiquitatis in Congregatione. (*Conv. gen. xvi, sess. 9, anno 1788.*)

DEPUTATIO POLITICA

V. *Politica negotia*, n. 353.

DEPUTATIONIS INSTRUMENTUM

V. *Conventus generalis*, n. 167.

DIARIA

V. *Politica negotia*, n. 353-354.

DIGNITATES

De Episcopatus acceptatione a nostris.

186 — Postulatum fuit, utrum rogandus sit R. A. D. Superior generalis ut pro sua prudentia media assumat quibus nostri impediuntur Episcopatum accipere.

Conventus hanc questionem agitando, permaxime ingemuit de promotionibus nostrorum ad Episcopatum hoc tempore tam frequentioribus, quæ ingens detrimentum afferunt tam animæ quam corpori Congregationis; ideoque rogat enixe R. A. D. Superiorem generalem ut hortetur nostros memores esse humilitatis S. Vincentii Patris nostri, et numeri 10, cap. 3, regularum communium, quo dignitatem ecclesiasticam sub quocumque prætextu ambire prohibetur. (*Conv. gen. xviii, sess. 9, anno 1835.*)

Quid, de acceptatione dignitatum ecclesiasticarum lucrativarum? — Quid, de lucro ex iis proveniente?

187 — Postulatum fuit, utrum conveniat rogare R. A. D. Superiorem generalem ut non permittat nostris accipere dignitates lucrativas ecclesiasticas.

Rogat conventus propter magna incommoda R. A. D. Superiorem generalem, ut nonnisi propter rationes gravissimas in constitutionibus prævisas, pro sua prudentia illud permittat, ea tamen conditione quod qui dignitates illas accipiunt remaneant sub arbitrio Superioris generalis, et lucrum harum dignitatum fiat lucrum Congregationis, ut factum est usque modo. (*Conv. gen. xviii, sess. 9, anno 1835.*)

188 — Quæritur a conventu, an decretum a conventu generali xviii, sess. 9^a, editum de dignitatibus ecclesiasticis lucrativis, deque earum emolumentis, applicandum sit omnibus officiis lucrativis, sive a gubernio, sive a municipiis oblatis, iis præcipue quæ publicam instructionem spectant; ita ut talia munera nunquam absque gravissima causa et expressa Superioris generalis facultate acceptentur, atque emolumenta semper fiant Congregationis propria.

Quid, de officiis civilibus lucrativis?

Conventus non potuit quin hanc propositionem libentissime et unanimi voce admitteret. (*Conv. gen. xxi, sess. 5, anno 1861.*)

189 — Hac occasione desideratur a conventu, ut absolute prohibeat acceptationem a nostris cujuscumque distinctionis honorificæ vel civilis decorationis, etiam in missionibus exteris.

Distinctiones honorificæ et decorationes civiles omnino prohibentur.

Annuit conventus, et prohibet pariter nostris, quicumque sint, usum mozettæ, canonicis honorariis concessæ. (*Conv. gen. xxi, sess. 5, anno 1861.*)

DIMISSIO NOSTRORUM

190 — Quæsitum fuit, utrum expediat de novo confirmare, et auctoritate conventus munire declarationem a R. A. D. Almeras, Superiore generali, editam, in epistola sua encyclica data anno 1670, et a tribunalibus civilibus olim admissam, qua statuitur quod ii qui vel egressi vel dimissi sunt a Congregatione, ad nullam pensionem, aut aliquod emolumentum temporale, jus habeant; et hoc decretum addatur regulis directoris seminarii interni.

Egressi, vel dimissi a Congregatione ad nullam pensionem jus habent.

Conventus respondit, hoc opportunum et utile esse, voluitque hoc decretum regulis directoris seminarii interni inscribi, ut plane notum fiat iis qui vota in Congregatione emittunt. (*Conv. gen. xix, sess. 9, anno 1843.*)

191 — Quæsitum est an, si contingeret tres assistentes Superioris generalis propter obitum alicujus ex illis aut ejus absentiam, ad duos redigi, hic numerus ad judicium de dimissione, vel expulsionem alicujus e nostris cum eodem Superiore ferendum sufficeret.

An, deficiente uno assistente, ferri possit judicium de nostrorum dimissione vel expulsionem?

Responsum est sufficere. (*Conv. gen. vi, sess. 9, anno 1697.*)

192 — Quæsitum est, utrum expediat petere a conventu, ut statuat num pro eo qui renuit obtemperare visitatori, illum ad hanc vel illam domum destinanti, et nullas vel infirmas et debiles rationes affert, mercatur necne dimissionem a Congregatione.

Non obtemperare visitatori, estne casus dimissionis?

Conventus censet, hunc casum post repetitas monitiones, et aliis adhibitis mediis

in regulis visitoris, *cap.* 8, contentis, esse casum dimissionis, cujus tamen iudicium relinquitur R. A. D. Superiori generali. (*Conv. gen.* xix, *sess.* 10, *anno* 1843.)

An dimissio e Congregatione possit separari a dispensatione super vota? — In omni casu dari potest dispensatio super vota, quando adsunt rationes ex parte Congregationis sufficientes ut missionarius dimittatur.

193 — Quæsitum est, an dimissio e Congregatione possit separari a dispensatione super vota in Congregatione emissa.

Pluribus in varias sententias declinantibus, quin aliquid definitum esset, hujus quæstionis solutio ad sessionem sequentem remissa est, quæ indicta est ad diem sequentem.

Repetiit conventus discussionem ultimæ quæstionis sessionis præcedentis de dimissione e Congregatione; reque mature perpensa, judicavit quæstionem hanc esse mere theologicam, ideoque ipsius non esse hanc dirimere. Postulanti tamen A. R. D. D. Superiori generali an ipse, tuta conscientia, posset in omni casu dare dispensationem super vota, quando adsunt rationes ex parte Congregationis sufficientes aliquem missionarium dimittendi,

Respondit conventus affirmative, quin vellet ea de re decretum conficere. (*Conv. gen.* xx, *sess.* 4 et 5, *anno* 1849.)

DIMITTENDI

V. *Pænæ imponendæ*, n. 352.

DIRECTOR MISSIONUM

Litteræ tempore missionum, quandoam directori tradiendæ?

194 — Statuit conventus ut nostri in missionibus agentes, litteras quas ibi scribunt ad alios quam ad superiorem domus, vel ad superiores suos mediatos, debeant directoribus missionum ostendere ac tradere, a quibus quoque, si quas recipiant, aperiendas esse decrevit. (*Conv. gen.* vii, *sess.* 10, *anno* 1703.)

Quandoam non tradendæ?

195 — Postulatum fuit, an directori missionum jus competat in decursu missionum resignandi et legendi litteras ad nostros scriptas, easve quas scribunt legendi;

Responsumque est, hoc jus competere directori missionum, nisi forte epistolæ illæ forent sigillo superioris munitæ, aut adessent missionibus ipse superior vel ejus assistens, ad quos spectat respective jus litteras aperiendi et mittendi. (*Conv. gen.* viii, *sess.* 7, *anno* 1711.)

An directori missionum jus competat diarium expensarum inspiciendi?

196 — Postulatum fuit, an directori missionum jus competat diarium expensarum tam ab eo sacerdote qui pecuniam asservat, quam a fratre laico qui necessaria ad victum comparat, identidem inspiciere;

Dictumque est, illud jus ipsi competere, imo et post singulas missiones esse faciendum. Additum est a multis non esse de ea re decretum edendum, sed rogandum R.

D. Superiorem generalem, ut suis ad petita responsis post conventum ad domos Congregationis transmittendis, huic dubio satisfaciat. (*Conv. gen. ix, sess. 10, anno 1724.*)

V. *Assistens superioris localis*, n. 34.

DIRECTOR SCHOLASTICORUM

197 — Agitata est quæstio, num sit instituendus director nostrorum scholasticorum, et quenam ipsi conficienda regula.

Director scholasticorum instituendus. — Regulae istius officii approbatæ.

Pluribus in varias sententias abeuntibus, hujus quæstionis solutio remissa est ad sequentem sessionem.

Conventus repetiit quæstionem de direttore scholasticorum.

Itaque statuit conventus : 1° perutile esse talem directorem instituere ; 2° nominandum esse a visitatore, cum approbatione Superioris generalis, ad instar directoris seminarii interni. Denique conventus discussit et approbavit regulas illius officii. (*Conv. gen. xx, sess. 10 et 11, anno 1849.*)

DIRECTOR SEMINARIJ INTERNI

198 — Quæsitum, num addendum sit regulis directoris seminarii interni ut bis in anno, tempore videlicet exercitiorum spiritualium, abstinere ab audiendis seminaristarum confessionibus, quo liberius possint alium adire.

An director seminarii interni, tempore exercitiorum, ab audiendis seminaristarum confessionibus abstinere debeat ?

Responsum, id regulis directoris seminarii addendum, cum hac tamen clausula : nisi qui forte seminaristæ ipsum enixe rogent ut privatim etiam tum ipsorum confessionem excipiat. (*Conv. gen. xi, sess. 13, anno 1747.*)

V. *Dimissio nostrorum*, n. 190. — V. *Regule revise*, n. 394-407.

DIRECTORIUM

199 — Examinatum est a conventu ac probatum directorium missionum. (*Conv. gen. xx, sess. 8, anno 1849.*)

Probatur directorium missionum.

200 — Incæpit conventus examinare directorium seminariorum externorum, cujus approbatio ad sessionem sequentem, pro materiæ gravitate, protracta est.

Examinatur et approbatur directorium seminariorum externorum.

Conventus repetiit discussionem directorii seminariorum externorum, et illud approbavit. (*Conv. gen. xx, sess. 11 et 12, anno 1849.*)

201 — Quæsitum est, an conficiendum sit, juxta votum aliquarum provinciarum, directorium minorum seminariorum, ad instar directorii majorum jam a conventu generali xx approbati.

Conficiendum directorium seminariorum minorum.

Conventus tale directorium valde fore utile pro bono et uniformi harum domorum

regimine declaravit. Itaque hujus directorii principia posuit, Superiorisque generalis sapientiæ commisit curam hoc directorium juxta illa principia conficiendi. (*Conv. gen. xxi, sess. 7, anno 1861.*)

Directorium pro regimine
parochiarum conficiendum.

202 — Propositum fuit, an expediret confici peculiare directorium pro missionariis parochialibus functionibus addictis.

Judicatum est, ut R. A. D. D. Superior generalis, accita commissione illorum qui e nostris paræcias regunt, monitis quæ circa paræcias in directorio missionum jam existunt, addat illa quæ communi eorum consilio visa fuerint ad bonum paræciarum regimen, ad charitatem et subjectionem fovendam, et ad regularum observantiam servandam, opportuna. (*Conv. gen. xxiv, sess. 12, anno 1878.*)

DISPENSATIO A VOTIS

V. *Assistentes Congregationis*, n. 23.

DIVIONENSIS DOMUS

V. *Seminarium internum*, n. 445.

DOMESTICI

V. *Fratres coadjutores*, n. 223.

DOMUS

Uniri possunt domus Cre-
ciacensis et Mommirabilen-
sis, deseri vero domus No-
stræ Dominæ de Ulmo.

203 — R. D. Superior generalis petiit ab omnibus, an approbarent ut, si opportuna se daret occasio, domos Creciacensem diœcesis Meldensis et Mommirabilensem quarum scilicet foundationes admodum exiguæ sunt, uniret, aut etiam supprimeret, earum redditibus in missiones aliaque opera pia ad quæ nunc tenentur expensis, servatisque reliquis de jure servandis; et id ejus arbitrio singuli reliquerunt. Postea desertio domus Nostræ Dominæ de Ulmo, diœcesis Montalbanensis, præfati Superioris generalis judicio ac voluntati permissa est, cum præsertim nunquam fuerit animus illic permanendi, jamque in ipsamet urbe Montalbanensi seminarium externum habeamus. (*Conv. gen. ii, sess. 24, anno 1668.*)

EFFIGIES MISSIONARIUM

V. *Uniformitas*, n. 497-498.

EGRESSI

204 — Quæsitum est, utrum egressi proprio motu et sine licentia Superioris e gremio Congregationis, censendi sint, ipso facto et absque dimissione, omnibus missionariorum juribus renuntiassent.

Respondit conventus affirmative.

An qui pertinaciter recusant ad Congregationis gremium redire post absolutum tempus facultatis sibi concessæ, censendi sint tanquam egressi, proindeque omnibus missionariorum juribus privati.

Responsio conventus fuit pariter affirmativa. (*Conv. gen. xx, sess. 4, anno 1849.*)

Quid, de juribus eorum,
1° qui proprio motu egressi sunt e Congregatione;
2° qui recusant redire post absolutum tempus facultatis ipsis concessæ?

205 — Petitum fuit, an eos qui post emissæ vota egressi ex Congregatione cum dispensatione, postea regrediuntur, oporteat denuo biennium in seminario, antequam ad vota admittantur, nullo excepto, exigere. Præterea, utrum anni ad deputationes atque electiones requisiti, ab iis posterioribus votis tantum in fine biennii post regressum emissis computandi sint, nulla habita ratione prioris temporis in Congregatione ante egressum transacti?

Egressi e Congregatione cum dispensatione, si redeunt, subjiciuntur novæ probationi?

De his questionibus et aliis quas earum discussio peperit, cum reliquo sessionis tempore disceptatum fuisset, nec quidquam definitum, in diem sequentem remissæ fuerunt.

Conventus repetiit tractationem difficultatum in præcedenti sessione propositarum de illis qui regrediuntur in Congregationem, ex qua, cum absoluta dispensatione votorum, dimissi fuerant, et de biennio probationis ab iis exigendo, antequam vota de novo emitterent. Rursus etiam actum est de annis qui post hæc ultima vota ipsis essent necessarii, ut in jus deputationum atque electionum restituerentur; utrum scilicet anni prædicti a prioribus votis quæ dissoluta sunt, habita tamen duntaxat ratione illorum annorum quos in Congregatione transegerunt, computandi sint.

Placuit conventui ut, ad dubium omne tollendum, a Sede Apostolica pro Superiore generali peteretur facultas, primo dispensandi ex toto vel ex parte in præfato biennio cum illis ad quorum probationem hoc tempus necessarium non esse judicaret; deinde restituendi omnino vel partim in jus deputationum atque electionum, tam activarum quam passivarum, aliasque prærogativas, illos qui per antiquorum votorum dissolutionem eo exciderant: ita tamen, ut Superior generalis neque dispenset, neque restituat, nisi de consensu suorum assistantium, ad plura medietate suffragia, cum sua ipsius prærogativa.

A Sede Apost. pro Sup. gen. petenda potestas illos egressos dispensandi super tempus probationis, eisque restituendi jus deputationum.

Denique, decretum est ut quousque hujusmodi facultates a Summo Pontifice obtentæ essent, juxta usitatum Congregationis morem, in prædicto casu biennium probationis ante vota integrum fieret, et ab eorum emissionem tantum anni ad deputa-

tiones atque electiones necessarii numerarentur. (*Conv. gen.* III, *sess.* 18 et 19, *anno* 1673.)

Ea facultas ab Innocentio XI concessa est per constitutionem EXPONI NOBIS NUPER, *die* 5 *junii* 1679 ¹.

V. *Dimissio nostrorum*, n. 190. — V. *Perturbatio civilis*, n. 346.

ELECTIONES

V. *Conventus in genere*, n. a 98 ad n. 117. — V. *Conventus generalis*, n. 171-172-173.

ELECTIONES POLITICÆ

V. *Politica negotia*, n. 353.

EPISCOPATUS

V. *Dignitates*, n. 186.

EPISTOLÆ

Media adhibenda ad procurandam authenticitatem et celerem expeditionem epistolarum superiorum majorum ad missiones exteras.

206 — Postulatum fuit a conventu, ut media adhiberentur ad procurandam authenticitatem et celerem expeditionem epistolarum quæ de negotiis missionum exterrarum tractandis ad nostros mittuntur, cum ex illarum dilatione necnon authenticitatis defectu, magna jam orta sint et maxime forsitan in posterum oritura sint incommoda.

Respondit conventus, se exoptare ut R. A. D. Superior generalis correspondentes variarum provinciarum designet, quorum epistolæ ac responsa ab ipso Superiore generali, vel ab uno ex assistantibus ad id destinato subscribantur pro rebus alicujus momenti, nempe pro decisionibus officialibus, et prompte expediantur. (*Conv. gen.* XXIII, *sess.* 11, *anno* 1874.)

An liceat visitatori legere litteras sui admonitoris?

207 — Agitatum est, utrum liceat visitatori aperire aut legere litteras quas ii qui sunt ex ejus provincia, admonitori suo transmittunt, aut quas admonitor ipse ad illos rescribit.

Visum est conventui, nihil novi hac de re statuendum, sed usui pristino adherendum. (*Conv. gen.* IV, *sess.* 18, *anno* 1685.)

1. V. *Acta apostolica*, p. 60.

208 — Quæsitum est, utrum, ad multis et gravibus incommodis eundem obviam, et ad superioribus reverentiam tuendam atque charitatem fraternam fovendam, necessarium esset ut conventus enixe rogaret Superiorem generalem manum tenere observantiæ regularum communium et superioris localis, quæ commendant superioribus epistolas ad subjectos et a subjectis missas, aperire et legere; ideoque conscientiam superiorum localium gravare de omnibus consecrariis quæ ex inobservantia harum regularum defluerent.

Epistolæ subjectorum a superiore legendæ.

Conventus non potuit quin admitteret hanc dispositionem, quæ, cum regulis communibus et regulis superioris localis sit conformis, multis et quidem gravibus abusibus et defectibus viam præcludit. (*Conv. gen. xix, sess. 9, anno 1843.*)

209 — Decisum est, ut R. A. D. D. Superior generalis, in proxima epistola encyclica, rursus strictiorem urgeat observantiam regularum, et decreti conv. gen. xix, sess. 9¹, circa epistolas ad subjectos et a subjectis missas. (*Conv. gen. xxii, sess. 5, anno 1867.*)

Urgenda observatio præcedentis decreti.

210 — Postulatum fuit, utrum rogandus sit R. A. D. D. Superior generalis: 1° ut in sua circulari epistola serius inculcet omnibus missionariis observantiam regularum communium quibus præcipitur, ut nemo epistolas scribat aut mittat absque facultate superioris, vel si absit, ejus assistentis; 2° ut excitet vigilantiam superiorum, ut ea impleant quæ circa hanc rem ab eorum regulis præscribuntur; 3° ut revocet licentias generales, si quæ datæ fuerint, litteras mittendi absque superioris facultate.

Commendanda observatio eorum omnium quæ spectant ad litteras.

Conventus reliquit sapientiæ R. A. D. D. Superioris generalis, ut in sua epistola circulari, tum regularum, tum decreti conventus generalis xix² observantiam commendaret, tum missionariis, tum superioribus. (*Conv. gen. xxiv, sess. 13, anno 1878.*)

V. *Assistens superioris localis*, n. 30-31. — V. *Director missionum*, n. 194-195. — V. *Sigillum*, n. 461-462.

EPISTOLÆ CIRCULARES SUPERIORIS GENERALIS

V. *Collectiones documentorum*, n. 64. — V. *Impressio*, n. 238.

ERRORES REPRIMENDI

211 — Quæsitum est a conventibus provinciarum Italiæ, quonam aptiori modo cohibenda quorundam e nostris imprudens omnino juxta et irreverens sentiendi et

A Sup. gen. reprimendi qui non recte sentiunt circa questiones de gratia et de juribus imperii et sacerdotii.

1. V. n. 208. — 2. V. n. 208.

loquendi licentia, circa materiam gratiæ et Summorum Pontificum constitutiones hac de re latas, necnon circa quæstiones illas quæ ad fines et jura imperii et sacerdotii attinentes periculose semper agitantur.

Decretum hac de re condendum non esse judicavit conventus generalis, at R. A. Præpositum generalem enixe rogavit, ut ea qua posset prudentia, tanto malo mediis efficacioribus occurrat, ut nascens virus non in dies diffundatur et modicum fermentum totam massam non corrumpat. (*Conv. gen. xv, sess. 4, anno 1786.*)

EXAMINATORES

Examen ordinandorum nostris ab Episcopis commissum, quandam recusari non debet?

212 — Postulatum est a conventu, utrum nostri admittere debeant onus examinandi ordinandos, quando ab Illustrissimis D. D. Episcopis illis committitur;

Dictumque, hoc non recusandum esse in iis tantum locis in quibus seminaria externa episcopalia dirigimus. (*Conv. gen. v, sess. 13, anno 1692.*)

Examen confessariorum non acceptandum sine licentia Superioris generalis. — Item, de munere consultoris Episcoporum.

213 — Petitum quoque fuit, quid esset faciendum quando Illustr. D. D. Episcopi nostros in examinatores confessariorum aut in consultores suos eligunt;

Responsumque est, illud officium non debere a nostris sine licentia R. D. Superioris generalis admitti; in eoque standum esse, si hæc permissio concedatur, decreto edito in conventu generali anni 1668, sess. 10^a, ubi de collationibus diocesanis tam dirigendis quam visitandis agitur. (*Conv. gen. v, sess. 13, anno 1692.*)

EXAMINATORES POSTULANTIUM

V. *Regulæ revisæ*, n. 391-406.

EXCOMMUNICATIO

V. *Ambientes generalatum*, n. 2.

EXEQUIÆ

V. *Stola*, n. 469.

EXERCITIA SPIRITUALIA

An conliciendus sit ordo diurnus pro exercitiis spiritualibus parochorum?
REVOCATUM.

214 — Dictum est a deputatis deposci a nonnullis nostrorum diurnum ordinem, qui a parochis in aliquot domibus nostrorum ad exercitia spiritualia peragenda quo-

tannis convenientibus, observetur; quem quidem necdum posse confici arbitrati sunt, sed expectandum aliquamdiu, donec experimento comprobetur quæ magis ad eum ordinem congruant; præsertim cum multis parochorum usus de repetenda oratione ita displiceat, ut renuant idcirco his vacare exercitiis, ni removeatur, aut etiam ab Episcopis aliquibus auferri desideretur; de quo quidem exercitio rati sunt non debere aliquid statui, sed quantum fieri poterit introduci, nisi iis in locis ubi parochi omnino ab illo abhorrent;

Conventus hoc responsum laudavit. (*Conv. gen. v, sess. 20, anno 1692.*)

215 — Quæsitum fuit a conventu, utrum statuendum sit ut in omnibus domibus nostris ubi educantur adolescentes, sive ecclesiastici, sive laici, exercitia spiritualia ordinarie tradantur a nostris.

In seminariis et collegiis ordinarie tradantur a nostris exercitia spiritualia.

Respondit conventus affirmative; et pro majoribus seminariis exoptat ut ordinarie tradantur a sacerdotibus domus. (*Conv. gen. xxiii, sess. 10, anno 1874.*)

V. *Missiones*, n. 287. — V. *Moniales*, n. 295.

EXPULSIO

V. *Dimissio nostrorum*, n. 191. — V. *Pænæ imponendæ*, n. 352.

EXTRANEI

216 — Quæritur, num expediat conventum generalem jubere, ut extranei non permittantur indiscrete per aedes nostras vagari, et arceantur attente a dormitoriis et maxime cubiculis scholasticorum vel seminaristarum nostrorum.

An extraneis permittendum sit ut in aedes nostras ingrediantur?

Optandum maxime esse judicavit conventus generalis, ut extraneis non permittatur indiscrete per aedes nostras vagari, et scholasticorum vel seminaristarum nostrorum cubicula liberius adire, ne disciplinæ olim ita celebratæ nostræ, juvenum moribus, rebusque communitatis inexpectata perniciēs obveniat: oratque R. A. D. Superiorem generalem, cæterosque domorum nostrarum superiores, ut isti malo, quantum penes ipsos erit, prompta et efficacia remedia asserant. (*Conv. gen. xvi, sess. 9, anno 1788.*)

FACTIONES

V. *Conventus in genere*, n. 117.

FEMINÆ

217 — Petitum fuit a conventu, ut mulierum in domos nostras ingressum, nulla penitus excepta, et quocumque prætextu, districte prohibeat.

Prohibetur ingressus seminarum in nostras domos.

Edita toties ea de re decreta, utpote morum honestati non minus quam publicæ existimationi apprime necessaria, renovat conventus, utque ab omnibus quam diligentissime observentur, omni qua valet auctoritate omnibus injungit; de quo etiam declarat conscientiam qua privatorum, qua superiorum gravissime oneratam. (*Conv. gen. xiv, sess. 8, anno 1774.*)

Item, sub quocumque
prætextu.

218 — Petikum a conventu generali, ut, quam maxime potest, prohibeat ne ullæ feminæ, sub quocumque prætextu, in domibus nostris recipiantur, nisi in locis ad eas excipiendas destinatis.

Prohibet districte conventus generalis, ne ulla quæcumque sit femina, sub quocumque sive necessitudinis, cognitionis, consultationis, laboris, infirmitatis, pietatisve prætextu, a nostris, quicumque ii sint, recipiatur in domibus aut in villis nostris, nisi in locis ad feminas excipiendas destinatis: Reverendumque D. Generalem enixe atque enixe precatur, ut ad pestem istam a suis arcendam potentiora remedia quæ ipsi commissa sunt adhibeat, ne inde eveniat scandalum infirmis, malis occasio nocendi, Congregationis honori labes, et filiis ejus ruina tandem et ignominia. (*Conv. gen. xvi, sess. 8, anno 1788.*)

Maxime commendatur
executio præcedentium de-
cretorum.

219 — Postulatum fuit, ut maxime commendetur executio decreti conventus generalis xvi, sess. 8, ¹ quo prohibetur districte ne ullæ feminæ sub quocumque prætextu in domibus nostris admittantur, nisi in locis ad illas recipiendas destinatis.

Respondit conventus, rem esse maximi momenti, rogavitque enixe R. A. D. Superiorem generalem ut qua pollet auctoritate, illius decreti executioni manum teneat. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

FERCULA

V. *Mensa*, n. 273.

FIRMINI (DOMUS S.)

V. *Subsidiun pecuniarium*, n. 479-480.

FOLCHY (D.)

An expediat persequi
causam beatificationis D.
Folchy?

220 — Quæsitum fuit a provincia Italiæ, an conveniat persequi, impensis totius Congregationis, D. Francisci Folchy, missionarii illius provinciæ cum fama sanctitatis defuncti, causam, quæ circa finem anni præteriti coram Sacra Rituum Congregatione incepta jam fuit.

Unanimi voce rejecta est propositio, tum quia humilitati instituti nostri minus consentanea videtur, tum quia parvi momenti sunt probationes quibus causa fulciri possit. (*Conv. gen. xviii, sess. 8, anno 1835.*)

FRATRES COADJUTORES

221 — Statuit conventus, ut laici non admittantur ad habitum Congregationis inter fratres sumendum, nisi fuerint per annum integrum antea probati. (*Conv. gen. xvi, sess. 13, anno 1788.*)

Fratres laici per integrum annum probandi, antequam ad habitum admittantur.

222 — Deputati provinciae Hispaniae petierunt a conventu, ut decernat coadjutores laicos in domibus Matritensi et Barcinonensi tantum, exclusis aliis domibus, esse recipiendos, ut tempore seminarii cum aliis seminaristis in spiritualibus instruantur.

Coadjutores laici recipiendi tantum in iis domibus in quibus adest seminarium internum.

Annuit conventus petitioni. Idem decernit pro aliis provinciis, nisi interveniat licentia visitatoris. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

223 — Postulatum fuit a conventu generali, ut fratres nostros laicos educatione christiana diligentius instituendos esse provideat, ne Christi doctrinam minus cognoscentes, ab ejus praeceptis facilius recedant.

Quid, de cura spirituali fratrum laicorum? — Quid, de domesticis christiane informandis?

Definiit conventus, curandum maxime esse superioribus, ut fratres nostri laici lectionibus et collationibus spiritualibus, aliisque mediis in domo S. Lazari usitatis sedulo instituantur ad christianam vitam et proprias Congregationis nostrae virtutes. Quoad domesticos autem praecipit districte conventus, ut catechismis, exhortationibus frequentibus, oratione communi tum matutina, tum serotina, auditione Missae parochialis singulis dominicis, et singulis diebus privatae, Confessionis et Eucharistiae usu, quantum ipsis licet, frequenti, vel ad pietatem informari, vel in ea confirmari, superior attente procuret. (*Conv. gen. xvi, sess. 11, anno 1788.*)

224 — Quaesitum est, utrum expediat petere a conventu generali quod rogetur Superior generalis instructionem conficere in favorem fratrum coadjutorum, praesertim quoad doctrinam christianam, vota et exercitia spiritualia Congregationis.

Instructio conficienda in favorem fratrum coadjutorum.

Conventus judicavit, id futurum esse valde utile. (*Conv. gen. xix, sess. 10, anno 1843.*)

225 — Quaesitum fuit, an fratribus nostris laicis committi possit aliquando, ut in ecclesia ubi fiunt exercitia missionis, preces matutinas aut serotinas alta voce pronuntient, aut litanias et quid simile praecinant.

Preces matutinae aut serotinae alta voce in ecclesia non recitandae a fratribus nostris laicis.

Responsum est, illud nullatenus quoad preces; quoad litanias autem aliquando in necessitate posse tolerari. (*Conv. gen. iv, sess. 14, anno 1685.*)

An suspendenda sit in Italia receptio fratrum coadjutorum?

226 — Postulatum fuit a conventu, ut statuatur utrum necesse sit suspendere in Italia receptionem fratrum coadjutorum, eo quod sint numerosiores.

Data uniuscujusque itali sententia, judicavit conventus numerum fratrum coadjutorum non esse nimis numerosum, ac proinde non esse suspendendam illorum receptionem. De cætero rem totam prudentiæ visitorum relinquit. (*Conv. gen. xvii, sess. 9, anno 1829.*)

V. *Vestes*, n. 500-501.

FUNCTIONES

V. *Monita, etc.*, n. 296. — V. *Obedientia*, n. 308.

FUNDATIONES

Fundationes Missarum perpetuarum non admittendæ sine licentia Superioris generalis.

227 — Quæsitum fuit, an Missarum perpetuarum foundationes essent in posterum admittendæ.

Visum est conventui non esse admittendas a superioribus localibus, imo neque a visitoribus sine licentia Superioris generalis; ne, si facilius ab ipsis acceptentur, domorum nostrarum ecclesiæ vel capellæ, successu temporis, nimis hujusmodi obligationibus graventur: si tamen nonnunquam eveniret, ut aliqua acceptanda, non solum visitori vel superiori, sed etiam consultoribus videretur ob maximi momenti causam, atque ita urgentem ut non posset ipsius Generalis responsum expectari, meritoque de ejusdem circa id intentione præsumeretur, tunc admitti posset; atque hac de re quamprimum scribendum esset ad Generalem, ad petendam illius approbationem; qua obtenta, tenebatur superior localis summam pecuniæ ex ipsa foundatione provenientem, prima data occasione, tradere in constitutam pensionem, vel expendere in alicujus fundi emptionem. (*Conv. gen. ii, sess. 5, anno 1668.*)

Fundationes onera imponentes non acceptandæ absque licentia Sup. gen.

228 — Quæsitum fuit, an possint acceptari foundationes quibus teneamur certis diebus, exposito sanctissimo Sacramento, populo benedicere, aut alia obire munia, ea lege ut fundatoribus perpetuum sepulture jus concedatur.

Respondit conventus, acceptandas non esse tales foundationes absque licentia Superioris generalis, cujus erit decernere quid singulis domibus nostris, habita locorum functionumque ratione, concedendum, quid denegandum. (*Conv. gen. x, sess. 7, anno 1736.*)

Prudentiæ Sup. gen. relinquitur acceptatio foundationum domorum, quæ non sufficiunt ad trium sacerdotum sustentationem.

229 — Petitum fuit, an essent foundationes domorum ita tenues admittendæ ut non possint tribus saltem sacerdotibus necessaria ad victum suppeditari.

Dictum est, hoc prudentiæ Superioris generalis relinquendum, cum aliquando talis necessitas acceptandæ hujusmodi foundationis occurrat, et aliunde spes maxima ada-

gendorum reddituum affulgeat, ut a ponderatis momentis et perpensis circumstantiis totum pendere videatur. (*Conv. gen. ix, sess. 10, anno 1724.*)

230 — Quæritur, utrum conventus rogare debeat R. A. D. Superiorem generalem, ut in quantum fieri potest, novæ domorum foundationes non acceptentur, donec domus jam existentes sint sufficienter constitutæ ad exercenda convenienter munia instituti nostri.

Quænam servanda conditio, ut novæ domorum foundationes acceptentur?

Respondit conventus affirmative. (*Conv. gen. xxiii, sess. 10, anno 1874.*)

V. *Amerina domus*, n. 3. — V. *Avenionensis domus*, n. 37. — V. *Barcinonensis domus*, n. 39. — V. *Germani de Sale (domus S.)*, n. 232. — V. *Parochiæ*, n. 321. — V. *Seminaria externa*, n. 431-435-436-437. — V. *Ulyssiponensis domus*, n. 495.

GENUENSIS DOMUS

V. *Seminarium internum*, n. 450.

GENUFLEXIO

231 — Ad dubium de genuflexione in ingressu et egressu cubiculorum domesticorum, de qua capite decimo regularum communium fit mentio, et in qua uniformitas desideratur,

Regula circa genuflexionem intelligenda est tantum de nostris, nostrorumque cubiculis.

Responsum est, hoc de solis nostris, nostrorumque cubiculis, non autem de valedudinario aut ullis aliis locis intelligendum; quin tamen conventus illorum usum excludat, qui juxta directorium tunc genuflectunt in cubiculis eorum qui apud nos exercitiis spiritualibus vacant, dum illos directionis causa invisunt. (*Conv. gen. iv, sess. 18, anno 1685.*)

GERMANI DE SALE (DOMUS S.)

232 — Postulatum a conventu, ut jam nunc consentiat renuntiationi prioratus Sancti Germani de Sale diœcesis Claromontanæ, si forte id R. A. D. Superiori generali et pluribus assistantibus expedire aliquando visum fuerit.

Consentit conventus renuntiationi prioratus S. Germani de Sale.

Annuit conventus. (*Conv. gen. xi, sess. 8, anno 1747.*)

HIBERNIA (PROVINCIA)

V. *Ordo diei*, n. 319.

HIERARCHICUS ORDO

In omnibus relationibus servandus est ordo hierarchicus a regulis institutus.

233 — An postulandum sit a Superiore generali, ut pro sua prudentia corroboret auctoritatem superiorum, manum teneat ut in relationibus omnibus, juxta regulas servetur ordo hierarchicus, et negotia cujusque provinciæ cum superioribus majoribus per visitatorem tractentur?

Respondit conventus affirmative, et censuit valde desiderandum esse ut servetur ordo hierarchicus sive ex parte superiorum, sive ex parte subjectorum. (*Conv. gen. xxiii, sess. 11, anno 1874.*)

HIMBERT (D.)

V. *Assistentes Congregationis*, n. 25.

HISPANA PROVINCIA

Restauranda provincia Hispana, sed positis quibusdam conditionibus.

234 — R. A. D. D. Superior generalis petit a conventu, utrum acceptari possit provinciæ Hispaniæ restauratio hisce difficillimis et urgentibus circumstantiis, eo sensu quod, servata in regimine interno omnimoda Superiori generali subjectione, extrinsecus tantum existat independentia, visitorique concedatur facultas, in casibus urgentibus, negotia cum potestatibus civilibus et aliis tractare et absolvere, cum obligatione tamen omnia Superiori generali statim communicandi.

Conventus respondit, restaurationem provinciæ Hispaniæ eo sensu acceptari posse, modo tamen Superiori generali remaneat libera visitoris nominatio ac revocatio.

Ad clariorem hujus decreti intelligentiam, judicavit conventus hanc addendam esse notam, in qua exponatur quæstionis status, scilicet : nostra Hispana provincia jam a quatuordecim annis, in civilibus tempestatibus, dispersa fuerat ac civiliter suppressa. Nunc autem spes affulget ipsius restaurationis, ipsamet potestas civilis parata videtur ad præbendum huic restorationi consensum, sed sub quibusdam independentiæ conditionibus. (*Conv. gen. xx, sess. 6, anno 1849.*)

V. *Regulæ observandæ*, n. 412.

HOROLOGIA MANUALIA

Horologia gestabilia nemini permittenda.
REVOCATUM¹.

235 — Cum intellexisset conventus, quod aliqui e nostris iter agentes gestabilia horologia, sub prætextu necessitatis, circumferrent.

Statuit ea nemini deinceps esse permittenda, cum id paupertati et humilitati quas profiteamur, non parum repugnet, nec iter agentes, ut experientia docet, hujus-

modi horologiis absolute indigeant : eorum tamen in missionibus communem usum prohibere non intendit, ad ordinem diurnum melius et facilius observandum, declarando ea statim post reditum a dictis missionibus, in cubiculo procuratoris aut alius officialis, cui similium rerum cura commissa sit, esse deponenda. (*Conv. gen. III, sess. 13, anno 1673.*)

236 — Cum multis jam decretis atque epistolis encyclicis vetitum apud nos fuerit, ne privati privatos in usus horologia manualia acquirant et penes se retineant, quaesitum fuit, quid facto opus ut, si qui sunt harum sanctionum transgressores, ad officium reducantur. Forum usus Sup. gen. permitti potest;

Nullum opportunius visum est adhiberi posse remedium, quam ut revocetur si qua concessa fuerit ab aliquo superiore licentia, prout de facto conventus illam revocat; solique R. A. D. Praeposito generali reservetur facultas hac super re licentiam concedendi, ut revera ipsi a conventu reservatur. (*Conv. gen. XII, sess. 3, anno 1759.*)

*Quae facultas a conventu decimo nono concessa est visitoribus.*¹

Item, a visitatore.

V. *Paupertas*, n. 328-341.

IMAGINES

V. *Missiones*, n. 283.

IMPRESSIO

237 — Postulatum fuit, ut missionariis omnibus prohibeatur ne nostri theses theologicas, aut philosophicas, aut alia opera typis mandent nisi prius, et quidem scriptis, obtenta Superioris generalis licentia. De licentia requisita ut theses et alia opera typis mandentur.

Respondit conventus, quoad opera in lucem edenda et typis mandanda, standum esse constitutionibus communibus, quae hac de re diserte pronuntiant; rogato tamen R. A. Praeposito generali, ut in exteris regionibus nulli unquam hac de re fiat licentia, nisi prius rem accurate ponderaverint cum suo consilio visitatores : ubi autem de thesibus sive theologicis, sive philosophicis agitur, rem, in dissitis a Lutetia locis, visitoris prudentiae esse permittendam, servato in aliis provinciis more solito, ad Superiorem generalem scilicet hac de re recurrendo. (*Conv. gen. XV, sess. 3, anno 1786.*)

¹ V. n. 179; et : *Collectio selecta decretorum*, p. 49.

Non expedit typis mandare decreta conv. generalium, et epistolas Sup. generalium.

REVOCATUM ¹.

238 — Quæsitum, num expediat typis mandari decreta conventuum generalium et epistolas Superioris generalis, aut eorum compendia.

Responsum, id nequaquam expedire, imo vetat conventus ne vel integra, vel in epitomen redacta decreta aut epistolæ encyclicæ Superiorum generalium imprimantur. Poterunt tamen, ut mos est, typis mandari, expensis omnium pro sua rata parte domorum Congregationis, breviaria vitæ defunctorum. (*Conv. gen. xi, sess. 9, anno 1747.*)

Item.

239 — Petitum est a provincia Romana, utrum expediat mandare typis decreta nostrorum conventuum generalium, instructiones officialium nostrorum, etc.

Respondit conventus, hoc esse contra mentem Beati Patris Vincentii, necnon contra majorum nostrorum conventuumque statuta et praxim, ideoque non posse permitti. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

INFIRMI

Infirmi curandi sumptibus domus in qua cœpit eorum invaletudo.

240 — Quæsitum est, an infirmi qui, ex aliqua domo in quam nullam fere opem præ infirmitate contulerunt, mittuntur in aliam absque ulla spe valetudinis recuperandæ, curandi sint et alendi sumptibus domorum privatarum, an provinciæ, an totius Congregationis.

Responsum, curandos et alendos esse sumptibus domus in qua cœpit eorum invaletudo; qua de re si lis moveatur, primo ad visitatorem, aut si domus diversæ sint provinciæ ad visitatores, tum si dissentiant, demum ad Superiorem generalem est deferenda. (*Conv. gen. xi, sess. 9, anno 1747.*)

Si vero domus sit impar huic oneri sustentando, sumptibus totius provinciæ.

241. — Cum domus particulares sæpe sæpius impares sint iis alendis, curandisque seu sacerdotibus, seu coadjutoribus laicis, qui, infirmitatis aut ætatis causa, in domum sancti Lazari se recipiunt; cumque eadem domus hoc onere, quod libenter sustinet etiam nunc, haud modice prægravetur, quæsitum fuit, annon expediret huiusmodi expensas refundi in quinque provincias, quibus sacerdotes ipsa coadjutoresque laicos præformat ac subministrat.

Pluribus suffragiis responsum fuit, standum decreto in conventu generali, anno 1747 ², hac super re edito, nempe infirmos alendos et curandos esse sumptibus illius domus in qua incœpit invaletudo; sin vero impar sit domus huic oneri sustentando, nec ullam sibi opem vel ab Episcopo, vel aliunde accersere possit, illud idem onus esse in singula provinciæ domicilia æqua ratione refundendum. (*Conv. gen. xiv, sess. 3, anno 1774.*)

V. *Monita*, etc., n. 300.

INGOLISMENSIS DOMUS

V. *Subsidium pecuniarium*, n. 481.

INSTRUMENTA AUTHENTICA

242 — Rogat conventum D. Procurator generalis Congregationis, ut secundum ejusdem Congregationis statuta mittantur in domum S. Lazari, ut in ejus asserventur archivis, instrumenta authentica actorum foundationum, dotationum, acquisitionum et aliorum contractuum notabilis cujusdam momenti.

Ad domum [S. Lazari mittenda sunt instrumenta authentica actorum foundationum, dotationum et contractuum.

Annuit petitioni conventus generalis, et præcipit, ut quævis domus Congregationis mittat quamprimum in domum S. Lazari instrumenta authentica, et si fieri possit, authographa actorum suæ foundationis, dotationis et imprimis acquisitionum notabilium nomine Congregationis factarum, ut ibi tutius asserventur adversus incuriam et fraudes, et in promptu sint ad examinanda plenius et celerius absolvenda negotia. (*Conv. gen. xvi, sess. 11, anno 1788.*)

243 — Postulatum est a procuratore generali, ut renovetur decretum ultimi conventus generalis, quo præcipitur ut acta foundationum, dotationum, acquisitionum in domum Parisiensem mittantur, etc.

Renovatur præcedens decretum.

Respondet conventus, se renovare hoc decretum, et visitorum curæ committit ipsius executionem; et præcipit ut ipsi a procuratoribus domorum exemplaria actorum exigant, ut ipsi ad procuratorem generalem eadem mittere possint. (*Conv. gen. xvii, sess. 9, anno 1829.*)

INSTRUMENTA DEPUTATIONIS

V. *Conventus provincialis*, n. 148. — V. *Conventus generalis*, n. 167.

INSUBRIA (PROVINCIA)

V. *Placentina domus*, n. 351. — V. *Scholastici*, n. 422. — V. *Seminarium internum*, n. 453. — V. *Seminarium renovationis*, n. 459-460. — V. *Subsidium pecuniarium*, n. 477.

ITALIA

V. *Assistentes Congregationis*, n. 8. — V. *Province*, n. 383.

ITINERA

Licentia pernoctandi extra domum a solo visitatore ordinarie concedenda.

244 — Cum aliqui dubitarent, utrum relinquenda foret superiori locali facultas permittendi suis inferioribus, ut quandoque semel atque iterum pernoctarent extra domum, videlicet apud consanguineos, amicos vel alios externos, quos, his aut illis rogantibus, inviserent, statuit conventus hancce potestatem reservandam esse visitatori, qui etiam illa caute admodum uti debet, ob incommoda et pericula, quæ licentias hujusmodi subsequi possunt. In quibusdam tamen gravioris momenti casibus ita urgentibus, ut responsum visitatoris expectari minime patiantur, dicto superiori liberum erit, auditis suis consultoribus, facultatem illam concedere, sed rem, data occasione, præfato visitatori explicare tenebitur. (*Conv. gen. III, sess. 15, anno 1673.*)

Licentia apud consanguineos commorandi soli Sup. gen. ordinarie reservatur.

245 — Ex occasione præcedentis deliberationis disceptatum est, an visitator posset alicui e sua provincia concedere facultatem apud consanguineos per aliquod tempus commorandi.

Cum autem, generatim loquendo, valde periculosum hoc esse conventus intelligeret, statuit ut secundum usum hactenus in Congregatione servatum, hujusmodi licentiam dandi potestas in Superiore generali solo resideret. In casu tamen maximæ necessitatis, atque ita urgentis ut ad Superiorem generalem recurreretur, vel ipsius responsum expectandi locum non relinquat, poterit visitator eam licentiam concedere, auditis prius, quantum fieri poterit, tum suis consultoribus, tum superiore locali ejus pro quo dicta licentia petitur; quin etiam, cum se dabit occasio Superiori generali rem ipsam ejusque causam exponet. (*Conv. gen. III, sess. 15, anno 1673.*)

Itinerum impensæ.

246 — Quæsitum fuit, an Congregatio ferre debeat impensas itinerum, quæ rei familiaris gerendæ causa nostri aggrediuntur.

Omnes una voce responderunt, impensas illas esse a privatis ipsis sustinendas. (*Conv. gen. XII, sess. 4, anno 1759.*)

Quid, de itineribus nostrorum a suis sive propinquo?

247 — Ab R. A. Superiore generali enixe petit conventus, ne ulli unquam e nostris licentiam concedat eundi ad suos sive propinquos, ibique divertendi, nisi urgente gravissima necessitate. (*Conv. gen. VIII, sess. 8, anno 1711.*)

Professores, ne divagentur tempore vacationum, mittendi ad aliquam villam.

248 — Propositum fuit, quid statuendum ne nostri qui munus docendi in domibus nostris exercent, divagentur vacationum tempore per urbes et pagos, longiusque peregrinentur.

Responsum fuit, hujusmodi divagationes et peregrinationes longinquas esse omnino interdicens; ne tamen ipsi æqua priventur animi relaxatione, mittendos esse ad aliquod prædium nostrum, sive, defectu proprii prædii, ad aliquam villam eo

sine conductam aut commodatam, in qua tamen externi cum nostris non cohabitent; aut, si necessario adsint, a nostris, quantum fieri poterit, separentur; de commorationis autem tempore et modo visitator cum superiore locali judicabit. (*Conv. gen. iv, sess. 4, anno 1685.*)

249 — Exorandum multi censuerunt conventum, ut efficacioribus quibus possit viis obsistat frequentibus itineribus nostrorum, qui sive cum debita licentia, sive suoapte motu in patriam pergunt, aut varias provincias curiositatis voluptatisve causa perlustrant.

Media ut frequentia nostrorum itinera reprimantur.

Decrevit conventus, eos qui suoapte motu in patriam se conferunt, aut per civitates et provincias inaniter et curiose discursant, graviter objurgandos esse, imo justa severitate puniendos; quod vero ad eos attinet qui, valetudinis aut rei familiaris ergo, repetendae patriae licentiam exposcunt, epistola encyclica data die prima januarii anni 1751, declaravit R. A. D. Ludovicus Debras Praepositus generalis, 1° hanc a se licentiam difficilior quam antea fore concedendam; 2° nec concessum iri, nisi gravibus probatisque de causis, quas superiores locales visitatoribus, et visitatores Superiori generali sua opinione munitas exhibebunt; 3° ut visitatorum erit ad Superiorem generalem hac de causa rescribere, sic ad solos visitatores responsa ejusdem esse in posterum dirigenda; 4° incassum proinde privatos quosque ad Superiorem generalem recta via recursuros, responsisque nihil ab ipso consecuturos; 5° hanc regulam, pro tota Congregatione generalem, strictius adhuc observatum iri in provinciis extra Gallias positis. Hanc declarationem sapientiae et aequitatis plenam, veluti omnium incommodorum summam cautionem haberi et adhiberi, conventus enixis et communibus votis exoptavit. (*Conv. gen. xiv, sess. 4, anno 1774.*)

250 — Quaesitum est, utrum expediat petere a conventu generali, ad impediendas divagationes nostrorum tempore vacationum, ut roget Superiorem generalem manum tenere executioni decretorum conventus generalis quarti, sessione quarta¹, conventus generalis octavi, sessione octava², et conventus generalis decimi quarti, sessione quarta³, quae ad hos abusos reprimendos edita fuerunt.

Serventur decreta praecedentia.

Responsum fuit affirmative unanimi congregatorum voce. (*Conv. gen. xix, sess. 10, anno 1843.*)

251 — Queritur a conventu, an, attentis temporum circumstantiis, nimiaeque itinerum facilitate, necessarium sit decreta hac in re praecedentium conventuum⁴ renovari et confirmari.

Præscriptiones novae de itineribus nostrorum, praesertim in Gallia.

1. Conventus illud valde necessarium judicat, tum ad praecavendam vitam communis

1. V. n. 248. — 2. V. n. 247. — 3. V. n. 249. — 4. V. n. 248, 246, 249, 250.

observantiæ imminutionem, tum ad vitandos abusos, statuitque prædicta decreta renovari et confirmari.

Quoad itinera honestæ recreationis, tempore vacationum, sic pro Gallia regulanda esse decernit : Poterunt nostri in unam e proximioribus domibus Congregationis mitti per aliquod tempus a superiore locali præfixum, et hoc de licentia visitatoris, superiore locali audito, nec ullam aliam peregrinationem aggredi poterunt absque nova licentia.

2. Enixe rogat conventus R. A. D. D. Superiorem generalem et visitatores, nullam concedere iter faciendi licentiam superioribus et professoribus seminariorum, tam majorum quam minorum, in decursu studiorum, nisi gravioribus de causis (*Conv. gen. xxii, sess. 6, anno 1867.*)

Decretade itineribus nostrorum, præsertim ad familias, jam multoties edita, observentur.

252 — R. A. D. D. Superior generalis quæstionem, quam mane dederat examinandam, denuo exposuit circa itinera nostrorum ad familias.

Re tractata, hunc in modum congregatis proponitur conclusio :

Conventus enixe rogat R. A. D. D. Superiorem generalem, ut procuret observantiam decretorum jam multoties editorum circa itinera nostrorum præsertim ad familias ; quod fere unanimiter admittitur. (*Conv. gen. xxiv, sess. 9, anno 1878.*)

V. *Monita, etc.*, n. 306. — V. *Superior localis*, n. 492.

JANSENISMUS

Si quis hæresi jansenianæ favel, ad Superiorem gen. deferatur.

253 — Quamvis hactenus Congregatio sese illibatam a quavis novitatis atque impuræ hæresis jansenianæ vel minima suspitione servaverit, et ab ea semper quam plurimum abhorruerit ; attamen eo potissimum tempore quo grassantur multis in locis ejusmodi errores, judicavit conventus omnibus Congregatione commendanda a periculosis quibuslibet novitatibus fugam, atque adeo si quem aliquis noverit quovismodo iis inquirari, vel illis favere, statim illum ad D. Superiorem generalem deferat, ut congrua tunc remedia ab eodem diligentissime adhibeantur.

Vigilandum quoque dixit super nostros præceptores, ne quidquam quod tantillum redoleat novitates suggerant nostris scholasticis aut etiam seminaristis externis.

Deinde laudavit imprimis, atque approbavit epistolam encyclicam R. A. D. Pieron datam die 30 martii 1703, circa damnatum a Sancta Sede libellum de casu quodam conscientie a quadraginta doctoribus subsignato, qui toties damnatas de quæstione facti controversias renovat. (*Conv. gen. vii, sess. 10, anno 1703.*)

V. *Professio fidei*, n. 372-373-374-375.

JEJUNIUM

254 — Prescribendum non esse in universa Congregatione jejunium in pervigilio festi Beati Patris nostri Vincentii, sed illud consuetudini locorum et singulorum devotioni permittendum, modo privati in abstinencia et ciborum usu a cæteris confratribus suis non recedant. (*Conv. gen. x, sess. 10, anno 1736.*)

In vigilia festi S. Vincentii jejunium non prescribendum.

JENTACULUM

255 — Cum scholastici et seminaristæ domus S. Lazari, multis qui per annum recurrunt diebus festivis, et jejunio aut abstinencia dicatis, ultra mediam anni partem, inediam usquead prandium sustinere cogantur, quod imbecillum juniorum habitudinem vexat maxime, valetudinemque labefaciat; ideo conventus, annuente R. A. D. Superiore generali, existimavit commune jentaculum prædictis studiorum et seminarii alumnis, audita prius privata missa, permittendum iis diebus festivis, quibus non sit generalis in Missa solemni communio; qualibet autem feria sexta non ægre dandam indigentibus et petentibus jentandi copiam. (*Conv. gen. x, sess. 12, anno 1736.*)

Quid, de scholasticorum et seminaristarum jentaculo diebus festivis et feria sexta?

256 — Petitum est, utrum ferculo panis et cyatho vini, quæ pro jentaculo permittuntur in mane, substitui possit potio vulgo *café*; idem de *chocolato*.

Quid a sup. locali permitti potest pro jentaculo?

Declarat conventus, superioris localis esse determinare quibus potus *café*, quibus *chocolatum* dari debeant. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

257 — Quæsitum est, utrum expediat nostris, etiam seminaristis et fratribus coadjutoribus, concedere potionem vel *chocolati* vel *caféi* cum lacte, secundum locorum consuetudinem, loco frustuli panis et cyathi vini, in jentaculo.

Quanam in jentaculo sumenda concedantur? — Quanam prohibeantur?

Conventus respondit affirmative, et absolute prohibet in jentaculo usum carniû, nisi sit medici præscriptio. Ratio prioris partis responsi est debilitas valetudinis et mutatio horæ prandii. (*Conv. gen. xix, sess. 9, anno 1843.*)

V. *Regule revisæ*, n. 397.

JOLLY (R. A. D.)

258 — Etsi conventus velit decreta conventuum generalium, quatenus fieri potest, inconcussa remanere, nec ignoret quid sessionibus octava et nona tertii conventus generalis¹ habeatur de tymbo supra sepulchrum R. A. D. Renati Almeras apponendo, quam difficile et qua conditione hiee tymbus concessus fuerit; attamen decretum ea de re ibidem contentum et relectum explicando, præsens conventus

Tymbus supra sepulchrum D. Jolly speciali concessione permittitur.

1. V. n. 1.

tymbum etiam sepulchro R. A. D. Jolly, eadem lege superponi consentit, non immemor specialium ejus meritorum satis omnibus perspectorum, nec ignarus quantum ipso Superiore dilatata sit Congregatio, et qua ratione hancce divi Lazari domum instauraverit, et adversus ordinem militum sancti Lazari eandem sibi vindicare volentium defenderit, nulla hic aliarum rerum quas feliciter absolvit facta mentione, cum earum longior esset enumeratio. (*Conv. gen. vi, sess. 14, anno 1697.*)

JURAMENTUM

Si assistentes in duas partes dividerentur circa casum ad depositionem Superioris gen. spectantem, juramentum ad denuntiandum Superiorem gen. eos non obligaret.

259 — Quæsitum fuit, quid agendum si assistentes Superioris generalis in duas partes dividerentur circa casum ad depositionem Superioris generalis spectantem, ita ut pluralitas suffragiorum esset impossibilis; obligaretne in hoc casu, et qua obligatione, juramentum ab ipsis præstitum? Pariter, quid faciendum in simili casu, si ageretur de substitutione Vicarii generalis Superiori generali?

Responsum fuit, in hoc casu juramentum quo se adstringunt assistentes ad denuntiandum Superiorem generalem, non eos obligare, et eos posse, tuta conscientia, rem totam divinæ Providentiæ committere. (*Conv. gen. xix, sess. 7, anno 1843.*)

V. *Conventus generalis*, n. 174.

LAZARI (DOMUS S.)

V. *Conventus domesticus*, n. 133. — V. *Lites*, n. 263-264-265. — V. *Oratio mentalis*, n. 314. — V. *Seminarium internum*, n. 446. — V. *Subsidium pecuniarium*, n. 474-475-481. — V. *Villa*, n. 517.

LECTIO SPIRITUALIS

V. *Seminaria externa*, n. 432.

LIBRI

Facultas libros de domo in domum asportandi extenditur ad sup. loc.

260 — Quæsitum est, utrum expediat petere a conventu generali, ut extendat ad superiores locales facultatem quam regula superioris visitatori reservat, libros propria cujusque pecunia emptos, vel quocumque modo justo acquisitos, de una domo in aliam asportandi.

Conventus respondit affirmative. (*Conv. gen. xix, sess. 10, anno 1843.*)

V. *Paupertas*, n. 335.

LICENTIAE

261 — Petitum est a provincia Romana, utrum expediat concedi a superioribus majoribus facultates seu licentias generales, etiam ad tempus, non monitis superioribus localibus.

An sup. locales et alii monendi sint de licentiis generalibus concessis?

Respondit conventus, superiorem localem monendum esse de harum concessione facultatum; imo et cæteri sunt monendi, ne scandalum patiantur. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

V. *Conventus provincialis*, n. 147. — V. *Paupertas*, n. 340.

LINGUA VERNACULA

V. *Missiones exteræ*, n. 293.

LITANIAE

262 — Ad maiorem domorum nostrarum uniformitatem inquisitum est, qua hora litanias sive majores divi Marci, sive minores Rogationum recitare debeamus;

Litaniae sanctorum, quando sunt de præcepto, loco litaniarum nominis Jesu, recitandæ.

Dictumque fuit, illas post orationem mentalem, litaniarum nominis Jesu loco, esse recitandas, alias intacto ecclesiarum nostrarum usu, in quarum officio publico diebus istis celebrandæ sunt. (*Conv. gen. iv, sess. 26, anno 1685.*)

LITES

263 — Lectus est a R. A. D. Superiore generali libellus supplex presbyterorum domus nostræ Bonorum-Puerorum nuncupatæ, quo postulat a conventu componi dissidium quod inter ipsam et domum Sancti Lazari motum est, circa privilegium certam vini quantitatem in suam domum asportandi non soluto vectigali, quo privilegio se solam gaudere contendit domus Sancti Lazari.

Quinque e congregatis designandi ad componendum dissidium inter domus S. Lazari et Bonorum-Puerorum.

Quo lecto, censuit conventus, rogandum esse R. A. D. Superiorem generalem, ut quinque e congregatis seligeret qui, visis tabulis pensatisque hinc inde momentis, quod sibi rectum et æquum visum fuerit, ad conventum referrent, ut ipse decernat quod justum judicaverit. Promisit Superior generalis se quinque commissarios nominaturum. (*Conv. gen. xi, sess. 9, anno 1747.*)

264 — Congregati mentem suam aperuere circa dissidium inter domum Sancti Lazari et domum Bonorum-Puerorum, motum ex privilegio invehendi Lutetiam certam vini quantitatem non soluto vectigali, quod privilegium sibi cum domo Sancti Lazari commune esse pro certa sua parte contendit domus Bonorum-Puerorum, negat domus Sancti Lazari.

Dirimitur dissidium præcedens.

Re mature perpensa, visum est conventui domum Bonorum-Puerorum habere, vi privilegii a rege concessi, jus ad partem vini non soluto vectigali invehendi; quantum vero ad illius partis determinationem et usus interrupti indemnitate, id æquitati et sapientiæ R. A. D. Superioris generalis committendum judicavit conventus. (*Conv. gen. xi, sess. 21, anno 1747.*)

Standum præcedenti decisioni.

265 — Refricata pervetusta lite inter domum S. Lazari et Parisiense seminarium, in ultimo conventu generali partim composita, et R. A. D. Superioris generalis æquitati ac sapientiæ partim relicta, scilicet quantum ad determinationem partis vini Lutetiam absque vectigalis solutione, ex privilegio utrique domui a rege concessio, invehendi, et usus interrupti indemnitate, quæsivit R. A. D. Superior generalis an prædicti conventus decreto standum esset.

Standum esse conventus annuit. (*Conv. gen. xii, sess. 8, anno 1759.*)

Dirimitur dissidium inter domum Caracensem et domum Campi-Belli.

266 — Rogatur conventus, ut litem dirimat ortam inter domum Caracensem et domum Campi-Belli in provincia Brasiliensi, circa proprietates.

Conventus, attentis omnibus ex utraque parte allatis matureque discussis, perspexit prædia Campi-Belli in principio fuisse revera donata domui Caracensi, et non Congregationi Brasiliensi in genere. Sed cum domus Campi-Belli fuerit, etiam ex consensu superiorum Caracensium constituta ut destinata domus, valdeque sit conveniens ut separata et independens a domo Caracensi remaneat, statuit conventus domum Campi-Belli teneri: 1° ad solvendam certam pecuniæ summam domui Caracensi, scilicet, viginti contos reis, id est, circiter quinquaginta sex millia francorum; 2° ad exequendas omnes obligationes quæ, sive contractu donationis Campi-Belli, sive decreto imperiali hanc donationem approbante, impositæ sunt. Statuit insuper, his conditionibus expletis, domum Caracensem teneri ad renuntiationem absolutam omnium jurium et reclamationum erga domum Campi-Belli. (*Conv. gen. xxi, sess. 7, anno 1861.*)

LUDUS CHARTARUM

Ludus chartarum penitus eliminandus.—Tres menses seminarii infligendi prohibitionis transgressoribus.

267 — Postulatum fuit, quonam potentiori remedio occurrendum gravissimo chartarum lusoriarum abusui, qui jam in Congregationem sive missionum decursu, sive vacationum tempore irrepere cœpit;

Responsumque fuit, hujusmodi lusum nostris, tam inter se, quam cum externis jam omnino prohibitum, penitus e Congregatione esse eliminandum; quod ut efficacius fiat, R. A. D. Præpositum generalem enixe rogavit conventus, ut omnibus tam severe prohibitionis transgressoribus, nisi semel et iterum moniti resipuerint, tres in seminario interno menses ab iis exigendos non solum comminetur, sed etiam infligat. (*Conv. gen. xii, sess. 4, anno 1759.*)

268 — Cum resciverint D. D. Deputati quosdam e nostris in lusu chartarum pictarum temporis et pecunie multum non raro consumere, rogant conventum generalem, ut vanas et nocivas istas occupationes nostris interdicat novo sancito decreto.

Precedens decretum renovatur, et Sup. gen. vigilantie commendatur ejus observatio.

Conventus generalis, renovans quæ jam fuerunt adversus abusum istum severe statuta, rursus districte prohibet, ne quis e nostris unquam et nusquam ludat lusoriis chartis; et precatur enixe R. A. D. Superiorem generalem ut prohibitionis hujus transgressores, interminata etiam quæ per conventum generalem anni 1759¹ statuta pœna est, ab indecora nobis, et votis nostris ut plurimum adversa, recreatione potentius abducat. (*Conv. gen. xvi, sess. 10, anno 1788.*)

LUGDUNENSIS PROVINCIA

V. *Subsidium pecuniarium*, n. 473.

LUSITANIE PROVINCIA

269 — Petitum est, utrum conveniat Lusitaniam erigi in provinciam proprie dictam, quæ possit sicuti aliæ ad conventum generalem duos mittere deputatos.

Lusitania in provinciam proprie dictam erigitur.

Respondit conventus, hoc optime convenire, et se per præsens decretum Lusitaniam in provinciam proprie dictam erigere. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

270 — Quæsitum est, quid statuendum de provincia Lusitana.

Præparanda restauratio provincie Lusitanæ.

Conventus rogat Superiorem generalem media adhibere efficaciora ad asser- vanda bona quæ supersunt domorum Congregationis et ad præparandam hujusce provincie restorationem. (*Conv. gen. xx, sess. 5, anno 1849.*)

V. *Deputati extraordinarii*, n. 183.

MARIA IMMACULATA

271 — Conventui notum fecit R. A. D. Superior generalis se cogitare de restituenda pia praxi, quæ a S. Vincentio in Congregationem introducta, et a successoribus suis fideliter retenta, in ea usque ad lugendam Gallie subversionem perseveravit, nempe, praxi duos in refectorio pauperes ad mensam admittendi, qui cum communitate cibum sumant, quique ante omnes, ne excepto quidem Superiore generali, ministrentur.

Approbatur consecratio B. Mariæ Immaculatae singulis annis renovanda.

Dixit etiam ad congregatos R. A. D. Superior generalis, sicut olim R. A. D. Almeras, Superior generalis, usum induxerat, ut quotannis in die Assumptionis beatis-

1. V. n. 267.

simæ Mariæ Virginis, Congregatio hanc sanctissimam Virginem sibi patronam assumeret, seque illius cultui devoveret, ita se in animo habere, in signum nostri grati animi erga divinam bonitatem, necnon sanctissimæ Dei Matris peculiarem protectionem in hisce ultimis temporibus, parem consecrationem instituere, singulis annis die Immaculatæ Conceptionis renovandam. Adjunxit R. A. D. Superior generalis, se optare ut conventus, hac de re, mentem suam illi aperire vellet.

Conventus, his veræ pietatis sinceræque devotionis affectibus ad lacrymas usque permotus, non potuit quin summo cordis gaudio afficeretur, propositaque libenter approbaret, maxime vero posterius quod unanimi ore acceptum est. (*Conv. gen. xix, sess. 11, anno 1843.*)

Trina invocatio REGINA
SINE LABE, etc., initio exerci-
tiorum recitanda.

272 — Utrum statuendum sit, juxta præscriptionem R. A. D. D. Superioris generalis, in sua encyclica data die 1^a januarii 1855, ut in signum filialis et teneræ erga B. V. Mariam ab omni peccati labe immunem devotionis nostræ, semper addatur trina vice orationi Spiritus Sancti quæ recitatur initio omnium exercitiorum, hæc invocatio : *Regina sine labe concepta, ora pro nobis.*

Conventus, hanc opportunitatem, suam de amantissimo Immaculatæ Virginis Conceptionis dogmate fidem profitendi, lætus arripiens, unanimi voce ac omnium applausu propositionem approbavit. (*Conv. gen. xxi, sess. 5, anno 1861.*)

MATRITENSIS DOMUS

V. *Seminarium internum*, n. 453.

MENSA

Dies in quibus unum fer-
culum addendum in mensa.

273 — Ad majorem domorum Congregationis inter se convenientiam, et præveniendas vel minimi excessus occasiones, statutum est, diebus tantum Natalis Domini, Epiphaniæ et Paschæ, necnon in dominica Quinquagesimæ et festo solemniori Patroni Ecclesiæ, præter solita mensæ fercula, unum addendum, juxta usum hujusce domus divi Lazari; ita tamen ut, si dubium aliquod de qualitate dicti feruli pro ratione locorum oriatur, ad visitatorem pertineat determinare quid sit agendum. (*Conv. gen. ii, sess. 6, anno 1668.*)

Declaravit conventus generalis decimus nonus idem faciendum esse diebus conversionis S. Pauli, vigesima quinta januarii; festi anniversarii Translationis S. Vincentii; natalis ejusdem sancti, decima nona julii et commemorationis ipsius mortis, vigesima septima septembris¹.

V. n. 179, et : *Collectio selecta decretorum*, p. 75.

274 — Quæsitum est, utrum festo Epiphaniæ Domini, aut principali solemnitate Patroni incidente in diem veneris, debeat omitti abstinentia serotina regulis nostris præscripta; ex occasione nimirum cibi, qui præter solitos apponitur duobus hisce diebus, ut et aliis tribus in secundo conventu generali designatis¹;

Abstinentia serotina die veneris aliquando omittenda.

Et responsum est, hujusmodi abstinentiam in iis casibus, quos rariores esse constat, omittendam; ita ut prædictum ferculum extraordinarium tunc apponatur, hancque præfati conventus mentem fuisse declaratum est. (*Conv. gen. III, sess. 22, anno 1673.*)

275 — Cum multi scire vellent, qua ratione tractandi quoad victum essent nostri qui vel e missionibus revertuntur, vel quomodocumque peregre adveniunt, ne scilicet plus aut minus æquo tunc fiat, et suboriat inter nos varia circa id agendi ratio, declaravit conventus, cum qui sic advenit, deducendum esse ad valetudinarium vel cubiculum aliquod commune, in quo ipsi panis, vinum et fructus, aut quid aliud simile apponantur. Quod vero pertinet ad mensam proxime sequentem, præter portionem ordinariam aliquid aliud in refectorio illi ministrabitur in eadem paropside, imo etiam in altera, si superior opus esse judicaverit; sed hoc ferculum extraordinarium non constabit volatilibus, quantum fieri poterit, et multo minus carne venatica. Si tamen hic novus advena incommode haberet, vel sic esset itinere longove missionum labore fatigatus, ut alio majore levamento indigeret, superior non solum in prima refectioe, sed et in aliquot sequentibus erga illum idem præstare posset, etiam in valetudinario, si necessitas exigeret. (*Conv. gen. III, sess. 13, anno 1673.*)

Quomodo tractandi quoad victum nostri qui peregre adveniunt.

276 — Quæsitum est a provincia Romana, utrum secundæ dapes, vulgo *anti-pasto*, quæ diebus dominicis, feria tertia et feria quinta apponuntur in mensa, sint quotidie apponendæ, tam domi quam in missionibus.

Conceditur ut secundæ dapes in provincia Romana quotidie apponantur.

Conventus generalis, perpensis circumstantiis, annuit petitioni. (*Conv. gen. XVII, sess. 7, anno 1829.*)

V. *Merenda* (*gouter*), n. 277.

MERENDA (GOUTER)

277 — Cum didicisset conventus pravam in quibusdam Congregationis domibus sensim invalescere consuetudinem, qua multi nulla cogente necessitate, et nemine permittente, quotidie merendam sumunt, obterendum penitus hunc quem sola genuit voluptas, abusum declaravit; ideoque districte prohibet, ne quis a prandio

Districte prohibetur merenda absque necessitate et licentia.

ad cœnam, et extra alia consueta tempora, potum cibumve sumat, absque necessitate neenon obtenta a superiore licentia. (*Conv. gen. x, sess. 12, anno 1736.*)

MISSA

Quænam cantanda sit
Missa, in locis ubi peculia-
ris est ritus.

278 — Deliberatum est, utrum qui e nostris Brevarium Romanum recitant, possint crebro cantare missam, quæ non sit ei conformis, in seminariis quæ dirigimus, aut in ecclesiis parochialibus quas administramus, cum scilicet degimus in locis ubi peculiarem ritum, sic volentibus D.D Ill. ac Rever. Episcopis, sequi debemus, ita etiam ut in vestibus sacris color rubricis romanis præscriptus, non servetur.

Congregati censuerunt nihil hic iis de rebus annotandum, sed epistolam circularem sufficere, in qua Superior noster generalis, juxta mentem conventus sibi perspectam, nostris prout opus erit significet quid in illis casibus fieri possit, aut tolerari ¹. (*Conv. gen. iv, sess. 20, anno 1685.*)

MISSIONES

An missiones in civitati-
bus sint recusandæ?

279 — Petitum est a provincia Romana, utrum recusandæ vel amplectendæ sint functiones missionum et exercitiorum spiritualium, quando Episcopi præcipiunt nobis illis vacare in civitatibus.

Respondit conventus, monendos esse Illustrissimos Episcopos hoc esse contra morem Congregationis; sed, illis instantibus, scribendum est Superiori generali: et si tempus urgeat, recurrendum ad visitatorem, cujus erit licentiam concedere, et Superiorem generalem informare. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

Confirmatur præcedens
decretum, et supprimitur
decisio contraria.

280 — Quæsitum est, utrum expediat petere a conventu quod supprimat R. A. D. Nozo, Superioris generalis, responsionem, qua soli visitatori committit judicium de necessitate annuendi instantiis Episcoporum, qui postulant ut nostri, in civitatibus, missionibus et spiritualibus exercitiis incumbant, exceptis civitatibus capitalibus, de quibus sibi ipsi judicium reservaverat præfatus R. A. D. Superior generalis.

Censuit conventus, hanc responsionem supprimendam esse, et standum decreto hac de re emissio in conventu generali xvii, anno 1829². (*Conv. gen. xix, sess. 10, anno 1843.*)

An victualia in missioni-
bus oblata recipi possint?

281 — Petitum est a Lusitanis, utrum possint recipi in missionibus victualia quandoquidem oblata.

1. V. *Recueil des circulaires*, 1er vol., p. 184. — 2. V. n. 279.

Respondit conventus, ex hoc multa sequi incommoda; ideoque prohibet recipi, excepto quod a magnatibus offerantur, aut quod honeste recusari non possint. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

282 — Quæsitum est, utrum potius relinquendæ sint missiones quam fiant expensis a populo oblati, solummodo in casu quo domus ita esset pauper ut non posset sufficere expensis missionum.

Missiones potius relinquendæ quam faciendæ expensis a populo oblati. — Non vero omittendæ, si fiant personæ privatæ expensis.

Generaliter judicavit conventus, potius relinquendas esse missiones, propter non pauca incommoda quæ ex contraria agendi ratione sequerentur, et præsertim ne discedamus a mente regularumstrarum quæ missiones gratis fieri præscribunt.

Postulatum fuit, utrum idem dicendum sit de casu quo offerrentur expensæ ab Episcopo vel a paroco, vel a quadam persona divite et bonæ vitæ, dummodo non fuerint collectæ a populo propter missiones.

Respondit conventus, in hoc casu non idem dicendum, nec relinquendas missiones, sed rem referendam semper esse ad iudicium visitatoris. (*Conv. gen. xviii, sess. 8, anno 1835.*)

283 — Quæsitum est, quomodo nostri gerere sese debeant ut, ad reditum processionis in fine missionum, similem agendi rationem sequantur; deputati vero ad hujusmodi propositiones de missionibus intra se agitandas, referentes conventui suam ea de re sententiam, dixerunt: directorio missionum, quoad fieri potest, adhærendum; ideoque post reversionem processionis, sermonem quem vocant de reditu, cumque brevem, ac piis aspersum affectibus, exposito sacratissimo Eucharistiæ Sacramento, esse habendum; in crastinum autem, mane vel sero, concionem de perseverantia vel de relapsu in peccatum esse differendam. Si tamen director missionis paucos postridie auditores fore prævideret, hanc pro sua prudentia majorique adstantium utilitate, post reditum processionis faciendam curare posset, atque in hoc casu, cum sermo nimirum esset paulo longior, augustissimum Altaris Sacramentum velo quodam absconderetur, et qui concioraretur, operto capite juxta receptum in his saltem regionibus usum, sederet. Quod si processio die dominica fieret, et festum aliquod feria tertia celebraretur, ad hanc usque prædicta de relapsu in peccatum, aut de perseverantia concio posset procrastinari. Ex occasione vero additum fuit, sanctissimum Sacramentum, in ostensorio repositum, tabernaculo non esse includendum, multoque minus a nostris præ manibus tenendum, cum sermones hujusmodi sive de reditu, sive de perseverantia, aut relapsu habentur.

De processione et de ultimis prædicationibus in fine missionum.

Conventus hanc deputatorum superius nominatorum responsionem approbavit. (*Conv. gen. iv, sess. 24, anno 1685.*)

284 — Deputati congregatis retulerunt se examinasse hanc propositionem, an scilicet in locis majoribus ubi nostri missionibus dant operam, synaxis generalis unica

In missionibus unica communio generalis est ordinariæ faciendæ.

sufficiat, et num expediat ut duæ potius pluresve fiant; atque existimasse deliberationi secundi conventus generalis¹ adhærendum, qui tunc etiam unicam ordinarie censuit esse faciendam.

Conventus ipsorum sententiam confirmavit. (*Conv. gen. iv, sess. 23, anno 1685.*)

Solvuntur quædam dubia
de ordine missionum.

285 — Actum est de quibusdam dubiis ex directorio seu ordine et monitis missionum subortis, circa quæ illa quæ sequuntur declarata sunt :

1° A nemine nostrorum nisi a direttore missionis, aut ab aliquo quem ad illud munus commiserit, rosaria et imagines debere cuiquam distribui; a catechista tamen ea posse dari in ipso actu catechismi. 2° Exhortationem generali synaxi seu communioni præviam immediate post factam ablutionem debere haberi, qua peracta Missa finietur, deinde sanctissima Eucharistia populo distribuetur. 3° In provincia Italiæ, habita ratione regionis, vespas hora sesqui-prima, et matutinum cum laudibus immediate ante cœnam posse recitari; posse quoque ibidem æstivo tempore ante sextam horam matutinam, quando necesse fuerit, ire ad ecclesiam ad audiendas confessiones; ibidem collationem spiritualem durante æstate horis pomeridianis posse haberi. 4° Precationem serotinam posse quoque immediate ante concionem fieri. (*Conv. gen. v, sess. 24, anno 1692.*)

Abolendus usus sub forma
dialogi prædicandi.

286 — Quæsitum est, an usus dialogorum inter unum sacerdotem interrogantem et alterum sacerdotem respondentem de catechismo vel etiam de variis conscientie casibus, debeat introduci, ut hac ratione populus et mysteria fidei facilius edoceatur, et modus examinandæ conscientie addiscat.

Ad utrumque responsum est, talem usum esse abolendum. (*Conv. gen. ix, sess., 10, anno 1724.*)

Non servandus usus, circa
finem missionis, tradendi
exercitia spiritualia.

287 — Postulatum fuit, an posset retineri usus qui jam in aliquibus provinciis fuit ad votum D. D. Episcoporum introductus, quo scilicet circa finem missionis traduntur exercitia spiritualia populis in templo collectis.

Declaratum est, non esse talem usum introducendum, imo, quamprimum licebit, de consensu Episcoporum in locis ubi introductus est, esse abolendum. (*Conv. gen. ix, sess. 10, anno 1724.*)

Deputantur plures e con-
gregatis qui ordinem in
missionibus servatum exa-
mini subiciant.

288 — Petitum fuit a conventu, ut examini subiciat ordinem in missionibus nostris servandum, utque nonnulli ex articulis in eo contentis, utpote præsentibus rerum ac personarum rationibus parum accommodati, aut immutentur, aut penitus abradantur.

¹ V. *Recueil des circulaires etc.*, 1er vol., p. 88, n. 11.

Petitioni annuit conventus, ac plures e congregatis viros deputavit, qui hoc opus aggredierentur, conventus nomine perficiendum, ejusque calculo muniendum. (*Conv. gen. xiv, sess. 4, anno 1774.*)

289 — D. D. Deputati ad examinandum ordinem in missionibus servandum, susceptum ac eximia cum prudentia et æquitate absolutum opus ad conventum retulerunt. Hunc videlicet ordinem sapientiæ legibus refertum judicarunt, et nihil fere in ipso censuerunt immutandum. Optaverunt duntaxat :

Quædam immutationes circa ordinem in missionibus servandum.

1° Ut missionarii ad locum appulsi, in quo missionis exercitia peragi debent, non nisi in ecclesia ante primam ad populum concionem, a parrocho, vel si abest, ab ejus vicario benedictionem petant; id quod majori omnibus exemplo potest esse, quam si illam in domo parrochi reciperent.

2° Ut determinatio solemnium omnium ordinum supplicationis, quæ fieri solet in fine missionum, quoniam apud omnes regiones non probatur, relinquatur judicio superioris vel directoris.

3° Cum resciverint D. D. Deputati, quosdam e nostris in solemnibus supplicationibus superpelliceo licet indutos, baculum præ manibus gestare, velut illi militum duces qui arundine utuntur ut aciem instruant, postulant a conventu ut talem consuetudinem, tanquam omnino indecoram, procul amandet.

4° Quis debeat elementa christianæ religionis parvulos docere, non definit præscriptus pro missionibus ordo; unde nascuntur lites, quas sedatum iri D. D. Deputati existimant, si sacerdoti vocatione juniori hoc munus imponatur, nisi alium elegerit superior, vel director missionum.

5° In monitis quæ directorem spectant, articulum legere est, qui modum subministrat parochum invitandi ad prandium, quem expungi necesse est et alterum substitui, in quo ad fovendam parochi cum nostris concordiam melius urbanitati hodiernæ consulatur; sed prorsus prohibenda esse videntur convivia tempore missionum, ad quæ directores, modestiæ ac simplicitatis apostolicæ immemores, plurimos cum ex loco ipso missionum, tum ex vicinia accersere non dubitarent; quæ quidem convivia, præter effusos sumptus, vitiandæ famæ hominum Dei, præsertim apud rusticos, nata esse nemo non intelligit.

6° Ad interpretationem eorum quæ a conventu generali, anno 1668¹, coadjutoribus laicis pro recto missionum ordine præscripta sunt, rogatur conventus, ut ipsis faciat legem lectos componendi, cubicula everrendi, eaque præstandi omnia quæ ad culinæ et domus nitorem pertinent, nullatenus vocatis viris, absque directoris licentia, nunquam vero mulieribus quibus adjuventur.

7° Articulus expungendus sic posset restitui, paucis verbis immutatis : « Pendant

1. V. *Recueil des circulaires etc.*, 1er vol., p. 59.

« la mission, il pourra inviter M. le curé à dîner une fois avec la compagnie, mais non
 « pas à souper, et on pourra ajouter à la portion ordinaire une entrée ou deux avec
 « quelques plats de dessert. On fera la lecture ordinaire pendant tout le repas, à quoi il
 « ne faut jamais manquer. Si, outre cette fois, M. le curé venait encore de temps en
 « temps demander à dîner, sans avoir été invité, le directeur pourra toujours le rece-
 « voir avec politesse et avec plaisir, lorsqu'il le jugera convenable, pour entretenir
 « avec lui la bonne intelligence. »

Has porro omnes adnotationes atque immutationes unanimi plausu excepit conventus, communi suffragio approbavit, judicavitque præscripto pro missionibus ordini, ut ad amussim observentur, esse inserendas. (*Conv. gen. xiv, sess. 7, anno 1774.*)

De prædicationibus ad vi-
 nobiliores, tempore mis-
 sionum.

290 — Postulatum fuit, utrum tempore missionum exercitia quædam spiri-
 tualia, id est, peculiare sermones ad viros urbium vel pagorum nobiliores, si pauci
 non sint, permitti possint; cum non raro illos quærant, nec aliquorum ex Patribus
 nostris et aliarum Congregationum exempla desint, atque sæpe experientia doceat
 magna ex eis sequi commoda.

Respondit conventus, hoc permitti posse, modo non noceat bono communi mis-
 sionum; rem judicio et prudentiæ visitatoris relinquendam judicavit, qui hoc raro
 permittere debet. (*Conv. gen. xviii, sess. 8, anno 1835.*)

Quibus mediis utendum
 ut pristinus fervor missio-
 nibus obeundis restituatur?

291 — Quæsitum est, quibus mediis utendum ut pristinus fervor missionibus
 obeundis atque ipsis debitus honos restituatur.

Decrevit conventus, nihil non tentandum, quo prima illa Congregationis functio,
 ad quam aliunde voto adstringimur, nedum vilescat, maximo econtra apud omnes
 in honore sit et ab omnibus exoptanda; censuit itaque: ut eradicatis, quantum fieri
 poterit, quæ facile hac de re ebibunt juvenes missionarii præjudicatis opinionibus, ii
 tantum missionibus obeundis assumantur, quos laudabilem apud compares suos cum
 virtutis tum ingenii existimationem reliquisse constat: utque interdum certi sacræ
 theologiæ professores, ante, ut par est, moniti, huic functioni præficiantur: denique
 rem illam ad felicem exitum perducendam fore, si missionarios longo labore confectos,
 honorabilis item et commodi status, quantum sinit Congregationis finis, dulcis maneat
 expectatio. (*Conv. gen. xv, sess. 5, anno 1786.*)

Ut opus missionum feli-
 citus perliciat, quid agen-
 dum, quid vero cavendum?

292 — Postulatum a conventu generali quæ aptiora media judicet, ut ad opus
 missionum suscipiendum nostri felicius adducantur et instituantur, et quid in missio-
 num decursu maxime sit ipsis cavendum ne virtutibus noceant et famæ.

Conventus, auditis quæ a D. D. Deputatis ad istas quæstiones examinandas fue-
 rant scripto sapienti exposita, definivit: 1° Revocandum sæpe nostris in memoriam,
 missionum opus inter cætera erga proximum exercitia nobis esse primum et potissi-

num, quod Christus ad mortem usque indefessus executus est et suis maxime commendavit. 2° Longe magis decorum pauperibus evangelizandis et catechizandis operam et vitam impendere, quam prædicandis ambitiosesæpeque inaniter principibus. 3° Seligendos etiam inter professores, qui munus istud egregium exerceant, animandos qui illud pie et fortiter obeunt, tum speciali observantia, tum facili recreationum concessione prudenter a superiore facta, tum spe honorabilis et commodæ quietis, cum impares fient gloriosis istis laboribus.

Quid vero sit ipsis cavendum in missionum decursu, quamvis datæ ipsis regulæ satis indicant, hæc tamen addenda judicavit conventus : 1° Ne cibum sumant apud externos seorsim a nostris, vel ludant ullo modo pietis foliis. 2° Ne confessiones excipiant, dum nostri cibum sumunt. 3° Si canticorum aut pietatis libros distribuunt, nunquam majori pretio vendant quam emerunt : his enim observatum est maxime minui missionum fructus, missionariorumque existimationem bonam apud populos.

Post exactas autem missiones cum domum suam redeunt, optat et orat conventus, ut ibi singulis quindenis in locum destinatum conveniant, ut casus conscientiæ, pro more antiquo nostrorum, discutiant et solvant ; sicque, aliorum scientia et prudentia instructi, peritiores evadant in difficili animarum regimine. (*Conv. gen. xvi, sess. 13, anno 1788.*)

V. *Directorium*, n. 199. — V. *Monita* etc., n. 303. — V. *Regulæ revisæ*, n. 398.

MISSIONES EXTERÆ

293 — Quæsitum est, utrum expediat studium et præxim linguarum vernacularum missionariis in missionibus exteris degentibus, expresse et fortiter commendari.

Saltem una vernacula lingua in missionibus exteris addiscenda.

Censuit conventus, perutile, imo et necessarium esse, pro felici successu missionum exterarum, studium accuratius et usuale saltem unius inter præcipuas linguas locorum ubi missionarii commorantur, sive propter munera ministerii inter catholicos exercenda, sive propter fidem inter infideles, schismaticos et hæreticos propagandam. (*Conv. gen. xxii, sess. 8, anno 1867.*)

294 — Postulatum fuit, num provinciæ exterræ possent aliquos ex nostris in missiones Constantinopolitanam et Syriacam mittere, ut Gallis inibi laborantibus juvamen afferretur.

An missionarii provinciarum extra Galliam in missiones Constantinopolis et Syriæ mitti possint

Respondit conventus, hoc posse fieri. Visitatores lubenter petitioni annuerunt, sed pro tempore quo numerosiores erunt in suis provinciis missionarii. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

MOÏRABILENSIS DOMUS

V. *Domus*, n. 203.

MONIALES

De confessionibus et exercitiis spiritualibus apud moniales.

295 — Quæsitum est a conventu, ut pro sua prudentia media assumat quibus nostri impediuntur confessiones monialium audire et apud ipsas exercitia spiritualia exercere.

Rogat conventus R. A. D. Superiorem generalem, ut injungat superioribus localibus ne hoc permittant, nisi tantum sub finem missionum et propter urgentem necessitatem; extra tempus missionum consulendus est Superior generalis; si autem tempus urgeat, ad visitatorem provinciæ recurrendum erit. (*Conv. gen. xviii, sess. 9, anno 1835.*)

MONITA A SUPERIORE GENERALI TRANSMITTENDA

Regulæ observandæ et functiones rite obeundæ.

296 — Qui ad examinandas difficultates circa regulas, missiones aliasque instituti nostri functiones, necnon circa aliquas parochias quarum nobis cura incumbit, propositas, fuerunt deputati, quæ ipsis super dictis difficultatibus visa sunt faciendæ, hodie retulerunt ad conventum, qui iis legendis et exponendis totam hanc sessionem et sequentem insumpsit.

Postquam autem de singulis capitibus deliberavit, et quæ sibi placere statuit, Superiorem generalem rogavit, ut ea pro otio accuratius digesta et conscripta, ad singulas domos transmitti curaret, quemadmodum in ultimo conventu factum fuit. Ejusdem quoque judicio, multarum aliarum rerum quæ a provinciis fuerant propositæ, definitionem commisit, ad easdem suo deinde tempore perferendam ¹. (*Conv. gen. iii, sess. 20, anno 1673.*)

Suadendæ confessiones generales.

297 — Cum aliqui e nostris aut nullatenus, aut remissius populum in missionibus ad totius anteactæ vitæ confessiones adhortentur, neque videantur ad eas rite audiendas satis temporis impendere, quæsitum quid facto opus.

Visum est, aliquod super ea re monitum in circulari ad nostros epistola sufficere ². (*Conv. gen. iv, sess. 12, anno 1685.*)

Simplicitas,

298 — Cum accepisset conventus in quibusdam Congregationis nostræ domibus nonnullos a simplicitatis spiritu et praxi in aliquibus defecisse, significaverunt omnes congregati se nihil impensius cupere, quam ut in tota Congregatione dictus spiritus simplicitatis a Venerabili Fundatore nostro tantopere commendatæ, et ab antiquis missionariis tam fideliter observatæ, foveatur, imo, quantum fieri potest, augeatur.

1. V. *Recueil des circulaires etc.*, 1er vol., p. 136. — 2. V. *Item*, 1er vol., p. 184.

Ideo, judicavit conventus, rogandum esse D. Superiorem generalem, ut per circularem epistolam quæ defectus contra illam virtutem notatos contineat, singulis domibus Congregationis hanc conventus mentem manifestet, ut nostri magis ac magis ad præfatæ virtutis praxim moveantur; insuper visitoribus et superioribus localibus mandet, ut resecandis hujusmodi defectibus sollicite invigilent. (*Conv. gen. iv, sess. 12, anno 1685.*)

299 — Multa fuere proposita de quibus nullum fuit latum decretum; sed solummodo rogatus fuit D. Superior generalis, ut ea cunctis Congregationis domibus per litteras circulares ad quas hic brevitatis causa remittimus, significaret, atque ita omnes in modo agendi magis inter se convenirent. (*Conv. gen. iv, sess. 13, anno 1685.*)

Variae quæstiones propositæ.

300 — Cum resclisset conventus minorem quam par est infirmorum curam in aliquibus nostris domibus haberi, significavit se id ægre ferre;

Cura infirmorum.

Quapropter rogandum censuit D. Superiorem nostrum generalem, ut in encyclica sua ægrotorum infirmorumque nostrorum curam, quanta esse potest, commendet. (*Conv. gen. iv, sess. 15, anno 1685.*)

301 — Actum est de mediis quibus inter nos vigeret fraterna concordia;

Charitas fraterna.

Communibusque votis conventus rogavit R. D. Superiorem generalem, in epistola encyclica, quam mittet ad nostros post conventum, eam maxime commendare, eosque a vitandis quibusdam charitati contrariis defectibus adhortari, quos quidem irrepsisse in multis domibus conventus ægre admodum tulit, præcipue libertatem quamdam notandi censura mores nostrorum, et facile de eorum nævis et culpis aut quibusvis aliis defectibus colloquendi ¹. (*Conv. gen. v, sess. 14, anno 1692.*)

302 — Relatum est conventui, aliquos e nostris bonis patrimonialibus sive ex beneficiis simplicibus provenientius, non uti eo modo quo paupertatis voti observatio postulat;

Paupertas.

Rogavitque R. D. Superiorem generalem, in epistola sua circulari defectus quos commissos esse accepit denotare, atque singulos e nostris ab iisdem defectibus multum deterrere. (*Conv. gen. v, sess. 16, anno 1692.*)

303 — Qui deputati fuerant ad examinanda quæ ad missiones spectant, retulerunt conventui ea quæ sibi visa fuerant de concione ad peccatum sexto præcepto prohibitum pertinente, quam a prudente viro et caste admodum loquente fieri oportere dixerunt; de renovanda majoris catechismi in missionibus non omittendi decla-

Concio de castitate, major catechismus, munera non accipienda, prandia apud externos non acceptanda.

1. V. *Recueil des circulaires etc.*, 1er vol., p. 190.

ratione; de muneribus in iisdem missionibus non accipiendis, et de non prandendo vel cœnando apud quemquam earum tempore;

Quæ omnia conventui lecta et ab illo approbata sunt, et in epistola circulari a R. D. Superiore generali domibus nostris transmittenda. (*Conv. gen. v, sess. 17, anno 1692.*)

Varii defectus, sive domi
sive in missionibus, contra
paupertatem, obedientiam,
regulas et temperantiam.

304 — Quæsitum est, an condenda sit nomine conventus epistola encyclica ad cohibendos defectus varios qui et domi et in missionibus committuntur contra paupertatem, obedientiam et regularem observantiam, imo et quosdam excessus contra temperantiam; in qua quidem epistola præcipiatur superioribus et visitoribus, ut reos talium defectuum corripere non negligant, et nisi correpti resipiscant, ad Superiorem generalem severius puniendos, vel etiam e Congregatione pellendos, deferant.

Dictum est, a R. A. D. Superiore generali talem epistolam dandam esse et ad nostras domos mittendam ¹. (*Conv. gen. ix, sess. 11, anno 1724.*)

Varie quæstiones.

305 — A provincie Neapolitanæ D. Visitatore plures propositæ sunt quæstiones, quas commisit conventus judicio R. A. D. Superioris generalis, ut earum solutionem in proxima sua encyclica epistola inserat et explicet ². (*Conv. gen. xxii, sess. 4, anno 1867.*)

Paupertas, simplicitas,
uniformitas, itinera et sup-
pellectilia.

306 — Quæsitum fuit a conventu, utrum aliquid statuendum sit ad servandum spiritum paupertatis, simplicitatis et uniformitatis, præcipue circa cubacula et itinera nostrorum.

Censuit conventus, visitatores et superiores locales enixe hortandos esse ut verbo et exemplo provideant executioni regularum et decretorum, et assistentem cujusque domus ut servet regulas officii sui pro cubiculis nostrorum.

Quoad vero abusus particulares circa frequentiam itinerum et licentias in materia paupertatis, censet conventus rogandum esse R. A. D. Superiorem generalem, ut in speciali epistola circulari designet et reprobet abusus existentes, et aliquam normam indicet qua cognoscatur quid sit in suppellectili et in usu servandum ³. (*Conv. gen. xxiii, sess. 12, anno 1874.*)

MONTIS REGALENSIS DOMUS

V. *Bona temporalia*, n. 47. — V. *Scholastici*, n. 422.

1. V. *Recueil des circulaires, etc.*, 1er vol., p. 334. — 2. V. *Item*, 3^e vol., p. 392 — 3. V. *Item*, 3^e vol., p. 490.

MOZZETTA

V. *Dignitates*, n. 189.

MUNERA NON ACCIPIENDA

V. *Monita* etc., n. 303.

MUTATIONES SUPERIORUM

307 — Tractatum est de frequentiori visitorum et superiorum mutatione, et post varias rationes hinc inde allatas, tandem congregati vestigiis secundi conventus generalis¹ imo et verbis inherendo, communibus votis D. Superiorem generalem rogandum censuerunt, ne mutationes visitorum et superiorum nimium differat, cum illæ in majus Congregationis bonum cessuræ videantur. (*Conv. gen.* IV, sess. 14, anno 1685.)

Rogatur Sup. gen. ne visitorum et superiorum mutationes nimium differat.

NATIO

V. *Superior generalis*, n. 487.

NEAPOLITANA PROVINCIA

V. *Villa*, n. 518.

OBEDIENTIA

308 — Decrevit conventus Romanus, recurrendum ad conventum generalem, scrupulis quorundam tollendis, qui præpostera constitutionum applicatione, superioribus obsequium denegant, ubi variæ occurrunt functiones publice obeundæ, confessiones sæcularium audiendo, conciones ad populum habendo, id jubentibus interdum Episcopis, aut postulante certis in locis domorum fundatione.

Obsequium superioribus præstandum ad quasdam functiones, quæ fini Congregationis minus conformes videntur.

Unanimi consensu statuit conventus generalis, responsum hac de re R. A. Præposito generali esse remittendum, ut scilicet tam proprio quam conventus nomine, obsequium superioribus hac in parte præstandum curet, monitis missionariis nihil sibi timendum ex prætensa constitutionum violatione, in casibus suprapositis. (*Conv. gen.* XV, sess. 4, anno 1786.)

V. *Dimissio nostrorum*, n. 192. — V. *Monita* etc., n. 304. — V. *Paupertas*, n. 326. — V. *Perturbatio civilis*, n. 345.

1. V. n. 81, cap. 1, § 4.

OFFICIUM DIVINUM

Professores a recitatione in communi divini Officii non sunt immunes.

309 — Mota est quaestio, utrum expediat suppressere usum qui in quibusdam provinciis irrepsit, vi cuius professores sese immunes existimant ab Officii divini recitatione in communi.

Respondit conventus, professores, vi muneris sui, non dispensari a recitatione in communi divini Officii. (*Conv. gen. xx, sess. 12, anno 1849.*)

Non petenda dispensatio privilegii Officii proprium Romae recitandi.

310 — Utrum expediat petere a S. Sede, ut dispense nobiscum supra privilegia recitandi Officium proprium urbis Romae, ob incommoda quae exinde oriuntur in variis diocesisibus pro recitatione Officii, vel celebratione Missae.

Conventus, considerans : 1° satis indecorum videri dispensationem huius privilegii paucis abhinc annis concessi praepropere postulare; 2° universam Congregationem, una tantum vel altera provincia dissentiente, illud servandum desiderare; 3° uniformitatem in recitatione Breviarii in diversis Congregationis domibus, maximè esse momenti; 4° denique recitationem Officiorum propriorum Ecclesiae Romanae, quae Caput est et Mater omnium Ecclesiarum, non parum fovere nostram erga S. Sedem filialem devotionem, talem dispensationem non petendam esse censuit. (*Conv. gen. xxi, sess. 4, anno 1861.*)

V. *Missiones*, n. 283.

OPERA NOSTRORUM

V. *Impressio*, n. 237.

ORATIO MENTALIS

Regula orationis mentalis in communi omnibus modis urgenda.

311 — Quaesitum, quibus mediis efficacioribus adduci possint nostri ad observationem regulae de oratione mentali in communi faciendam, hora et loco ad id destinatis.

Respondit conventus, urgendam esse modis omnibus regulae tanti momenti executionem, et eos qui tam sancto officio deerunt, 1° obsecrandos, 2° arguendos, 3° increpandos, 4° visitatori primo, tum, si opus fuerit, denuntiandos Superiori generali, qui pro sua et pietate et prudentia, in eos severius animadvertet, ne orationis mentalis usu in Congregatione obsolescente, ipsa pietas expiret et functionum sacrarum fructus maxime deteratur. (*Conv. gen. xi, sess. 11, anno 1747.*)

Renovatur praecedens decretum.

312 — Non sine maximo mœroris et offensionis motu audivit conventus non paucos esse e nostris adeo Religionis immemores, ut orationem mentalem in communi faciendam prorsus negligant, hora in Congregatione solita non assurgant, sed honesto

prolixius somnum protrahant; ne damnandum hunc neglectum silentio suo aliquatenus tolerare conventus videatur, decretum hac de re in ultimo conventu generali jam emissum renovando, et quoad opus est confirmando, declarat urgendam esse modis omnibus regulæ tanti momenti executionem, et eos qui tam sancto officio deerunt, 1° obsecrandos, 2° arguendos, 3° increpandos, 4° visitatori primo, tum, si opus fuerit, denuntiandos Superiori generali, qui pro sua et pietate et prudentia, in eos severius animadvertet, ne orationis mentalis usu in Congregatione obsolescente, ipsa pietas expiret, et functionum sacrarum fructus maxime deteratur. (*Conv. gen. xii, sess. 4, anno 1759.*)

313 — Postulatum fuit, num renovandum sit sæpius conditum decretum de oratione mentali et collationibus spiritualibus habendis juxta Congregationis morem.

Urgetur decretorum præcedentium observatio.

Renovandum censuit conventus, et omni via enitendum ut executioni mandetur. (*Conv. gen. xv, sess. 6, anno 1786.*)

314 — Censuit conventus, rogandum esse R. A. D. Superiorem generalem ut paululum immutet morem in domo S. Lazari hactenus conservatum, bis singulis hebdomadis orationis mentalis repetitionem habendi; eaque habeatur diebus tantum dominicis et festivis quibus clerus S. Lazari ad sacram mensam accedit. (*Conv. gen. xi, sess. 22, anno 1747.*)

Quandonam repetenda oratio mentalis in domo S. Lazari?

V. *Collationes spirituales*, n. 58-60. — V. *Ordinandi*, n. 315. — V. *Pia exercitia*, n. 347.

ORATIO S. VINCENTII A PAULO

V. *Vincentius a Paulo* (S.), n. 522.

ORDINANDI

315 — Postulatum fuit, qua ratione exercitia ordinandorum possint in posterum reddi utiliora, num decernendum ut prolixius vacent orationi mentali matutino tempore, aut quid aliud eligendum.

Quid, de oratione mentali ab ordinandis facienda tempore exercitiorum?

Dictum fuit, sufficere ut mane per semihoram integram post lectionem scilicet materie meditationis ei vacent; vespere autem in domibus in quibus jam introducta est secunda meditatio, pius ille mos retineatur, nisi locorum Ordinarii aliter præscribant; ubi vero non est hujus secundæ meditationis usus, lectio spiritualis publica introducatur. (*Conv. gen. iv, sess. 7, anno 1685.*)

Quid, de Communione ab ordinandis faciendâ tempore exercitiorum?

316 — Propositum fuit, an ordinandis exercitiorum suorum tempore declarandum, ipsis liberum esse feria quinta in solemni vel privata Missa Eucharistiæ sacramentum suscipere, ne qui ad sacram synaxim in Missa solemni cum aliis non accederet, notaretur; usus ille italici nostris relinquitur; suus autem gallicis aliisque conservatur. (*Conv. gen. iv, sess. 7, anno 1685.*)

In exercitiis ordinandorum sermo de castitate confessionem præcedere debet.

317 — Quæsitum est, num sermo de castitate qui vespere habetur ad ordinandos, eadem die qua ipsi ad sacramentum Pœnitentiæ accesserunt, convenientius eorum confessioni præmittatur, ut scilicet perfectius circa vitium oppositum sese examinent, et cautius ad ordines accedant, aut ne in huiusmodi sermone aliqua proferantur quæ in notitiam per confessiones suas acquisitam refundant.

Placuit propositio, et approbatum fuit ut qui sermo de castitate est dictas confessiones præcedat; qui vero est de spiritu ecclesiastico, feria sexta hebdomadæ ordinationis, ut plurimum, habeatur. (*Conv. gen. iv, sess. 18, anno 1685.*)

ORDINATIONES SUPERIORIS GENERALIS

Ordinationes Superiorum generalium obligant donec revocentur.

318 — Quæsitum est, utrum ordinationes Superioris generalis toti Congregationi notificatæ obligent semper donec revocentur, vel per ipsum Superiorem generalem, vel per conventum generalem.

Responsum fuit affirmative; attamen censuit conventus rogandum esse R. A. D. Superiorem generalem, ut in posterum proponat suas ordinationes conventui generali sequenti, ut in decreta convertantur. (*Conv. gen. xix, sess. 7, anno 1843.*)

ORDO DIEI

An provincia Hiberniæ super regulâ de surgendo hora quarta matutina dispensari possit?

319 — R. A. D. D. Superior generalis annuntiavit conventui, non opus esse aliquod decretum particulare circa provinciam Hiberniæ conficere, sed tantummodo aliquot quæstiones ad ejus administrationem referentes curæ et zelo D. Visitoris committere. Tunc quæsitum a conventu, an, circa horam matutinam surgendi, quæ regulariter et secundum antiquum usum Congregationis hora quarta esse debet, expediat a consueto diei ordine domos proprie dictas Missionis dispensari.

Post discussionem hujus puncti, omnibus difficultatibus perpensis, potius visum est conventui, applicationem præfati ordinis dierum consueti committere prudentiæ R. A. D. D. Superioris generalis et visitoris, ut de hoc proposito juxta loca et tempora statuant. (*Conv. gen. xxii, sess. 5, anno 1867.*)

V. *Exercitia spiritualia*, n. 214. — V. *Missiones*, n. 289. — V. *Regulæ revisæ*, n. 397.

PALLIA

V. *Vestes*, n. 503.

PARISIENSIS DOMUS

320 — Ante electionem assistentiam, R. A. D. Superior generalis discutendum dirimendumque proposuit conventui petatum, his verbis a provinciali conventu Lugdunensi expressum : Peritissimos quosque Lutetiam, Superioris generalis consiliarios, necnon et studiorum promotores esse vocandos, posthabitis, imo derelictis, si necesse sit, provinciarum domibus.

Lutetiam vocandi peritissimi missionarii, tanquam Sup. gen. consilarii, et studiorum promotores.

Admisit conventus primæ propositionis partem; quoad secundam rejecta est utpote non supponenda. (*Conv. gen. xviii, sess. 7, anno 1835.*)

V. *Seminarium internum*, n. 449.

PAROCHII

V. *Exercitia spiritualia*, n. 214. — V. *Secessus spiritualis*, n. 428.

PAROCHIE

321 — Quæsitum est, an expediat acceptare in Polonia foundationes domorum quibus annexæ essent ecclesiæ parochiales a nostris administrandæ.

Domus quibus annexæ sunt ecclesiæ parochiales, acceptari possunt, sed raro et positis quibusdam conditionibus.

Responsum est, non esse ordinarie acceptandas, tum propter penuriam operariorum, tum propter frequentia quæ in his parochiis administrandis occurrunt pericula; posse tamen, sed raro, acceptari, cum R. A. D. Superior generalis, acceptis visitoris Poloniæ et ejusdem provinciæ consultorum super ea re consiliis, auditisque suorum assistentium votis, id expedire in Domino judicaverit; modo hæ conditiones concurrant : 1° ut familia non sit ad solum regimen parochiæ destinata, sed ad alias instituti nostri primarias functiones præsertim missiones applicanda; 2° ut saltem duo vel tres sacerdotes ad administrandam parochiam domi remaneant, dum alii missionibus vacabunt; 3° ut fundi fructiferi aliaque bona immobilia, ipsis in perpetuum concessa, familiæ sustentandæ sufficiant. (*Conv. gen. ix, sess. 13, anno 1724.*)

322 — Quia D. D. Deputati commissarii ad indicanda media, quibus parœciarum nobis commissarum regimen posset adhuc perfici, fuerunt inexpectatis circumstantiis impediti, quominus sibi commissæ ista concluderent, orat enixe conventus generalis D. Præpositum generalem, atque ardentem deprecatur, obsecrat et urget, ut

Superiori gen. committitur cura indicandi media quibus parochiarum nobis commissarum regimen perficiatur.

ad rem istam, unde multum pendet Congregationis nostræ dignitas et utilitas, media quæ utiliora judicaverit, ipse adhibeat et auctoritate sua confirmet. (*Conv. gen.* xvi, sess. 15, anno 1788.)

Superioris est in parochiis unumquemque ad functiones applicare. — Liber consuetudinarius conficiendus.

323 -- Retulerunt conventui deputati ad quæstiones aliquot examinandas, postulari a nonnullis ut perfecta in parochiis quas regimus observetur uniformitas, quam esse admodum difficilem rati sunt, superiorisque esse unumquemque secundum dotes quibus pollet, ad functiones applicare, debereque librum quem nos consuetudinarium dicimus a visitatore examinandum et ad Superiorem generalem remittendum, quamprimum confici; in quo quæ in parochia facienda sunt, exprimantur.

Approbavit hanc responsionem conventus. (*Conv. gen.* v, sess. 20, anno 1692.)
V. *Directorum*, n. 202. — V. *Regulæ revisæ*, n. 403. — V. *Stola*, n. 469.

PASSIO D. N. J.-C.

Foven la devotio erga sanctissimam Passionem D. N. J. C.

324 — R. A. D. D. Superior generalis pie emisit votum ut a missionariis foveatur et diffundatur devotio sanctissimæ Passionis D. N. Jesu-Christi, sub hac forma decreti commendata :

Annon tam luctuosis hisce temporibus opportunum sit devotionem erga S. Passionem D. N. J. C. in tota Congregatione foveri et ampliari; ideoque, in quantum fieri poterit, in nostris ecclesiis aut sacellis proprium altare huic sacratissimo cultui dedicari, necnon in missionibus et exercitiis spiritualibus præfatam devotionem magnopere commendari ?

Hoc votum tam teneræ pietatis, et laude tam dignum, unanimi plausu comprobavit conventus, et ideo decretorum collectioni inserendum esse statuit. (*Conv. gen.* xxii, sess. 7, anno 1867.)

PATRONORUM FESTIVITAS

V. *Prædicationes*, n. 360.

PAUPERES

Restauranda praxis S. Vincentii duos in refectorio pauperes admittendi.

325 — Conventui notum fecit R. A. D. Superior generalis se cogitare de restituenda pia praxi, quæ a S. Vincentio in Congregationem introducta, et a successoribus suis fideliter retenta, in ea usque ad lugendam Galliæ subversionem perseveravit, nempe, praxi duos in refectorio pauperes ad mensam admittendi, qui cum communitate cibum sumant, quique ante omnes, ne excepto quidem Superiore generali, ministrentur.

Dixit etiam ad congregatos R. A. D. Superior generalis, sicut olim R. A. D. Almeras, Superior generalis, usum induxerat, ut quotannis in die Assumptionis beatissimæ Mariæ Virginis, Congregatio hanc sanctissimam Virginem sibi patronam assumeret, seque illius cultui devoveret, ita se in animo habere in signum nostri grati animi erga divinam bonitatem, necnon sanctissimæ Dei Matris peculiarem protectionem in hisce ultimis temporibus, parem consecrationem instituere, singulis annis die Immaculatæ Conceptionis renovandam. Adjunxit R. A. D. Superior generalis, se optare ut conventus, hac de re, mentem suam illi aperire vellet.

Conventus, his veræ pietatis sinceræque devotionis affectibus ad lacrymas usque permotus, non potuit quin summo cordis gaudio afficeretur, propositaque libenter approbaret, maxime vero posterius quod unanimi ore acceptum est. (*Conv. gen. XIX, sess. 11, anno 1843.*)

PAUPERTAS

326 — Cum resciret conventus, e nostris quosdam de votis Congregationis præsertim vero de voto paupertatis loqui liberius, imo facere multa quæ proprietatem redolent, id ægre admodum tulit;

Ideoque hæc prohibendo, et obligationem obedientiæ, ei quæ paupertatis est addendo, omnibus et singulis mandat et præcipit ne a quocumque, vel gratuito, vel mutuo, vel alio quovis modo pecuniam et alia mobilia, sine superioris licentia, recipiant aut donent aliis, dent in mutuum, apud alios retineant, aut apud se servent, gestentque secum, ac iis pro libito utantur, aut etiam inscio et non consentiente superiore aliquid sumant ex bonis Congregationis de quo ipsi ad nutum disponant. Quæ omnia conventus omnino condemnat, tanquam a paupertate quam profiteremur prorsus aliena; mandatque superioribus et aliis domorum officialibus, ut ea meliori quo poterunt modo impediunt, in iisque vitandis, cæteris exemplo præluceant.

Quod vero spectat bona immobilia, sive patrimonialia illa sint, sive alia quæcumque, conventus remittit ad regulas visitatoris, *cap. 3, § 7*, quas conventus generalis anni 1668 attente ac serio examinatas approbavit, et in quibus videre est hæcce verba quæ subsequuntur: « Ad occurrendum multis incommodis, raro permittere debet » visitator, ut nostri, præterquam testamento, de fundo bonorum suorum, saltem « quoad notabilem ejus partem disponant, nisi aliqua cogat necessitas, vel exigat » causa non levis momenti. »

Præterea conventus articulum epistolæ circularis R. A. D. Jolly datæ post conventum generalem anni 1692, qui est de paupertate, confirmandum censuit et confirmat. (*Conv. gen. VI, sess. 11, anno 1697.*)

Exponuntur præcipuæ voti paupertatis obligationes. — Ne eludatur earum observatio, vi obedientiæ præcipiuntur.

REVOCATUM quoad posteriorem partem 1.

Septem congregati designantur ad quæstiones circa votum paupertatis examinandas.

327 — Quæsitum fuit, num expediret committi selectis e conventu viris onus examinandi propositas a variis provinciis circa votum paupertatis, quæstiones.

Annuit conventus, et rogavit R. A. D. Superiorem generalem, ut septem e congregatis eligeret ad id negotium, qui re mature discussa referrent ad conventum quod sibi æquum visum fuerit; et R. A. D. Superior generalis totum id opus commisit D. D. : Petro Duchesne, Joanni Jomard, Ludovico Desprez, Michaeli Bricolani, Petro Hyacintho Sliwicki, Jacobo Francisco Cusson et Joanni Petro Belly. (*Conv. gen. xi, sess. 9, anno 1747.*)

Commissarii exponunt conventui quid ipsis visum fuerit de voto paupertatis.

328 — R. R. D. D. quibus sessione nona commissum fuerat munus examinandi propositas a variis provinciis de voto paupertatis quod in Congregatione emititur, quæstiones, retulerunt ad conventum rem sibi tanti momenti visam fuisse, tantique totius Congregationis interesse, ut injuncto sibi munere sedulo et tota animi contentione fungi se debere censuerint, in quæstionibus discutiendis præ oculis se habuisse, nos paupertatem vovere non qualemcumque sed juxta regulas et constitutiones Congregationis Missionis; Congregationem porro Missionis non esse cætum regularium aut monachorum, sed amicam societatem presbyterorum sæcularium qui voto quidem, sed simplici non solemni, inter se et cum Deo colligantur. Insuper, Brevi Alexandri VII, anni millesimi sexcentissimi quinquagesimi noni, approbatum esse atque apostolica auctoritate firmatum statutum fundamentale memoratæ Congregationis circa votum paupertatis quod in ea emittitur, tenoris qui sequitur : « Omnes
« et singuli in nostra Congregatione dictis quatuor votis emissis recepti, qui bona
« immobilia vel beneficia simplicia possident aut in futurum possidebunt, licet domi-
« nium illorum omnium retineant, eorumdem tamen usum liberum non habebunt,
« ita ut neque fructus de hujusmodi bonis vel beneficiis provenientes retinere, neque in
« proprios usus, sine licentia superioris, quidquam convertere possint, sed de iisdem
« fructibus, cum facultate et arbitrato superioris, in pia opera disponere tenebuntur.
« Si autem parentes aut propinquos indigentes habuerint, superior curabit ut suorum
« necessitatibus ante omnia de hujusmodi fructibus in Domino subveniant. »

Tum R. R. D. D. Commissarii exposuerunt conventui quid ipsis de tota paupertatis quam vovemus materia visum fuerit, et sententiam suam ad certa capita revocata legerunt, qua finita lectione, indicta est ad horam octavam matutinam diei martii primæ sequens sessio, in qua mentem suam aperiet conventus. (*Conv. gen. xi, sess. 14, anno 1747.*)

Explicetur votum paupertatis.

329 — Relectis, attente pensatis discussisque propositionibus in quas suam de materia paupertatis quam vovemus sententiam contraxerant R. R. D. D. Deputati Commissarii, laudatæque pro merito eorum diligentia, doctrina et studio conservandæ in Congregatione paupertatis quam sanctus Vincentius asserit fore illius inexpugna-

bile propugnaculum, audita singulatim omnium congregatorum de unaquaque propositione sententia, conventus, regulis et constitutionibus nostris, Brevi Apostolico anni 1659, menti sancti Vincentii et traditioni apud nos vigenti inhærens, declarandum judicavit et declarat :

1° Nos habere dominium bonorum immobilium et beneficiorum simplicium quæ, cum vovemus possidemus, aut in futurum possidebimus.

Bona immobilia.

2° Nos habere dominium reddituum illorum bonorum immobilium et beneficiorum simplicium, ita tamen ut illeso paupertatis voto, eos expendere vel in proprios usus convertere non possimussine licentia superioris, vel etiam in opera pia expendere.

Relitus.

3° Nos habere dominium bonorum immobilium quæ nobis hæreditario jure obveniunt.

Bona hæreditaria.

4° Nos habere dominium bonorum immobilium quæ, vel propria pecunia, vel donatione intuitu personæ facta, legato aut alia quavis ratione legibus permissa acquirimus.

Bona acquisita.

5° Nos habere dominium bonorum mobilium quæ, vel propria pecunia, vel donatione intuitu personæ privatorum facta, aut alio quovis modo legitimo acquirimus, nisi levioris sint momenti et usui missionariorum accommodata; quo casu, quilibet censetur ea communitati cedere, juxta mentem S. Vincentii et morem hactenus in Congregatione servatum. Si autem pretiosa sint et statum nostrum non deceant, nec ea sine licentia superioris servare, nec iis etiam cum illius facultate uti, illeso paupertatis voto, possumus.

Bona mobilia.

6° Non peccare contra votum paupertatis qui, sine licentia superioris, disponit testamento de bonis suis immobilibus.

Testamenta

7° Non peccare contra votum paupertatis qui, sine licentia superioris, disponit inter vivos de bonis suis immobilibus. Cum autem, cæteris omnibus congregatis ita sentientibus, tres tantum in aliam abierint sententiam, ne quis tamen remaneat violati in hoc casu voti metus, censuit conventus concedendam esse et concedit omnibus licentiam disponendi etiam inter vivos de bonis immobilibus; salvo tamen, ut servetur ordo et multis incommodis eatur obviam, usu regulis visitoris præscripto, rem cum visitatore communicandi. (*Conv. gen. xi, sess. 15, anno 1747.*)

Disponere inter vivos de bonis immobilibus.

8° Declarat conventus non peccare contra votum paupertatis qui, sine licentia superioris, acceptat aut resignat beneficium simplex : si quæ tamen faciendæ sint ab eo expensæ in beneficii adeptione, non postest eas, sine licentia superioris, illeso paupertatis voto facere.

Beneficia.

9° Nos posse, sine licentia superioris, illeso paupertatis voto, acquirere immobilia aut census annuos ex pecunia quæ jure sanguinis hæreditario aut ab intestato ad nos pervenit; non posse vero alia bona mobilia sine licentia superioris, illeso paupertatis voto, comparare etiam ex pecunia quæ jure sanguinis hæreditario aut ab intestato ad nos pervenit.

Acquisitio bonorum ex pecunia hæreditaria.

Acquisitio bonorum ex pecunia non hæreditaria.

10° Violati paupertatis voti reum esse, qui bona vel mobilia vel immobilia, sine licentia superioris, comparat ex pecunia quæ ipsi advenit legato, donatione inter vivos intuitu ipsius personæ facta, vel alio quovis modo legitimo, vel etiam ex redditibus bonorum suorum immobilium aut beneficiorum simplicium. (*Item sess. 16.*)

Retentio propriæ pecuniæ.

11° Declarat conventus se juxta mentem S. Vincentii, Majorumque nostrorum traditiones, sentire reum esse violati paupertatis voti qui, sine superioris licentia, pecuniam sibi propriam secum gestat, apud se vel apud alium servat, nec quemquam debere, si secus agat, tutum se in conscientia confidere. (*Item, sess. 17.*)

Redditus expendendi.

12° Declarat conventus peccare contra votum paupertatis eum, qui redditus suos servat sine animo eos expendendi cum facultate superioris, vel in proprios usus necessarios, vel in opus pium.

Reparationes bonorum immobilium.

13° Non peccare contra votum paupertatis qui, sine licentia superioris, pecuniam suam expendit ad reparationes necessarias bonorum suorum immobilium aut beneficialium faciendas.

Remissio pensionis a villico debitæ.

14° Non peccare contra votum paupertatis qui, sine licentia superioris, remittit villico pensionem annuam suorum immobilium, aut illius partem, si illa pensionis diminutio aut remissio sit ex justitia aut æquitate debita, secus si sit liberalis et mere gratuita donatio.

Donatio reddituum parentibus.

15° Peccare contra votum paupertatis qui, sine licentia superioris, parentibus non indigentibus donat verbo vel scripto tituli sui patrimonialis aut aliorum suorum immobilium redditus.

Expensa quæ a nullo superiore permitti possunt.

16° Peccare contra votum paupertatis qui pecuniam undecumque conquisitam expendit in usus canonibus, regulis Congregationis Missionis, aut decretis conventuum generalium adversos, etiam data a quovis superiore licentia. (*Item, sess. 18.*)

Retinere stipendia Missarum, et ea quæ intuitu functionum perciperentur.

17° Declarat conventus neminem nostrum posse, illæso paupertatis voto, sine licentia superioris, accipere sibi que retinere datum intuitu functionum, officiorum aut ministerii sibi commissi, ac speciatim Missarum stipendia, atque injustitiæ in Congregationem reum esse, si id in suum aut alienum usum impendat.

Disponere de bonis communitalia.

18° Peccare contra votum paupertatis eum qui, clam superiore bona communitalis subripit, donat, in alienam domum asportat, externis commodat, aut alio quovis modo in suum vel alienum usum convertit, et negligentia sua perire aut deterius fieri patitur.

Prave administrare bona Congregationis.

19° Ejusdem contra votum paupertatis et justitiam peccati reos esse superiores qui, se non dominos esse bonorum communitalis sed dispensatores et æconomos immemores, ea in usus a statu nostro alienos absumunt et prodigunt. Meminerint etiam se esse patresfamilia, sui officii esse confratrum suorum necessitatibus, et honestæ ac statui nostro accommodatæ sustentationi, libenti et liberali animo providere.

20° Peccare contra votum paupertatis qui, sine licentia superioris, vendit vel alteri donat libros et alia, etiam propria pecunia cum superioris facultate comparata. Quantum ad librorum in aliam domum asportationem, standum regulis superioris localis, *cap. 6, § 7* ¹.

Disponere de libris et aliis propria pecunia comparatis.

His ita declaratis, conventus supplex enixe rogavit R. A. D. Superiorem generalem ut pro sua prudentia revocet licentias generales, si quæ concessæ sint missionariis, vel expendendi, inconsulto superiore locali, redditus suos aut alia mobilia, vel stipendia Missarum retinendi et expendendi; moneatque visitatores et superiores locales ne ejusmodi indefinitas quoad tempus et modum pecuniæ expendendæ licentias, vel facultates ullas pecuniam expendendi in usus canonibus, regulis Congregationis aut decretis conventuum generalium nobis interdictos, concedant. Denique jubeat visitoribus et superioribus localibus, ut supra scriptas circa votum paupertatis declarationes familiæ quisque suæ frequenter legat, atque sedulo invigilet ut omnes ad eas suos componant mores; et si quis secus se gesserit, cum prius paterne monitum, tum severe increpitum, tandem nisi resipiscat, ad visitatorem, et si in pervicacia obstinate perseveret, deferat ad Superiorem generalem, qui in eum pro delicti merito animadvertet. (*Item, sess. 19.*)

Urgetur observatio voti paupertatis.

330 — Quæsitum a R. A. D. Superiore generali, num facta a conventu circa votum paupertatis præcedenti declaratione, expediret relaxare obligationem voti obedientiæ quam, re nondum eliquata, obligationi ex voto paupertatis ortæ adjungendam censuit et adjunxit conventus generalis anni 1697 ².

Relaxatur voti obedientiæ obligatio, quam conventus generalis sextus obligationi ex voto paupertatis ortæ adjunxerat.

Respondit conventus quod cum præcedenti declaratione solutæ sint præcipuæ quæstiones a variis provinciis circa votum paupertatis propositæ, ita ut nullum circa illas dubium rectis corde superesse possit, non videatur amplius necessarium votum obedientiæ in subsidium voti paupertatis advocare.

Quare relaxandam censuit et relaxat auctoritate sua eam voti obedientiæ obligationem, quam conventus anni 1697 obligationi ex voto paupertatis ortæ adjunxerat. (*Conv. gen. XI, sess. 20, anno 1717.*)

331 — Expositum fuit, nonnullos ita se gerere ut communium circa paupertatem quam vovimus obligationum inscii aut immemores esse videantur;

Declarationes de voto paupertatis his saltem in anno legendæ.

Quorum cæcitati vel incuriæ ne ulla supersit etiam levissima excusationis species statuit conventus, declarationes in ultimis generalibus comitiis de paupertatis voto concinnatas, vernaculo idiomate in coadjutorum laicorum gratiam, absque ulla commentatione, reddendas esse, ut bis saltem in anno coram omnibus tam clericis quam laicis perlegantur; et de accurata hujusce decreti executione, superioris localis ac

visitoris conscientiam oneratam esse unanimi suffragio pronuntiatum est. (*Conv. gen. XII, sess. 7, anno 1759.*)

Confirmantur quædam declarationes circa votum paupertatis.

332 — Quæsitum a conventu generali, ut pro sua prudentia definiat, num bonorum omnium, modo ea immobilia non sint aut beneficialia, acceptatio, detentio et usus a superioris licentia independens, a voto nostro paupertatis (attento Brevis Alexandri VII, in quo de bonis immobilibus et beneficialibus tantummodo agitur) minime prohibeatur.

Respondit conventus, satis provisum hisce postulationibus per præcedentes conventuum generalium declarationes. Quoad usum enim et detentionem pecunie aliorumque mobilium nobis intuitu personæ quomodocumque obvenientium, jam declaravit conventus generalis anni 1747¹, subesse vi voti paupertatis licentiæ superioris, qua non petita aut non obtenta, reus erit contra votum qui utitur aut qui detinet. Quoad acceptationem vero, meminerint eorum quæ idem conventus decrevit, § 5 et 10, de voto paupertatis, ac serio meditentur ea quæ conventus generalis anni 1697² mandavit, ne scilicet a quocumque vel mutuo vel alio quovis modo pecuniam et alia mobilia, sine superioris licentia accipiant, quod ait condemnari a conventu tanquam paupertati quam profiteamur, prorsus alienum. (*Conv. gen. XVI, sess. 11, anno 1788.*)

Retinere Missarum stipendia est contra votum paupertatis.

333 — Cum aliqui ex deputatis querantur nonnullos e nostris, absque superioris licentia, accipere sibi et retinere stipendia Missarum, et eas celebrare detrectant quas domus cujus sunt debent ex fundatione, postulant a conventu generali, ut pro sua sapientia decernat, quod huic malo afferendum sit remedium.

Conventus, adhærens definitis a conventu generali XI, sessione 19³, declarat eos peccare contra votum paupertatis, qui sine licentia superioris accipiunt sibi et retinent stipendia Missarum; eosque injustitiæ reos esse in Congregationem, si id in suum aliumve usum impendant. (*Conv. gen. XVI, sess. 13, anno 1788.*)

Item, pro Missis quarum applicatio liberæ uniuscujusque dispositioni singulis mensibus relinquitur.

334 — Quæsitum est, utrum expediat petere a conventu generali, ut definiat num peccent contra votum paupertatis nostri sacerdotes qui, absque superioris licentia, eleemosynam accipiunt et retinent pro Missis quarum applicationem singulis mensibus Congregatio liberæ uniuscujusque relinquit dispositioni.

Respondit conventus, illos contra votum paupertatis peccare. (*Conv. gen. XIX, sess. 10, anno 1843.*)

335 — Conventum generalem interrogandum censuerunt aliqui provinciarum conventus, an absque superioris consensu, de libris aliisque suppellectilibus propria pecunia partis, et ad usum statui nostro congruum accommodatis, causa mortis disponere nobis licitum sit ;

De libris et suppellectilibus non licet disponere causa mortis, sine licentia superioris.

Declaravitque conventus, id non licere absque superioris consensu, cum ex regulis seu constitutionibus communibus a beato Patre nostro traditis, nemo ulla re tanquam propria uti possit. (*Conv. gen. x, sess. 9, anno 1736.*)

336 — Quæsitum fuit, an possint nostri propriam pecuniam in capsula obserata, cujus clavem apud se retineant, in cubiculo procuratoris vel superioris deponere.

Quid, de modo servandi propriam pecuniam?

Responsum est, id licere. (*Conv. gen. x, sess. 10, anno 1736.*)

337 — Conventum generalem cnixe rogat conventus Armoriæ provinciæ, ut superioribus domorum nostrarum omnino prohibeatur, ne privatis qui in domo sunt, pecuniam tradant vestibus sibi coemendis.

Pecunia non tradenda privatis ad vestes emendas.

Consuetudinem illam unanimi suffragio improbavit conventus, utpote mori in Congregatione solito adversam, et aliunde unitati in forma et materia vestium servandæ prorsus inimicam. Jubet itaque conventus, ut apud nos recepta consuetudo in posterum servetur, et quæ cuique ad vestitum emenda jubentur, per procuratorem domus, nullo facto discrimine, emantur. (*Conv. gen. xv, sess. 4, anno 1786.*)

338 — Cum plures sint in Congregatione qui horologiis aliisque mobilibus ita utuntur, ut de iis causa mortis disponere non vereantur, quæsitum est a conventu, ut illum abusum reprimat.

An liceat de horologiis et mobilibus disponere causa mortis?

Respondit conventus, horologia portatilia ad illam domum pertinere in qua decessit ipsorum possessor. Pro aliis mobilibus remittit conventus ad decreta conventus generalis undecimi¹. (*Conv. gen. xvii, sess. 9, anno 1829.*)

339 — Occasione ultimi decreti² circa provincias civilibus discordiis exagitatas, censuit conventus particulares observationes faciendas, præsertim in Italia quoad observantiam voti paupertatis, et R. A. D. D. Superior generalis commissionem constituit quæ eam quæstionem sub forma decreti proponere conventui debeat.

De pensionibus quæ a gubernio solvuntur tanquam indemnitates, et de Missarum stipendiis quæ a missionariis dispersis percipiuntur.

Reditum est ad quæsitum propositum de pensionibus missionariorum a gubernio assignatis, nempe in Italia, et post maturam disceptationem, acceptatum est hoc corollarium decreti præcedentis sessione quarta confecti, circa provincias discordiis civilibus exagitatas, hoc modo definitum :

1. V. n. 329. — 2. V. n. 315.

Cum pensiones a gubernio missionariis assignatæ non sint proprietas individuorum, sed domorum ad quas pertinent ipsi missionarii, a superioribus servari debent ad sustentationem domorum suarum. Item dicendum de stipendio Missarum et de quocumque alio emolumento intuitu functionum dato.

Neque hac lege eximuntur qui morantur in propria familia, etiam cum licentia R. A. D. D. Superioris generalis. Hoc etiam decreto revocantur licentiæ particulares in hac materia prius concessæ. (*Conv. gen. xxii, sess. 5 et 6, anno 1867.*)

Quædam generales licentiæ circa votum paupertatis in casu concessæ.

340 — Petitum est, num propter distantiam locorum, necessarium sit missionariis in regionibus Constantinopolis et Syriæ licentias generales circa votum paupertatis concedere.

Putat conventus posse et sufficere concedi has licentias generales ad biennium. De cætero rem ad Superiorem decernit remittendam. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

Plurima prohibentur quatenus paupertati et simplicitati adversa.

341 — Suppliciter postulatum fuit a conventu generali, ut suis districte prohibeat usum, 1° horologiorum manualium aureorum, iis etiam quibus argentea fuere permissa; 2° fibularum (*boucles*) argentearum; 3° sericarum suppellectilium.

Has omnes novitates, ut mentis abjectæ et spernendæ vanitatis excogitationes, toto animo vituperat et proscribit conventus: renovat item quæ adversus usum vestium talarium ad pedes usque diffissarum, vestium breviorum, seu genua tenus demissarum absque veste talari, etiam iter faciendo, vestium coloris a canonica regula discrepantiæ, morem quoque puerilem crines suos crispandi et comam nutriendi, multoties fuere decreta: rogatque D. Præpositum generalem, ut corruptelas istas omnes venerandæ patrum nostrorum simplicitati prorsus adversas, indefessa vigilantia et auctoritate sua procul a nostris avertat. (*Conv. gen. xvi, sess. 10, anno 1788.*)

Quomodo prohibeatur usus rhedæ?

342 — Districte prohibet conventus, ne quis unquam, præter solum Superiorem generalem, rheda sive majori sive minori tanquam sibi aut alicui e domibus nostris propria, vel alieno nomine præparata, utatur, quoniam constat usum illum a primæva patrum nostrorum paupertate ac simplicitate esse omnino alienum. Vetat etiam ne quis utatur conductitia rheda, nisi in casu necessitatis et cum licentia superioris. (*Conv. gen. viii, sess. 7, anno 1711.*)

Apud quem deponendi sunt in domo sacci pro itineribus?

343 — Quæsitum fuit, apud quem nostri, missionum sive negotiorum causa peregre profecturi, debeant saccos seu folles sarcinarios deponere.

Responsum fuit, reponendos esse in cubiculo procuratoris, in armario scilicet vel arca ad id destinata, cujus clavis sit penes superiorem, nisi quis malit apud

ipsummet superiorem, vel assistentem eos deponere. (*Conv. gen. iv, sess. 11, anno 1685.*)

V. *Brevia apostolica*, n. 48. — V. *Dignitates*, n. 187-188. — V. *Monita etc.*, n. 302-304-306. — V. *Regulæ observandæ*, n. 411. — V. *Scripta nostrorum*, n. 425-426. — V. *Superior localis*, n. 492.

PENSIONES AB EXTERNIS SOLUTÆ

V. *Reditus*, n. 389-390.

PENSIONES A GUBERNIO SOLUTÆ

V. *Paupertas*, n. 339.

PERTURBATIO CIVILIS

344 — Queritur a conventu, quid agendum in casu civilis suppressionis aut dispersionis alicujus domus aut provinciæ Congregationis.

Quid agendum in casu suppressionis civilis aut dispersionis alicujus domus aut provinciæ? — Quid, de forma vestium eo tempore

Respondet conventus, cum personæ et res cujuscumque domus et provinciæ ad Congregationem semper pertineant, visitatoris esse, juxta instructiones a Superiore generali sibi traditas, media adhibere efficaciora tam ad dirigendas personas, quam ad res servandas.

Quid statuendum sit, hisce temporum circumstantiis, circa materiam et formam vestium nostrorum, tum clericorum, tum fratrum laicorum?

Declarat conventus, visitatorem, in sua quemque provincia, aliquid in eis immutare posse, cum illud necessarium videtur, sed nonnisi de consilio suorum consultorum, ac de expressa Superioris generalis licentia. (*Conv. gen. xx, sess. 8, anno 1849.*)

345 — Postulatum fuit a conventu, quid agere debeant missionarii quorum domus in aliqua provincia vi perturbationum civilium occluduntur.

Quid agere debeant missionarii quorum domus in aliqua provincia, vi perturbationum civilium, occluduntur?

Occasione hujus postulati, lectæ et examinatæ sunt declarationes ac facultates Sacræ Pœnitentiariæ, datæ omnibus ac singulis locorum Ordinariis, necnon Superioribus generalibus cujuscumque Ordinis, Congregationis et Instituti, die 28 junii 1866, et post diutius protractam discussionem circa hoc documentum, conventus unanimiter consensit propositum decretum modo sequenti exprimendum et definiendum esse :

Cum non lateat missionarios regulas, decreta, constitutiones, necnon vota emissa, vi aut coactione legis civilis nec aboleri nec imminui, ideo missionarii in

talibus circumstantiis positi, tenentur vitam communem, quantum fieri potest, ut antea, ducere, et superiori jam constituto obedire. Si vero quibusdam gravioribus difficultatibus præpediantur quominus hoc facere possint, hortatur in Domino conventus, ut in simili casu quisque, admonito et annuente R. A. D. D. Superiore generali, ad aliam securioris provinciæ domum transeat ad commorandum, juxta mentem declarationum ac facultatum a Sacra Pœnitentiaria datarum Romæ, die 28 junii 1866, omnibus ac singulis locorum Ordinariis, necnon Superioribus generalibus cujuscumque Ordinis, Congregationis et Instituti. (*Conv. gen. xxii, sess. 4, anno 1867.*)

Urgendus reditus missionariorum qui extra Congregationem degunt propter temporum vicissitudines.

346 — Petitum fuit, utrum expediat exorare R. A. D. Superiorem generalem, ut cum approbatione Sanctæ Sedis, si opus fuerit, nitatur, meliori quo poterit modo, compellere ad reditum eos ex nostris missionariis, qui extra Congregationem, propter temporum vicissitudines, degunt.

Respondit conventus affirmative. (*Conv. gen. xxiii, sess. 9, anno 1874.*)

V. *Conventus provincialis*, n. 139. — V. *Seminarium internum*, n. 449.

PIA EXERCITIA

Usus orationis mentalis, collationis spiritualis et exercitiorum spiritualium annuorum, efficaciori via conservandus.

347 — Quæsitum est, qua efficaciori via conservandus, ac sicubi obsoleverit, pristino vigori restituendus apud nos usus, 1° orationis mentalis, 2° collationum spiritualium, 3° exercitiorum spiritualium annuorum.

Censuit conventus, nil non tentandum, ut orationis mentalis, collationum spiritualium et exercitiorum spiritualium annuorum usus apud nos sancte consistat. Quæ sapienter instituta si negligantur, pietas sensim deficiet, et, ea deficiente, officia nostra nobis ingrata statim evenient et aliis longe minus utilia. Rogat ergo conventus D. Generalem, ut ab ista, quæ tanti est momenti, disciplina recedentes, monitis, obsecrationibus, increpationibus et aliis tandem quæ penes ipsum sunt facultatibus, curet ad meliorem mentem reducere. (*Conv. gen. xvi, sess. 10, anno 1788.*)

V. *Conventus provincialis*, n. 147.

PIERRON (R. A. D.)

V. *Demissio a generalatu*, n. 181.

PILEOLUS

V. *Vestes*, n. 502.

PIUS IX

348 — Congregati, antequam conventui finis imponatur, angustiarum memores quibus S. S. Dominus noster Papa Pius IX premitur, ad illud in S. Sedem obsequium, quod velut pretiosam hereditatem a S. Fundatore recepisse gaudent, declarandum, corde perfecto atque animo volenti unanimes in eam sententiam ieverunt, ut quamprimum ad pedes Sanctitatis Suae humillimum sed sincerum deponeretur testimonium, quo certior fiat et de dolore quo omnes simul contristati sunt, Vicarium Christi Domini tam ingrato animo et scelesto a filiis lacessitum deplorantes, et de desiderio quo flagrant ardentissimo illum quam citius in Urbem aeternam restitutum iri, ut imperio suo potiat, et libere Ecclesiae totius regimen valeat exercere, et de precibus quae ab alumni S. Vincentii a Paulo sine intermissione sunt, ut incolumis vivat bono tum ipsius Ecclesiae quae super Eum est aedificata, tum omnium fidelium quos pascendos et confirmandos a Domino accepit. Quin etiam aequum arbitrati sunt ut omnes missionarii se atque totam Congregationem Beatitude Suae ita offerant ac devoteant, ut si quid, in his dierum malorum tempestatibus, fieri posse videatur, quo omnes agnoscant illos obedientia, reverentia atque summo erga Patrem Sanctissimum amore devinciri, id maximo honori sibi futurum et in desiderio esse profiteantur; hinc R. A. D. D. Superiorem generalem enixe rogaverunt, ut conventus vota et animum Sanctitati Suae, benedictionem apostolicam pro tota Congregatione humiliter implorando, epistolis suis palam facere dignetur. (*Conv. gen. xx, sess. 13, anno 1849.*)

Epistola ad Pium IX, in testimonium reverentiae et obedientiae.

349 — Omnibus quae tractanda erant absolutis, antequam conventui finis imponeretur, R. A. D. D. Superior generalis, eidem proposuit, ut S. S. D. N. Pium Papam IX, adeo diuturnis calamitatibus confectum, solemni ac filiali amoris, fidelitatis atque obedientiae testimonio prosequeretur.

Epistola ad Pium IX, in testimonium filialis subjectionis, et officiosam doloris significationem.

Conventus, unanimi atque intimo cordis affectu, propositionem hanc excepit, tanquam procedentem a B. Vincentii, (cujus successor in hoc haeres esse gloriatur), erga Sanctam Sedem reverentia, obsequio atque omnimoda subjectione, quae constanti traditione in tota Congregatione perseveraverunt. Animo igitur reputans innumera beneficia et favores, tum ab aliis Summis Pontificibus, tum praesertim a S. S. D. D. N. Pio, in Congregationem nostram fuisse collata ac quotidie conferri; atque perpendens eo arctiori vinculo Congregationem nostram unitatis centro jungi debere, quo vehementius ab inferni portis impetitur; concordi atque ineffabili dolore pressus pro tot malis et afflictionibus, quae jam a pluribus annis S. Petri Sedem, et amantissimum S. S. Domini nostri cor, ob teterrimam impiorum fraudem et ingratum animum, labefactarunt: R. A. D. D. Superiorem generalem enixe rogat, ut dum pro se totaque Congregatione ejusque operibus, apostolicam benedictionem a tanto Pon-

tifice, per suas epistolas postulabit, Sanctitatem Suam certiore faciat, omnes usque ad unum S. Vincentii alumnos, angustiis atque calamitatibus Ejus inexplicabili animi mœrore participare; abundantiori fidelitatis atque subjectionis effectu nunc et in posterum, Deo favente, firmissime Ipsi, ut Christi Domini Vicario, adhærere; atque humillimis et enixis precibus Christum Jesum orare, ut dies mali breventur, jam diu expectata S. Sedi Apostolicæ et toti Dei Ecclesiæ pax restituatur; errantes oves in Christi ovile ocius reducantur; ac Patrem amantissimum, Salvatoris nostri exemplo, tot tantisque cruciatibus afflictum ac pene oppressum, glorioso ac celerrimo Ecclesiæ et S. Sedis triumpho, Deus Optimus foveat et consoletur. (*Conv. gen. xxi, sess. 8, anno 1861.*)

Epistola ad Pium IX, in
testimonium filialis subjec-
tionis et gratulationis.

350 — Omnibus quæ tractanda erant absolutis, conventus libentissime et cum summa alacritate acquievit R. A. D. D. Superiori generali proponenti, ut testimonium solemne piissimi amoris et fidelissimæ obedientiæ filiorum S. Vincentii erga S. Sedem, offeratur S. P. feliciter regnanti, Pio IX. Ideoque hæc sequens epistola, quam acceptam habuit conventus, lecta est :

BEATISSIME PATER

In tanto tamque mirabili Ecclesiæ Catholicæ triumpho, qui, præ universorum christiani orbis Episcoporum nunquam satis prædicanda, secum invicem et cum divi Petri Sede consentione et unitate, et plurimorum ex ipsis necnon innumerabilis Christi fidelium multitudinis in proxime anteacta centenniali Apostolorum Principis celebritate, Romam undique confluentia, subito paucos ante dies contigit, ex quo cor tuum, Pater Beatissime, inenarrabili gaudio perfusum fuit, atque inde in universam Ecclesiam promanavit, S. Vincentii filii, ejus erga Cathedram Apostolicam omnimodæ devotionis, reverentiæ et obedientiæ hæredes, in generali conventu Parisiis congregati, dum impensissimas itemque jucundissimas gratias D. O. M. ex intimis visceribus rependunt, ex quo hujusmodi spectaculum vere mirandum, et nullis unquam abhinc sæculis auditum, hisce nostris temporibus ad Ecclesiæ suæ sanctæ exaltationem, et ipsius teterrimorum hostium repentino veluti terrore percussione, et Sanctitatis Tuæ tot angustiis undique pressæ consolationem, misericorditer disposuerit, ad pedes Beatitudinis Tuæ provoluti, ea filiali qua erga Te, Pater Beatissime, perpetuo devinciuntur devotione et reverentia, humillime adprecantur, ut suas de tanta re quas Tibi exhibent gratulationes, minime velis dedignari.

Ac dum certa fide omnino sciunt portas inferi nunquam contra Ecclesiam, super immobilem Petram ædificatam, esse prævalituras, quin imo et confidunt brevi omnes Sanctæ Sedis inimicorum machinationes dissolutum iri (qua de re preces et vota D. O. M. offerentur indesinenter) : interim Sanctitati Tuæ obsequium suæ erga Te reverentiæ et profundissimæ devotionis exhibent, una simul cum professione sinceræ,

promptissimæ ac humillimæ obedientiæ, qua Sedem Apostolicam, ut filios devotos ac fideles decet, prosequuntur.

Beatitudinem Tuam humiliter etiam adprecantes, ut non solum super hos in generali conventu congregatos, sed et super cæteros B. Vincentii filios per universum orbem dispersos, tuam Apostolicam Benedictionem effundere digneris, qua roborati valeant ad Christi fidelium pietatem fovendam, cleri sanctificationem promovendam, et infidelium in exteris missionibus ad fidem Domini Nostri conversionem obtinendam, fortiter et fructuose adlaborare. (*Conv. gen. xxii, sess. 8, anno 1867.*)

PLACENTINA DOMUS

351 — Postulatum fuit, utrum conveniens sit domum Placentinam, quæ vi testamenti fundatoris ad provinciam Lombardiæ antea pertinebat, et quæ postea propter rationes nunc non existentes, Pontificia auctoritate ad Romanam translata est, de novo provinciæ Lombardiæ restituere. Petitio his nititur rationibus: 1° eo quod fuerit voluntas fundatoris; 2° eo quod jam evanuerint rationes ob quas ad provinciam Romanam translata est; 3° eo quod nimia locorum distantia a Roma distet, quod nocet collegii bono, tum propter moram quam necessario negotiis ingerit, cum propter immodicas expensas itinerum.

Domus Placentina provin-
ciæ Lombardiæ restituitur.

Annuit conventus petitioni. Sed cum translatio auctoritate Summi Pontificis facta fuerit, restituta ad provinciam Lombardiæ non erit, nisi post obtentum a Summo Pontifice assensum. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

Annuit S. Pontifex restitutioni¹.

POENÆ IMPONENDÆ

352 — Quæsitum est a conventu Picardiæ, quid agendum si qui forte occurrerent missionarii (quod Deus avertat) disciplinæ omnis impatientes, constitutionum contemptores, monitis non obsequentes quique pro nutu officium suum implerent aut desererent, cum laicis perpetuo colloquia miscentes, et mundi spiritum undique anhelantes et exhibentes. Num in domo probationis retinendi forent, spiritum sui status forte recuperaturi?

Pervicaces violatores dis-
ciplinæ in seminario interno
detinendi; si vero accedere
respuant, ejiciendi.

Unanimi suffragio responsum fuit, missionariis hujusmodi minime esse parcendum, cum nimia benignitate quotidie increcant abusus, et insanabiles fiant morbi; jubet itaque conventus, missionarios illos, si pervicaces sint, in seminario interno per tempus probationis sufficiens, cujus judicium penes R. A. Præpositum generalem erit, detinendos; quod si accedere respuant, statim e sinu Congregationis ejiciendos. (*Conv. gen. xv, sess. 5, anno 1786.*)

1. Per Rescriptum S. Congregationis Episcoporum et Regularium, 11 Augusti 1829.

POLITICA NEGOTIA

Quid, de politicis electionibus?

353 — Quæsitum est, utrum licitum sit nostris, politicis electionibus interesse.

Conventus unanimi fere voce declarat, nostros generatim debere ab his electionibus abstinere : illud est enim contrarium tum regulæ communi, *cap. viii, § 14, 15, 16*, tum spiritui vocationis nostræ. Si tamen aliquando necessarium videretur talibus electionibus interesse, petenda esset licentia Superioris generalis, aut saltem, si tempus urgeret, visitatoris.

Quid, de politica deputatione?

An possint nostri politicam deputationem ipsis oblatam acceptare?

Illud omnino prohibet conventus propter rationes in præcedenti decreto allatas, nisi in casu urgentis necessitatis, de qua judicabit solus Superior generalis, auditis prius assistentibus suis.

Quid, de politicis comitiis?

Utrum nostris liceat, politicis comitiis, vulgo dictis : *Comités, clubs, circolo*, interesse, suum nomen dare, et in eis verba habere?

Hoc pariter unanimi voce prohibet conventus. Quoad autem comitia litteraria, recurrendum erit ad Superiorem generalem.

Quid, de politicis diariis?

Quid statuendum sit circa diaria politica, vulgo dicta *Journaux*?

Conventus, ingemiscens super multiplices abusus qui ex eorum lectione oriri solent, enixe rogat R. A. D. D. Superiorem generalem, ut media adhibeat efficacissima ad tollendos et in posterum præveniendos hos abusus. (*Conv. gen. xx, sess. 5, anno 1849.*)

Standum præcedenti decreto de politicis diariis.

354 — Processum est ad quæstionem diariorum politicorum, et diutissime agitata sententia de abusus ab hac lectione quotidiana scatentibus, quæsitum est, an novum decretum ob hanc rem conficiendum esset.

Calculis congregatorum numeratis, majoritas conventus censuit, non urgere novum decretum confici, standum vero esse accuratius ad decretum conventus xx, sess. 5, quod omnibus incommodis remedium afferre potest. (*Conv. gen. xxii, sess. 6, anno 1867.*)

POLONA PROVINCIA

Restauranda provincia Polonia.

355 — Petendum esse a conventu judicavit R. A. D. D. Superior generalis, num sit aliquid statuendum pro provincia Polona.

Conventus, eodem amoris sensu hanc provinciam prosequens ac B. Pater noster S. Vincentius, maxima cordis alacritate in sinu suo excepit R. Poloniæ Visitatorem, ejusque deputatum, post tot annorum interruptionem, calamitosis hujusce temporis circumstantiis misere procreatam; et exinde firmam spem fovet tam caræ provinciæ, pro majori religiosæ et infelicis gentis Polonæ bono, tandem instaurandæ. Itaque D.

Dmochowski, visitoris, zelo peramanter congratulatur conventus, enixeque rogat missionarios polonos, ut pro suo quisque erga provinciam suam affectu, ipsum cordate adjuvent in promovenda primitivi Congregationis nostræ spiritus restauratione. (*Conv. gen. xxi, sess. 6, anno 1861.*)

POSTULATUS

V. *Fratres coadjutores*, n. 221.

PRÆCEDENTIÆ

356 — Fuit agitatum est, an assistentes D. Superioris nostri generalis proxime post ipsum in choro, in collationibus spiritualibus, in triclinio atque in cæteris omnibus locum habere debeant.

Assistentibus conceditur specialis sedes post Superioris.

REVOCATUM¹.

Tandem conventus id approbavit. (*Conv. gen. iv, sess. 26, anno 1685.*)

357 — Actum est de decreto circa præcedentias assistentibus D. Superioris generalis in superiore conventu² concessas; et unanimi consensu, atque etiam ipsorum assistentium, qui pro bono pacis atque Congregationis illi renuntiaverunt, conventus declaravit, non habita hujus decreti ratione, observandum esse eum ordinem et usum ante hujusmodi statuti sanctionem in Congregatione observatum, qui is erat, ut præterquam in conventibus generalibus nullus esset assignatus locus ipsis assistentibus.

Assistentibus nullus specialis locus assignatus præterquam in conventibus totius Congregationis.—Strictè prohibetur ne in posterum ulla fiat propositio circa præcedentias.

Prohibitum quoque fuit a conventu omnibus et singulis Congregationis, ut ne quid in posterum, quod ad quasvis præcedentias spectare possit sive sibi, sive aliis, sive directe, sive indirecte procurandas, sub pœna arbitrio conventus imponenda, in quovis conventu proponatur. (*Con. gen. v, sess. 8, anno 1692.*)

358 — Ortum est dubium de loco ubi præcedens Vicarius generalis sedere deberet, cum non clare pateret sensus verborum constitutionum: « locumque habebit primum inter assistentes et visitatores. »

Præcedens Vicarius generalis debet intra conventum sedere primus ad latus ubi sedent assistentes et visitatores.

Conventus definivit, illum debere sedere primum ad latus ubi sedent assistentes et visitatores. (*Conv. gen. xxiii, sess. 5, anno 1874.*)

PRÆDICATIONES

359 — Cum non satis profuerint consueta media, quæ hactenus adhibita sunt ad impediendum quominus nonnulli ex nostris conciones in missionibus plus æquo

Media adhibenda ne prædicationes plus æquo protrahantur.

protraherent, qualia sunt, uti horologio arenario, habere aliquem a tergo, qui uno circiter quadrante ante finem præmoneat, et similia;

Decretum fuit addendum esse posthac insolitum et efficacius, cujusmodi est usus campanulæ quæ statim, elapsa hora, leniter ac breviter concutietur nisi absolvant, quicumque illi sint, non excepto etiam superiore vel directore missionis. Ad istum vero tinnitum, si forte hunc edere coegerint, repente surgent, et stando in pedes, aperto capite, paucissimis concludent; quod ni fecerint, post interpositam morulam iterum ac diutius pulsabitur. Cæterum, ut ad requisitam sermonum brevitatem ipsi se adstringant, jam ab initio missionis auditoribus significabunt se, diebus profestis tres duntaxat quadrantes, festis autem ac dominicis summum per horam concionaturos; simul, ut par est, aliquid innuendo de prædicto sonitu mox excitando, si quando forte hanc prætereant. (*Conv. gen. II, sess. 5, anno 1668.*)

De sacro ministerio extra tempus missionum exercendo.

360 — Agitata est quæstio, an esset nostris permittendum, ut extra tempus missionum oppida et pagos aliquando adeant concionaturi, audituri confessiones, aliudve simile ministerium ad parochos juvandos obituri.

Statuit conventus, eam facultatem a domorumstrarum superioribus nonnisi perraro esse dandam, ac tantum vel in urgente admodum necessitate, et ad unum aut alterum diem, vel æquitate ita postulante, habita scilicet ratione locorum, ubi beneficia ecclesiastica aut non levis momenti prædia possidemus. Sed multo difficilius hæc licentia in sanctorum patronorum festis concedetur: semper autem illi e nostris dene-ganda erit, qui per se vel per alios eam petierit. (*Conv. gen. II, sess. 12, anno 1668.*)

V. *Missiones*, n. 283.

PRÆFECTI APOSTOLICI

An in regionibus Constantinopolis et Syriæ duo sint instituendi Præfecti?

361 — Petitum est, ut in regionibus Constantinopolis et Syriæ duo sint Præfecti, ratione distantiae locorum.

Respondit conventus, rem esse Superioris generalis judicio et sapientiæ remittendam. (*Conv. gen. XVII, sess. 8, anno 1829.*)

V. *Conventus generalis*, n. 172.

PRÆFECTUS BIBLIOTHECÆ

V. *Regulæ revisæ*, n. 408.

PRÆFECTUS ECCLESIAE

V. *Regulæ revisæ*, n. 408.

PRÆFECTUS STUDIORUM

362 — Postulatum est a conventu, ut præfecto studiorum paulo major in scholasticos nostros potestas concedatur, qua illorum bono et utilitati consulatur;

Præfecto studiorum major conceditur potestas in scholasticos.

Dictumque, hæc quæ sequuntur ad extensionem hujus potestatis in regulis præfecti studiorum adjicienda esse : 1° Ut collationibus spiritualibus quæ de regulis scholasticorum explicandis fieri inter illos consuevit, præfectus studiorum præsit. 2° Ut illos cum delinquant ex charitate moneat. 3° Ut lustret identidem eorum cubicula, a quibus suspectos novitatum tum in theologicis, tum in philosophicis studiis, atque etiam quoscumque non utiles aut nocivos libros penitus auferat. 4° Ut illos de sacramentorum administratione, ac de nostra in concionibus componendis usitata methodo informet ac instruat. 5° Ut eos, quando sit opus, possit in hortum mittere, animi levandi gratia. 6° Ut cum a scholis absunt, illi causam absentiae indicant. 7° In scholasticorum dormitorio suum habeat cubiculum. (*Conv. gen. vii, sess. 10, anno 1703.*)

V. *Regulæ revisæ*, n. 394-399-408.

PRANDIA APUD EXTERNOS

V. *Monita etc.*, n. 303.

PRECES

363 — Proposita una et eadem formula precum matutinarum necnon serotinarum, tunc propter difficultates quæ oriri possunt in provinciis ubi aliud et antiquus usus earundem precum viget, optabilius conventui visum est, hoc tentamen uniformitatis, prudentiæ R. A. D. D. Superioris generalis et visitorum relinquere. (*Conv. gen. xxii, sess. 5, anno 1867.*)

An eadem admittenda sit formula precum matutinarum et serotinarum?

V. *Missiones*, n. 285.

PREMISLIENSIS DOMUS

364 — Deliberatum est, utrum domus Premisliensis in Polonia dissolvenda esset ob aeris intemperiem et crebram nostrorum ibi degentium infirmitatem; aut Samboriam fundatio ejus transferenda;

An dissolvenda sit domus Premisliensis in Polonia?

Auditisque hinc et inde rationibus, conventus censuit tentandam adhuc esse per aliquod tempus in ea domo nostrorum commorationem, quæ si nostrorum valetudini multum officeret, judicio R. D. Superioris generalis aut dissolvenda aut transferenda esset. (*Con. gen. v, sess. 17, anno 1692.*)

PROBA

V. *Egressi*, n. 205.

PROCESSIO

V. *Missiones*, n. 283.

PROCURATOR CONGREGATIONIS

Procurator generalis et procurator S. Lazari sua munia per seipsos exercere debent.

365 — Quæritur, annon expediat conventum rogare R. A. Præpositum nostrum, ut tam procurator generalis Congregationis Missionis, quam procurator particularis S. Lazari, officiorum suorum pecuniam omnem apud se servant, et munia per seipsos, ut olim, exerceant.

Quæsitum probavit conventus generalis, et rogat enixe R. A. Superiorem generalem, ut pro sua prudentia et auctoritate quamprimum ista singula fieri curet, quæ facienda prorsus esse conventus iudicavit. (*Conv. gen. xvi, sess. 9, anno 1788.*)

V. *Conventus provincialis*, n. 150-153. — V. *Conventus generalis*, n. 165. — V. *Regulæ revisæ*, n. 391-400-404.

PROCURATOR GENERALIS PENES S. SEDEM

Rogatur Superior gen. ut instructiones visitoribus tradat pro procuratore generali apud Apostolicam Sedem.

366 — Quæsitum est, utrum expediat petere a conventu ut enixe roget R. A. D. Superiorem generalem, ut, ad executionem decreti S. Congregationis Episcoporum et Regularium, dati die 5 martii, anno 1843 ¹, et a Summo Pontifice confirmati, quamprimum curet instructiones faciendas, visitoribus communicandas, pro procuratore generali qui negotia agat apud Apostolicam Sedem, in omnibus, ad instar procuratorum generalium aliorum Ordinum, ita tamen ut nulla præeminencia, aut exemptione, aut auctoritate gaudeat vi officii sui; ac proinde absque ullo jure assistendi conventibus sive provincialibus, sive generalibus, sive sexennialibus, nisi deputatus eligatur.

Conventus, pro sua erga Summi Pontificis circa illud negotium præscriptionem reverentia, unanimiter voluit R. A. D. Superiorem generalem rogari, ut præfatas instructiones quamprimum fieri curaret. (*Conv. gen. xix, sess. 8, anno 1843.*)

V. *Regulæ revisæ*, n. 402.

1. V. *Vie de M. Etienne*, p. 157.

PROCURATOR PROVINCIÆ

367 — R. A. D. D. Superior generalis proposuit, an in decretum convertendum sit responsum D. Debras, anno 1747, a D. Etienne confirmatum anno 1861, quod ita se habet : « Procurator provinciæ a Superiore generali constituendus est, « habetque in conventu provinciali plenum sive ad electiones, sive ad negotia, jus « suffragandi, ut constat e constitutionibus, *cap. 5, § 2.* »

Procurator provinciæ a
Sup. gen. constituendus est.

Respondit affirmative conventus. (*Conv. gen. xxiv, sess. 8, anno 1878.*)

368 — Quæsitum est, 1° utrum procurator duarum Italiæ provinciarum possit sibi vindicare nomen procuratoris generalis Congregationis Missionis in actibus publicis, et eo nomine oppositiones in Congregationibus facere, ut nihil transeat.

Procurator duarum Italiæ
provinciarum nec nomen nec
jura procuratoris generalis
Congregationis Missionis sibi
vindicare potest.

Responsum est, illi non competere aut nomen aut jura procuratoris generalis, nec proinde posse oppositiones prædictas facere.

2° Quæsitum est, an idem procurator possit ex officio et non consentientibus visitatoribus aut superioribus localibus respective, aliqua circa bona temporalia statuere, taxas pro expensis communibus imponere, lites nomine alicujus domus provinciarum Italiæ intentare.

Declaratum est, hæc omnia nec posse nec debere ab illo attentari sine licentia expressa visitatoris aut superioris localis in rebus quæ ad ipsos respective pertinent.

3° Petitum fuit, ad quem pertineat, an scilicet ad visitatorem, an ad superiorem localem, an vero ad præfatum procuratorem duarum Italiæ provinciarum dare litteras testimoniales quæ requiruntur a Congregatione Indicis, cum postulatur pro aliquo e nostris facultas legendi libros prohibitos.

Dictum est, cum nemo debeat inconsulto superiore legere libros prohibitos, æquum esse ut ab ipso dentur litteræ testimoniales, de consensu tamen proprii visitatoris. Quod si subscriptio dicti superioris localis vel etiam visitatoris proprii esset Congregationi Indicis ignota, illis litteris testimonialibus subscribendo fidem facere deberet visitator provinciæ Romanæ magis notus. Nullo autem modo pertinet ad dictum procuratorem tales litteras testimoniales concedere. (*Conv. gen. ix, sess. 12, anno 1724.*)

V. *Conventus provincialis*, n. 150. — V. *Regulæ revisæ*, n. 407. — V. *Visitator*, n. 529.

PROCURATOR LOCALIS

369 — Cum rescisset conventus aliquos, tum assistentes superiorum localium, tum procuratores, libros et similia emere aliaque multa, præsertim absentibus iisdem superioribus, facere, quæ facultates regulis officiorum suorum concessas excedunt,

Quid agere possint pro-
curatores et assistentes sine
licentia superiorum ?

declaravit hoc ipsis æque ac aliis vetitum esse. Ne vero tale quid in posterum contingat, dictis eorum regulis inseretur illos, absentibus etiam superioribus, necessaria tantum ad quotidianos usus empturos, nihil vendituros, donaturos, mutaturos, ædificaturos, aut demolituros, neque similia facturos, nisi ab ipsis superioribus licentiam obtinuerint. (*Conv. gen. III, sess. 22, anno 1673.*)

Explicantur regule circa quædam procuratoris et assistentis officia que ipsis communia videntur.

370 — Deputati ad quæstiones aliquot examinandas dixerunt esse nonnumquam inter assistentes et procuratores domorum nostrarum aliquid contentionis, eo quod illorum regulæ quædam communia illis officia mandare videantur, puta culinam, horrea, cellam vinariam visitare, etc., quæ et alia ut intelligantur existimaverunt posse quæ sequuntur observari : 1° esse assistentis visitare supradicta loca et facere ut quivis inferiores officiales exequantur quæ debent, procuratoris autem esse horrea, cellam vinariam et penariam visitare, ut si quæ advertat in iis contra ordinem, superiorem aut assistentem commonefaciat nec aliquid ipse præscribat ; 2° a procuratore res omnes quæ conservari diu possunt emi oportere ex præscripto superioris, puta vinum, frumentum, pannos ad vestes conficiendas, etc., quæ assistens curare debet mature comparari et conservari, et quæ similiter visitare procurator potest, ut moneat eundem superiorem aut assistentem si quæ illorum detrimentum accipere noverit ; 3° neutrius esse determinare ea quæ frater ad victum emet qualibet die, sive sit hæc dies abstinentiæ, sive non sit, sed solius superioris, nisi forte propter quasdam rationes idem superior hoc officium demandet assistenti ; 4° procuratoris esse apud se asservare quæ in quotidianos usus nostrorum apta sunt, puta papyrum, cingula seu zonas, calamos, etc.

Placuit hæc explicatio conventui. (*Conv. gen. v, sess. 20, anno 1692.*)

Quo sensu particularis esse debeat clavis cubiculi procuratoris?

371 — Examinatum est, quo sensu clavis cubiculi procuratoris de qua in hujusce regulis fit mentio, particularis esse dicatur.

Responsum fuit, eam ita peculiarem esse debere, ut superior similem cum illo solus habeat, sed procuratori arculam in qua pecuniam recondat, et cujus clavis penes ipsum solum sit, esse habendam. (*Conv. gen. IV, sess. 14, anno 1685.*)

V. *Bona temporalia*, n. 40-42-43. — V. *Instrumenta authentica*, n. 242-243. — V. *Paupertas*, n. 337. — V. *Regulæ revisæ*, n. 398-401-408-409. — V. *Superior localis*, n. 492.

PROCURATOR DOMUS S. LAZARI

V. *Procurator Congregationis*, n. 365.

PROFESSIO FIDEI

372 — Convocatis retulit fuse R. A. D. Superior generalis quid et per seipsum et per quosdam e convocatis ad hoc missos fecisset cum Excellentissimo D. D. Nuntio Apostolico necnon cum Eminentissimo Cardinali de Bissy. Narravit quo pacto præfatus D. Nuntius concesserit varias fieri mutationes in delineata ab ipso formula declarationis in conventu edendæ de perfecta submissione e conventu præstanda Constitutionibus S. S. D. D. N. Clementis Papæ XI, tam ei quæ incipit *VINEAM DOMINI SABAOth*, quam illi quæ incipit *UNIGENITUS DEI FILIUS*, nec non etiam Constitutionibus Summorum Pontificum Innocentii X et Alexandri VII contra librum et doctrinam Jansenii. Adjunxit idem D. Superior generalis consensisse Excellentissimum D. Nuntium, ut conventus, servato constitutionum Congregationis nostræ ordine, procederet ad eligendos assistentes et admonitorem Superioris generalis; ea tamen conditione quod de declaratione clara et sufficienti ad testandam suam submissionem prædictis Constitutionibus convocati convenirent, et omnes statuerent unanimi consensu, ut quisquis a præsentis conventu electus ad officium assistentis aut admonitoris Superioris generalis huic decreto se subicere recusaret, ipso facto depositus a prædicto officio foret, et alter in ejus locum statim eligendus. Cum igitur non satis congruum videretur aut promittere submissionem declarationi nondum editæ, aut se exponere periculo repetendæ electionis si electus submissionem forte recusaret, petiit fuit an inchoandum a proponenda formula declarationis edendæ, et petenda convocatorum approbatione, an vero ab electionibus assistentium et admonitoris esset incipiendum.

Ab omnibus congregatis subscribitur declaratio submissionis Constitutionibus Pontificiis contra Jansenianos.

Semel autem atque iterum datis super ea quæstione suffragiis publicis, tandem ad plura vota statutum est, a formula declarationis proponenda et approbanda debere inchoari.

Ventum est ad formam qua conventus suam testaretur submissionem Constitutionibus Pontificiis ac præsertim illi quæ incipit *UNIGENITUS DEI FILIUS*. Scheda autem declarationis quæ mane proposita erat, rursum palam omnibus audientibus lecta est, et circa illam tres a R. D. Præposito generali factæ sunt quæstiones: 1º utrum eadem esset cum illa quæ matutinis horis proposita fuerat; 2º utrum esset actis hic et nunc inscribenda ut ei obtemperaretur; 3º utrum esset ad calcem sessionis a singulis convocatis subscribenda. Quibus quidem tribus quæstionibus viva et una voce ex ordine responsum a singulis convocatis: 1º eandem esse declarationis formulam cum solo additamento vculæ *acceptatis*; 2º eam esse hic et nunc actis inscribendam; 3º a singulis convocatis ad calcem sessionis hujus esse subscribendam. Forma autem declarationis, hæc est:

DECLARATIO

Ad innovandam tesseram submissionis Constitutioni UNIGENITUS jam a nobis exhibite quando de mandato Episcoporum lecta est et publicata in domibus nostris Galliæ, conventus æquum judicavit de quo ejusdem submissionis declarationem his verbis edere :

« Declaramus quod cum profundissima reverentia et perfecta cordis et animi « submissione nos subjiciamus omnibus Bullis Summorum Pontificum ab ordine « episcopali acceptatis et promulgatis, et quibus favent regia diplomata, contra librum « et doctrinam Jansenii editis, et specialim Bullæ s. memoriæ Clementis XI, quæ « incipit VINEAM DOMINI SABAOTH et ejus Constitutioni UNIGENITUS DEI FILIUS : adeoque « rejicimus et condemnamus librum cui titulus est *Réflexions morales*, et 101 pro- « positiones ab eo extractas, eadem forma et sub iisdem qualificationibus quibus eas « damnavit s. memoriæ Clemens XI in dicta Constitutione. »

Quibus factis, subscripserunt illico omnes. (*Conv. gen. ix, sess. 4 et 5, anno 1724.*)

Eadem declaratio ab omnibus missionariis subscribenda.

373 — Declaravit conventus suæ voluntatis esse :

1° Ut omnes et singuli Congregationis nostræ subditi ac præcipue superiores et theologiæ professores omnes eandem exhibeant reverentiam et obedientiam Constitutioni UNIGENITUS qualem exhibuit ipse conventus, totam repræsentans Congregationem, in declaratione hesternæ die edita et ad singulas domos mittenda.

2° Ut nulli instituantur superiores aut professores theologiæ, atque etiam destituantur, qui cum pervicacia renuerent prædictam submissionem profiteri. (*Conv. gen. ix, sess. 7, anno 1724.*)

Eadem declaratio subscribenda a scholasticis et theologis in Congregatione admittendis. — An pertinaciter renuentes e Congregatione pellendi sint ?

374 — 1° R. A. D. Superior generalis postulavit a conventu, utrum edendum esset decretum, quo a singulis Congregationis presbyteris exigeretur ejusdem submissionis Bullæ UNIGENITUS declarationem subscribi, cui ipsi convocati omnes subscripserunt in sessione 5.

Et statutum est, eandem subscriptionem esse exigendam a singulis presbyteris.

2° Idem R. A. D. Superior generalis petivit a conventu, an esset præfata subscriptio etiam exigenda ab iis qui vel in Ordioibus sacris constituti vel theologi formati, in Congregatione admitti postularent; num etiam eadem subscriptio sit exigenda a scholasticis nostris antequam ad sacros Ordines mittantur, si jam ab ingressu non subscripsissent.

Decretum est, dictam subscriptionem ab iis omnibus de quibus quæstio proposita est, esse exigendam.

3° Addidit idem R. A. D. Superior generalis, esse adhuc inquirendum a conventu generali, an deberent e Congregatione dimitti, qui tali subscriptione denegata

per sex menses sæpius moniti et invitati ut suas difficultates proponerent diluendas, acquiescere et subscribere recusarent ;

Et statutum est, tales pervicaces esse post sex circiter menses e Congregatione pellendos. (*Conv. gen. ix, sess. 11, anno 1724.*)

375 — Quæsitum, num expediret conventum iterum profiteri palam omnimodam suam Constitutioni UNIGENITUS DEI FILIUS obedientiam, quod sequenti declaratione faciendum omnes congregati unanimi suffragio censuerunt :

Congregati Constitutioni Unigenitus obedientiam præstentur.

« Quamvis dudum, Deo juvante, Congregatio longe a se amoverit omnem Janse-
« nismi et Quesnellismi suspicionem, cum tamen institutum nostrum et munia ab
« Illustrissimis Episcopis nobis commissa postulent, ut non solum fidem puram et sin-
« ceram habeamus, sed etiam famam fidei notissimam et clarissimam, visum est con-
« ventui generali totam Congregationem representanti, declaratione solemni ab omni-
« bus congregatis subscribenda iterum profiteri se Constitutionem UNIGENITUS DEI
« FILIUS sincere et ex animo revereri, tamquam judicium dogmaticum Ecclesiæ
« universalis, eique omnimodam obedientiam plenumque obsequium semper præsti-
« turum. In quorum fidem omnes congregati illico corde magno et animo volenti
« subscripserunt. » (*Conv. gen. xi, sess. 3, anno 1747.*)

V. *Jansenismus*, n. 253.

PROFESSORES

376 — Rogatus est conventus generalis, ut uniformitatem, in tradendis juxta mentem et doctrinam sancti Thomæ tum philosophiæ tum theologiæ disciplinis, in Italiæ provinciis servandam, decreto suo præcipiat.

Disciplinæ tum philosophiæ tum theologiæ tradantur juxta doctrinam S. Thomæ.

Quod negotium providentiæ Superioris generalis commisit. (*Conv. gen. x, sess. 8, anno 1736.*)

377 — Enixis nonnulli votis conventum rogaverunt, ut præcipiat professoribus tam nostrorum quam exterorum scholasticorum, sive in philosophicis, sive imprimis in theologicis quæstionibus etiam problematicis, ut stent opinionibus et sententiis auctorum quos legunt et exponunt, nec ab iis discedant unquam, nisi de consensu præfecti studiorum et superioris domus petito et obtento. Regulis communibus professorum nostrorum diserte jam et expresse cautum est, ne vel latum unguem unquam discedant ab ejus auctoris sententia quem exponunt, quin ita præfecto studiorum vel superiori visum fuerit.

A sententiis auctorum quos exponunt discedere non debent professores.

Hanc vero regulam in problematicis etiam quæstionibus locum habere, et accuratius deinceps observatum iri unanimi sensu judicavit conventus ; quod judicium, ut in majori quam antehac momento habeatur, visum est iisdem regulis inserendum. (*Conv. gen. xiv, sess. 8, anno 1774.*)

Renovatur præcedens decretum.

Monita professores et superiores spectantia.

378 — Postulatum est, ut severe conventus generalis prohibeat, ne professores nostri recedant, inconsulto superiore, a sentiis auctorum quos in scholis explicant.

Prohibet conventus, ne professores nostri, superiore inconsulto vel repugnante, recedant, maxime scripto tradito, a sentiis etiam problematicis auctorum quos in scholis explicant. Illos vero hortatur paterno affectu, ut qui veneranda rerum divinarum studia profitentur honorifice, non immorentur opinionibus hominum inutilibus et incertis, quæ pacem sanctam conturbant, dissidiis nocivis Congregationem nostram et Ecclesiam Dei contristarent, neque quidquam proficiunt ad veram gloriam christianamque scientiam. Neque minori instantia conventus generalis hortatur superiores, ut ad instituendos inferiores suos summa cautione professores eligant, destituantque si novitatum amatores; eosdemque auctores, quantum fieri poterit, et illos indubie fidei sanæque doctrinæ, tradant nostris, limitato ab ipsis tempore, explanandos. (*Conv. gen. xvi, sess. 7, anno 1788.*)

In seminariis, superioris est omnibus nostris assignare varia munia obeunda.

379 — Proposuit R. A. D. Superior generalis, num condendum sit a conventu decretum, quo declaret eos e nostris qui in seminariis docent theologiam aut philosophiam, teneri varia quæ præter scholam sunt in seminariis munia obire, prout cuique injungendum judicaverit superior localis, qualia sunt : litteras sacras explicare, edocere modum administrandi sacramenta, concionandi et prima doctrinæ christianæ rudimenta tradendi, cæremoniæ sacrarum exercitio præesse, cantui invigilare, collationes spirituales singulis hebdomadis alternatim habere ad clericos in seminario degentes, eorum confessiones excipere, Breviarii recitationi, jentaculo, deambulationibus eorum interesse, et similia obire.

Declaravit conventus, superioris esse ea omnia officia, pro sua prudentia, inter professores cæterosque, si qui sint, sacerdotes dividere, et unumquemque debere libenter quod superiori visum fuerit exequi; curet præcipue superior ut omnes professores sæpe verba de rebus divinis habeant ad clericos sibi commissos, ut post aliquot annos paratiores inveniantur ipsi ad munus missionum præstantissimum obeundum. Omnes autem divino Officio solemni sedulo intersint. (*Conv. gen. xi, sess. 11, anno 1747.*)

Professores in seminariis debent interesse alumnorum recreationibus.

380 — Cum Illustrissimi Galliarum Episcopi multum exoptent, ut ii e nostris qui seu philosophiam seu theologiam docent in seminariis, nunquam non intersint clericorum recreationibus seu colloquiis quæ post prandium et cœnam habentur, censuit conventus laudabilem hunc usum, qui jam a R. A. D. D. Præpositis generalibus commandatus fuit, suo etiam decreto esse confirmandum, tum ut ab illis colloquiis arceantur quæ clericos divino cultui mancipatos non decent, tum ut eorum indoles, studia, mores penitus introspeciantur, servata tamen quæ hac super re in Italia viget erga convictores consuetudine. (*Conv. gen. xiv, sess. 6, anno 1774.*)

381 — Superioris localis est statuere, quis e duobus in seminariis nostris theologiæ professoribus scholas habeat matutinas, quis serotinas, nullo eligendi jure relicto antiquioribus, sive vocatione, sive domicilio, professoribus. (*Conv. gen. x, sess. 10, anno 1736.*)

Superioris localis est statuere quis matutinas, quis serotinas habeat scholas.

V. *Itinera*, n. 248. — V. *Officium divinum*, n. 309. — V. *Regulæ revisæ*, n. 394-399-408. — V. *Scholastici*, n. 414.

PRO-SECRETARI

V. *Regulæ revisæ*, n. 405.

PROVINCIAE

382 — Propositum fuit, an aliquid mutandum in regulis visitoris, cum ibi nonnulla reperiantur quæ hactenus ubique in praxim reduci non potuerunt per visitatores, præsertim defectu seminariorum internorum et studiorum, nondum in singulis provinciis pro nostris institutorum.

Nihil immutandum in regulis visitoris, cujus provincia seminario int. et studiis caret.

Responsum est, nihil immutandum, sed solummodo pro viribus curandum, ut meliori modo quo fieri poterit, pro Congregationis præsentis statu observentur, donec, crescente Congregatione, possint omnino in praxim redigi. (*Conv. gen. iv, sess. 6, anno 1685.*)

383 — Quæsitum est, an dividenda esset Italia in duas provincias;

Quod sapientiæ et iudicio R. A. D. Superioris generalis sicut et aliarum divisiones provinciarum committi oportere, declaravit conventus. (*Conv. gen. vii, sess. 8, anno 1703.*)

Judicio Superioris gen. committuntur divisiones provinciarum.

384 — Utrum conventus, agnoscens in R. A. D. Superiore generali potestatem juxta constitutiones erigendi provincias, humiliter illum rogare debeat, ut pro circumstantiis regionum et temporum, dignetur illas constituere eo modo, ut regulæ visitoris ipsis applicari possint.

Confirmantur decreta præcedentia.

Respondit conventus, sufficienter provisum fuisse in decretis conventus iv, sess. 6¹, et conventus vii, sess. 8², quæ remittunt illud sapientiæ R. A. D. Superioris generalis. (*Conv. gen. xxiii, sess. 8, anno 1874.*)

385 — Postulatum fuit, utrum conveniens sit Præfectum Constantinopoli commorantem et Præfectum Syriæ eligendum visitatores nominari, utriusque districtum in provinciam erigi, quæ ad conventum generalem duos deputatos mittendi facultatem haberet.

An missiones Constantinopoli et Syriæ in provincias sint erigendæ?

Hæc petitio visa est executionis impossibilis, ratione distantiae locorum, quæ impedimento esset ne conventus generalis intra quinque aut sex menses convocaretur. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

V. *Arca provincialis*, n. 4. — V. *Consultores*, n. 96. — V. *Lusitaniæ provincia*, n. 269-270.

PROVINCIAE EXTRA EUROPAM

V. *Conventus generalis*, n. 162.

PUELLE CHARITATIS

Regulæ circa relationes missionariorum cum Puellis Charitatis, colligendæ et quotannis legendæ.

386 — Proposita a R. A. D. Superiore generali quæstione de relationibus cum Puellis Charitatis, omnes secundum ordinem sensum suum exposuerunt.

Deinde, unanimi voce declaravit conventus, rogandum esse Superiorem generalem, ut propter strictiorem observationem regulæ communis, *cap. xi, § 11*, renovet hac de re præscriptiones præcedentium Generalium et præsertim R. A. D. Etienne, in epistolis circularibus diei 26° maii 1844, et diei 1 novembris 1867, exoptans ut in compendium lingua latina redigantur et quotannis legantur sicut decreta. (*Conv. gen. xxiii, sess. 7, anno 1874.*)

QUIETISMUS

Non introducenda insolita methodus orationis more quietistarum.

387 — Fuit dissertatum est de mediis quibus eorum observatio promoveatur quæ habet epistola circularis a D. Superiore nostro generali de peculiari quodam orandi modo non ita pridem scripta; sed cum ista discussio absolvi minime potuerit, illius prorogatio in crastinum remissa est.

Resumpta circa prædictam circularem epistolam deliberatione, conventus illam, ut par erat, laudatam, communi consensu approbavit decretoque suo firmandam esse conclusit. Ut vero ea quæ continet, perfectius executioni mandentur, nostris omnino prohibet, ne mittant invicem tradantve litteras aut scripta quæ tendant ad insolitam apud nos orationis methodum introducendam atque propagandam. Imo vetat, ne unquam in collationibus aut in familiari etiam conversatione de huiusmodi oratione, istam laudando aut vituperando, colloquantur. Quod si quis inter eos ad huiusmodi orandi modum sese interius allectum existimavit, hunc nonnisi consulto et annuente D. nostro Superiore generali amplectatur. Præterea, illis injungit ut ab externis super hac re consulendis abstineant, sed tantum ad eundem Superiorem nostrum generalem recurrant, cujus responsis submisce acquiescant. Si quis autem superior harum orationis extraordinariæ methodorum introductionis convictus fuerit, neque,

satis præmonitus, sese emendarit, pro inobedientiæ ratione ejusdem Superioris generalis arbitrio, mulctabitur.

Jam laudata circularis epistola, in qua de oratione speciali agitur, annuentibus congregatis omnibus, palam lecta fuit; hinc occasionem arripuerunt non modo approbationem qua jam illam munierant, renovandi, verum etiam publice declarandi tantum abesse, ut quid de orationis hujusmodi præstantia detrahant, ut etiam illam tanquam præcellens ac singulare omnino Dei donum, quod conceptis verbis habet epistola, profiteantur; quamvis inter alia quæ superius dicta sunt, ad tollendos aut præcavendos abusos quosdam, examen vocationis aut dispositionis nostrorum ad ejus generis orationem Superiori nostro generali reservandum esse, merito judicaverint; veriti quippe ne communem Congregationis orandi formam a venerabili piæ memoriæ Institutore ac Patre nostro tantopere commendatam, aliqui facilius et male desererent. (*Conv. gen. iv, sess. 16-17-19, anno 1685.*)

388 — Conventus, ut singularem profiteatur erga Sanctam Sedem reverentiam et obedientiam, atque quod Congregationi necessarium maxime esse novit, provideat, singulis nostrorum præcipit ut quos Quietistarum errores, et introductos sub prætextu specialis alicujus orationis abusos illa damnavit, omni cura fugiant. Idcirco decretum quod in ultimo conventu de eadem speciali oratione editum est, et alia omnia quæ de illa re sancivit, rursum renovat et confirmat, omnibus et singulis sive superioribus sive aliis prohibendo, ne vel nostros vel externos novam illam methodum edoceant, sed inhæreant illis quæ in superiori conventu declarata sunt.

Renovatur, urgetur et extenditur præcedens decretum.

Præterea, mandat libros omnes de ea re scriptos et a Sancta Sede damnatos, sub clave cum libris prohibitis asservari; imo nec alios qui de eadem nova methodo conscripti sunt legendos a superioribus tradi. Quod si quis noverit aliquem huic decreto non parere, R. D. Superiorem generalem de ejusdem transgressione commonere tenebitur, ut ipse pro sua prudentia delinquentem puniat, imo si necesse fuerit, aut in erroribus persistat, e Congregatione pellat. (*Conv. gen. v, sess. 24, anno 1692.*)

RECREATIO

V. *Scholastici*, n. 447.

REDITUS

389 — Quæsitum fuit a conventu provinciæ Poloniæ, num reditus superstites ex variis pensionibus quæ nostris in seminarjis exterorum conceduntur ad vestitum, aut aliunde coalescentes, ipsis seminariis sint dimittendi, an vero in commodum et provinciæ Poloniæ necessitates, maxime infirmis alendis et curandis, sint convertendi.

Reditus superstites pensionum quæ nostris persolvuntur in seminariis externis, provinciæ necessitatibus inservire debent.

Unanimi suffragio responsum fuit, pecuniam ex pensionibus illis aut aliunde superstitem, in seminariis illis in quibus rei spiritualis tantum cura nostris credita est, stipendio ad vestitum concesso, in commodum et necessitates provinciæ a visitatore una cum consultoribus esse impendendam, et maxime infirmis alendis et curandis. Cum autem summa illa residua infirmorum necessitatibus sit omnino impar, statuit conventus eadem hac in parte apud Polonos servanda quæ pro Gallis condita sunt decreta in conventibus anni 1747¹ et anni 1774². (*Conv. gen. xv, sess. 6, anno 1786*)

Item pro pensionibus convictorum.

390 — Postulatum est, utrum emolumenta quæ aliqua domus percipit e pensionibus convictorum externorum, computanda sint inter redditus ejusdem domus pro distributione expensarum provincialium.

Conventus affirmative respondit. (*Conv. gen. xix, sess. 9, anno 1843.*)

REFECTORIUM

V. *Pauperes*, n. 325.

REGULÆ REVISÆ

Approbantur quædam immutationes in regulis examinatorum postulantium et procuratoris Congregationis.

391 — Deputati ad officialium quorundam regulas in privatis consessibus revisendas, ex scripto retulerunt quæ in regulis examinatorum postulantium, et procuratoris Congregationis vel delenda vel addenda sibi visa sunt, et conventus eorum sententiam approbavit. (*Conv. gen. vi, sess. 17, anno 1697.*)

Approbantur regulæ secretarii Congregationis, et quædam immutationes in regulis assistentium Superioris.

392 — Deputati ad examen regularum exhibuerunt immutationes quasdam in regulis assistentium Superioris nostri generalis a se factas; et conventus eas laudavit.

Lectæ sunt et multum approbatæ regulæ secretarii Congregationis, etsi nondum executioni mandari possint. (*Conv. gen. vi, sess. 18, anno 1697.*)

Regulæ officialium a delegatis discutiendæ.

393 — Quæsitum est, an approbandæ essent aliquorum officialium regulæ, nondum auctoritate conventus generalis firmatæ;

Responsumque est affirmative, rogavitque conventus R. A. D. Superiorem generalem ut aliquos ex adstantibus, his regulis legendis, discutiendis et ad congregatos referendis præponeret. (*Conv. gen. x, sess. 6, anno 1736.*)

Approbantur variæ regulæ officialium. — Regulis professorum et scholasticorum quædam adjiciuntur verba.

394 — Regulas directoris seminarii interni, admonitoris Superioris generalis, præfecti studiorum, et theologiæ ac philosophiæ apud scholasticos nostros professorum, censura septem deputatorum castigatas, et hodie, nudiustertius, herique in publico consessu lectas, approbavit conventus, qui et verba quæ sequuntur regulis professorum

adjici voluit : *Meminerint se et ratione muneris et ex conventus generalis decimi decreto, teneri discipulos suos quoties eis delinquentibus supervenerint, benigna monitione ad officium revocare, quam si audire neglexerint, superiori deferantur.* Regulis vero scholasticorum : *Cum scholasticorum nostrorum professores teneantur et muneris sui ratione, et ex conventus generalis decimi placito, eos cum delinquentes offenderint, benigna monitione revocare ad officium, tenentur et discipuli monentibus acquiescere, quod ni fecerint, sciant præceptoribus, eos ad superiorem deferendi necessitatem fuisse a prædicto conventu impositam.* Hæc etiam verba numero septimo, ubi de absentia a schola, subjicienda sunt : *Qui lectioni adesse non poterunt, præceptorem de absentia sua præmonebunt, necnon et præfectum studiorum, ut in conventu generali septimo decretum est.* Tandem : *Si quando animi levandi gratia, necessariam sibi existimaverint aliquam in horto deambulationem, non eo prius se conferent, quam vel a superiore vel a præfecto studiorum hanc obtinuerint licentiam.* (Conv. gen. x, sess. 12, anno 1736.)

395 --- Quæsitum fuit, utrum expediat addere § 3, cap. I regularum visitoris, hæc verba : *Quas omnes facultates non exercebit visitor, nisi consultis consultoribus suis, excepto casu urgentis necessitatis, in quo casu informare debeat statim consultores suos ; et si quando agat contra sententiam consultorum suorum omnium, debeat quamprimum informare Superiorem generalem de sua agendi ratione.*

Regulis visitoris quædam adduntur verba circa consultores consulendos.

Respondit conventus, horum verborum additionem fore utilem, eamque approbavit. (Conv. gen. xix, sess. 8, anno 1843.)

396 — Conventus revisit regulas visitorum, et approbavit; in quibus tamen addendam judicavit, cap. I, § 7, hanc explanationem decreti ultimi conventus generalis, sess. 8¹, de consultationibus : *Poterit tamen visitor consultationem habere, quando ipsi est impossibile majorem consultorum partem congregare, modo duo sint præsentés, et de hoc monebit Superiorem generalem.* (Conv. gen. xx, sess. 13, anno 1849.)

Explanatio præcedentis decreti.

397 — Quæsitum est, utrum expediat quasdam modificationes statuere regulis superioris localis inserendas, scilicet : § 4, cap. 3, Circa horam prandii et cœnæ, libertatem relinquendo eam mutandi juxta circumstantias, de licentia tamen visitoris. — § 8 ejusdem capituli, Supprimendo numerum primum qui præscribit abstinentiam a jentaculo die veneris. — § 9, Restrungendo collationes de casibus conscientie ad domos tantum in quibus resident missionarii qui missionibus vacant. — § 9, cap. 4, Relinquendo superiori libertatem regulas legendi pro ecclesiasticis externis, vel in triclinio, vel in alio loco, prout ipsi magis expedire visum fuerit.

In regulis superioris loc. quædam inserendæ modificationes.

Judicavit conventus admittendas esse præfatas omnes modificationes. (*Conv. gen. XIX, sess. 8, anno 1843.*)

Quidam congregati deputantur ad componendas inter se regulas assistentis et procuratoris, et ad revisendas regulas missionum.

398 — Quæsitum fuit, utrum expediat conciliare regulas assistentis et sub-assistentis localis cum regulis procuratoris localis, ita ut quidquid ad temporalia de quibus agitur in his regulis spectat, ad officium procuratoris pertineat, sub dependentia tamen superioris et vigilantia assistentis.

Conventus judicavit hanc conciliationem valde utilem, sin minus necessariam pro faciliiori tum assistentis tum procuratoris respectiva officii adimptione. Igitur statim ad hoc a R. A. D. Superiore generali quinque ex congregatis sunt deputati. Quinque alii deputati sunt pariter ad revisendas regulas missionum. (*Conv. gen. XIX, sess. 8, anno 1843.*)

Officiorum inferiorum regulæ a Sup. gen. revisendæ.

399 — Quæsitum est, utrum expediat commissionem instituere pro revisendis regulis officiorum inferiorum, verbi gratia, præfecti studiorum, professorum, scholasticorum, etc., et hanc curam sapientiæ et diligentia Superioris generalis committere.

Conventus respondit affirmative quoad utramque partem. (*Conv. gen. XIX, sess. 9, anno 1843.*)

Superiori gen. demandatur cura novas regulas secretarii gen. et procuratoris gen. conficiendi.

400 — Quæsitum est, utrum expediat petere a conventu generali, ut conficiat regulas secretarii generalis et procuratoris generalis.

Cum illorum officiorum regulæ perierint, censuit conventus novas esse conficiendas, et hanc curam R. A. D. Superiori generali demandavit. (*Conv. gen. XIX, sess. 10, anno 1843.*)

Maturius examinandæ modificationes quæ regulis assistentis et procuratoris localis inserendæ proponuntur a commissariis.

401 — Conventus, auditis inspectisque adrotationibus commissionis quæ constituta prius fuerat ad revisendas assistentis et procuratoris localis regulas, statuit rogare R. A. D. Superiorem generalem, ut has regulas maturius examinari curaret, easque in ordinem digestas, ad singulas Congregationis domos mitti, a futuro conventu generali, si opus sit, confirmandas. (*Conv. gen. XIX, sess. 11, anno 1843.*)

Probantur regulæ procuratoris generalis Congregationis prope Sanctam Sedem.

402 — Examinatæ sunt ac probatæ regulæ procuratoris generalis Congregationis prope Sanctam Sedem. (*Conv. gen. XX, sess. 8, anno 1849.*)

Probatur regula pro parochiis.

403 — Discussit conventus regulam pro parochiis quæ a Congregatione diriguntur, illamque admisit. (*Conv. gen. XX, sess. 9, anno 1849.*)

Probantur regulæ procuratoris Congregationis.

404 — Conventus discussit et approbavit regulas procuratoris Congregationis. (*Conv. gen. XX, sess. 9, anno 1849.*)

405 — Processit conventus ad examen regularum secretarii Congregationis, necnon et pro-secretariorum, quas post maturam discussionem approbavit. (*Conv. gen. xx, sess. 10, anno 1849.*)

Probantur regulæ secretarii Congregationis, et pro-secretariorum.

406 — Examinatæ sunt ac approbatæ regulæ examinatorum postulantium. (*Conv. gen. xx, sess. 11, anno 1849.*)

Probantur regulæ examinatorum postulantium.

407 — Examinatæ sunt ac approbatæ regulæ procuratoris provinciæ et directoris seminarii interni. (*Conv. gen. xx, sess. 13, anno 1849.*)

Approbantur regulæ procuratoris provinciæ et directoris sem. int.

408 — Examinatæ sunt regulæ superioris localis, assistentis, subassistentis, consultorum, admonitoris, procuratoris, præfecti studiorum, professorum, scholasticorum, præfecti bibliothecæ, præfecti ecclesiæ, sacristæ, ac omnium aliorum officialium inferiorum, quas omnes approbavit conventus. (*Conv. gen. xx, sess. 14, anno 1849.*)

Approbantur plurimæ regulæ, imprimis officialium inferiorum.

409 — In regulis procuratoris addendos esse statuit conventus tres numeros, scilicet 10, 13, 14, regularum assistentis, initio cujusque numeri ponendo hanc clausulam : *Si assistens, vel subassistsens sit impeditus*. Prædicti vero numeri remanebunt in regulis assistentis. (*Conv. gen. xx, sess. 14, anno 1849.*)

Regulis procuratoris localis quædam addenda.

V. *Assistens superioris localis*, n. 32. — V. *Confessiones*, n. 76. — V. *Conventus domesticus*, n. 118-119. — V. *Decreta*, n. 179. — V. *Director scholasticorum*, n. 197. — V. *Procurator localis*, n. 370. — V. *Professores*, n. 377. — V. *Provinciæ*, n. 382-384. — V. *Scholastici*, n. 419.

REGULÆ OBSERVANDÆ

410 — Revisis omnibus officialium regulis, conventus omnibus missionariis valde commendat exactam illarum observantiam, ac toto animo peroptat ut omnes et singuli ferventi zelo studeant spiritui instituti nostri magis ac magis augendo; ideoque R. A. D. D. Superiorem generalem enixe rogat, ut media ab ipsomet conventu assignata ab omnibus observari curet. (*Conv. gen. xx, sess. 15, anno 1849.*)

Commendatur observantia regularum officialium.

411 — Quæsitum fuit, utrum expediat petere a conventu generali, ut roget Superiorem generalem manum tenere observantiæ regularum quæ uniformitatem, paupertatem et simplicitatem in vestitu et supellectili præscribunt, et media adhibere efficaciora ad tollenda omnia quæ his virtutibus adversantur.

Urgenda observatio uniformitatis, paupertatis et simplicitatis in vestitu et in supellectili.

Responsio conventus fuit affirmativa et unanimis. (*Conv. gen. xix, sess. 10, anno 1843.*)

Derogationes in consuetudinibus et regulis concessæ propter temporum circumstantias, in Hispania non admittendæ.

412 — Deputati provinciæ Hispaniæ petierunt a conventu, ut, si ob temporum circumstantias aliquam indulgentiam in consuetudinibus et regulis concedi debere judicet et concedat, velit illam concessionem nullam vim in Hispania habere, iisdem non exstantibus circumstantiis.

Annuit conventus petitioni, et declaravit omnes regulas et decreta totam vim obligationis retinere, nisi obsoleverint. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

V. *Monita* etc., n. 296-304.

REPETITIO ORATIONIS

V. *Exercitia spiritualia*, n. 214. — V. *Oratio mentalis*, n. 314. — V. *Secessus spiritualis*, n. 428.

RESIDENTIA

V. *Assistentes Congregationis*, n. 13-14. — V. *Visitor*, n. 525-526.

RESTITUTIONES

Cujus opera fieri debent restitutiones a pœnitentibus traditæ?

413 — Ad quæstionem, utrum restitutiones certæ missionis directori tradendæ sint, dictum fuit, id vulgo faciendum; sed in casibus quibusdam extraordinariis illas pro voluntate pœnitentis, interventu atque opera ipsius confessarii, fieri posse declaratum est. (*Conv. gen. iv, sess. 19, anno 1685.*)

RHEDA

V. *Paupertas*, n. 342.

RITUS

V. *Missa*, n. 278.

ROMANA PROVINCIA

V. *Avenionensis domus*, n. 37. — V. *Placentina domus*, n. 351. — V. *Subsidium pecuniarium*, n. 476.

ROSARIA

V. *Missiones*, n. 285.

SACCI

V. *Paupertas*, n. 343.

SACRISTA

V. *Regulæ revisæ*, n. 408.

SALHORGNE (R. A. D.)

V. *Demissio a generalatu*, n. 182.

SCHËDA SCRUTINII

V. *Conventus in genere*, n. 102-103-104.

SCHOLASTICI

414 — De nostrorum studiis actum est atque decretum, illos philosophiæ per duos, theologiæ vero per tres annos operam daturus, modo tamen ad scholasticam idonei judicentur, aut Superior generalis, adveniente magna necessitate, tempus illud circa nonnullos contrahere non cogatur. Qui autem ad hoc scientiæ genus minus apti visi fuerint, theologiam moralem, seu casus conscientiæ, per duos annos edocebuntur. Singuli etiam convenerunt, in scholis nostris minime dictandum, sed in alicujus auctoris, cujus peculiaris delectus habeatur, explicatione pergendum, quousque aliud statutum fuerit. (*Conv. gen. II, sess. 11, anno 1668.*)

De studiis nostrorum.

415 — Quæritur a conventu generali, ut statuatur ea media quæ utiliora esse putat, ut ad studia scholastici nostri potentius incitentur et convenientioribus instituantur disciplinis.

Adhibenda media ut scholastici ad studia et disciplinam recte instituantur.

Conventus generalis negotium istud, ex quo Congregationis honor maxime pendet salusque populorum, committendum esse censuit et sapientiæ R. A. Superioris generalis et ejus assistentium vigilantia. (*Conv. gen. XVI, sess. 7, anno 1788.*)

416 — R. A. D. Superior generalis quædam proposuit ad rationem meliorem studiorum quæ fiunt in domibus S. Lazari, Lugdunensi et Cadurcensi, quæ conventus judicavit esse magni momenti. Proposuit autem : 1° Ut in scholis nostrorum duodentur anni philosophiæ studio, quorum posterior in physicam addiscendam conferatur. 2° Ut tres anni dentur theologicis rebus, ita tamen ut sex ultimi menses hujus temporis insumentur in addiscenda eloquentia sancta, concionibus sacris et collationibus ecclesiasticis componendis, aliisque cognitionibus comparandis quæ ad

Approbantur quæ a Sup. gen. proposita sunt ad meliorem studiorum rationem.

oratorem christianum efformandum necessarie sunt. 3° Ut qui ad examen accedunt, quod bis in anno tenebuntur subire, parati sint ad respondendum ad ea quæ de uno libro sacro historico ab iis quærentur in examine.

Hæc statuenda quæ R. A. D. Præpositus generalis proponit, approbavit maxime conventus, imprimis ultima duo, quæ necessaria ne verbum Dei in ore nostro vilescat, sed accrescat functionibus nostris dignitas et sanandi peccatores efficacia; rogatque eundem D. Præpositum generalem, ut quæ alia ad aptiorem muniis nostris educationem animo concepit, quamprimum jubeat ad suos transmitti. (*Conv. gen. xvi, sess. 14, anno 1788.*)

Nihil innovandum circa colloquia de theologia tempore recreationis.

417 — Quæsitum est, an scholasticis præscribendum ut, per mediam ultimam recreationis horam, de rebus philosophicis aut theologicis colloquantur;

Et responsum est, nihil circa id innovandum. (*Conv. gen. vi, sess. 17, anno 1697.*)

Seminaristæ et scholastici nostri a propriis exercitiis vel studiis non dimovendi.

418 — An prohibendum sit, ne seminaristæ vel scholastici nostri ita addicantur ad munia ecclesiarum, aut ad docendum in scholis, aut ad alia similia, ut a propriis exercitiis vel studiis dimoveantur.

Conventus censuit, illam prohibitionem maximi esse momenti ad accuratam seminaristarum et scholasticorum in spiritu Congregationis et scientia competenti informationem. (*Conv. gen. xxi, sess. 4, anno 1861.*)

Scholasticis prohibetur ne quis eorum in alterius scholastici cubiculum ingrediantur.

419 — Quæsitum, num regulis scholasticorum nostrorum addendum sit, ne quis eorum in alterius scholastici cubiculum quovis prætextu ingrediatur, sine expressa superioris aut præfecti studiorum licentia, etiamsi janua quamdiu insimul erunt aperta remaneat.

Responsum est, id prorsus addendum esse. (*Conv. gen. xi, sess. 9, anno 1747.*)

A Sup. gen. prohibeatur ne nostri colloquium habeant cum scholasticis etiam sacerdotibus.

420 — Postulavit conventus Romanus, ut juxta legitimam paragraphi quinti, capitis octavi, constitutionum communium interpretationem, prohibeantur nostri colloquium habere sine licentia superioris cum scholasticis etiam sacerdotibus qui totum studiorum cursum non fuerint emensi.

Id expedire conventui generali visum fuit, atque R. A. Præpositum generalem rogavit, ut epistola encyclica ad obviam et legitimam constitutionum interpretationem, voluntarie, ut videtur, errantes revocet. (*Conv. gen. xv, sess. 4, anno 1786.*)

Utrum scholastici in domum a domo Parisiensi separatam sint collocandi?

421 — Quæsitum fuit, utrum expediret scholasticos nostros mitti in domum separatam a domo Parisiensi, ut melius provideretur illorum sanitati, pietati, vocationi et progressibus in studiis.

Censuit conventus, istud remittendum ad prudentiam R. A. D. Superioris generalis. (*Conv. gen. xxiii, sess. 11, anno 1874.*)

422 — Postulatum fuit, utrum expediat scholasticos provinciae Insubriae in una eademque domo congregare, scilicet scholastici philosophiae in domo Monregalensi, et scholastici theologiae in domo Taurinensi.

An scholastici provinciae Insubriae in eadem domo congregandi sint?

Respondit conventus, probare postulatum, quod quidem etiam prudentiae R. A. D. Superioris generalis committit. (*Conv. gen. xviii, sess. 9, anno 1835.*)

423 — Quaesitum est a provincia Romana, utrum expediat nostris scholasticis, emenso theologiae cursu quatuor annorum, vacare insuper per annum aut sex menses saltem, studio rhetoricae sacrae, ad hoc ut instruantur circa modum bene faciendi functiones nostri instituti.

Multum expedit ut scholastici, emenso theologiae cursu, per annum aut sex menses specialiter instruantur ad functiones recte obeundas.

Conventus laudabilem et maxima attentione dignam admisit petitionem; ipsi annuit, modo sufficiant numerus subjectorum et domus redditus. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

424 — Quaesitum est, utrum expediat petere a conventu generali, ut statuatur quod scholastici, emenso theologiae curriculo, per aliquod tempus addiscant praecipua pro functionibus nostris rite obeundis.

Iterum, de speciali preparatione scholasticorum ad functiones nostras.

Censuit conventus, rem deferendam esse prudentiae Superioris generalis. (*Conv. gen. xix, sess. 10, anno 1843.*)

V. *Decisiones variae*, n. 177. — V. *Jentaculum*, n. 255. — V. *Præfectus studiorum*, n. 362. — V. *Regulae revisae*, n. 394-399-408. — V. *Seminarium internum*, n. 441.

SCRIPTA NOSTRORUM

425 — Petitum est a provincia Romana, utrum expediat prohibere ne scripta functionum nostrarum, etiam propria, personis externis vel dentur vel vendantur.

Scripta nostrorum subjiciuntur voto paupertatis.

Absolute prohibet conventus hoc fieri absque licentia. Scripta nostrorum post mortem fiunt Congregationis propria; vivente auctore, voto paupertatis sicut alia subjiciuntur. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

426 — Conventus generalis votis provinciarum annuens definit :

Nemini licere subripere decedentium nostrorum manuscriptos codices, qui, postquam a superioribus selecti fuerint, non alio transmittantur, sed asserventur in gratiam uti volentium, in pristinum tamen locum post usum reponendi. (*Conv. gen. x, sess. 10, anno 1736.*)

Manuscripti codices nostrorum non subripiendi post eorum mortem, sed a superioribus asservandi ad usum aliorum.

SCRUTATORES

V. *Conventus in genere*, n. 98.

SECESSUS SPIRITUALIS

Tempore secessus annui
confessiones externorum or-
dinarie non excipiendæ.

427 — Exoptavit conventus Barcinonæ, ut a conventu generali declararetur num, per tempus secessus annui, sacerdotibus nostris, confessionibus excipiendis vacare liceret.

Unanimi pene suffragio responsum fuit, id minime licere, nisi jubeat necessitas aut gravis exposcat utilitas, obtenta prius tacita saltem superioris licentia. (*Conv. gen. xv, sess. 4, anno 1786.*)

In communi parochorum
apud nos secessu, quid de
repetitione orationis, et de
modo conversandi tempore
recreationis?

428 — Deputati ad examen propositionis quæ ad communem parochorum apud nos secessum pertinet, schedam suam conventui exhibuerunt, in qua quidem, posita quæstione num in hujusmodi exercitiis spiritualibus expediat sermonem exhortatorium orationis repetitioni manere substituere, retulerunt, sua quidem sententia, usum repetitionis orationis potius esse retinendum; multis ad istam opinionem adducti rationibus, quas jam enumerare longum esset.

His auditis conventus annuit.

Ihinc transitum est ad inquirendum modum quo, statim a prandio et a cœna, cum prædictis parochis est conversandum; dictumque fuit, eandem erga illos agendi rationem posse observari recreationis tempore, quam erga ordinandos, dum exercitiis apud nos vacant, sequi consuevimus; ita scilicet, ut parochos de quibus agitur, minime tunc adstringamus ad res nimium serias quæ ipsos tædio afficere possint. Visum autem est sermonem cum iis statui posse de Scriptura Sacra, de lectione quæ fit privatim aut ad mensam, de casibus conscientie, de modo docendi populum, de Sacramento- rum administratione, de litibus dissidiisque componendis, de disciplina ecclesiastica, de cæremoniis sacris earumque significationibus, præterquam quod id temporis istæ possent exerceri; de visitatione infirmorum, aliisque functionibus ad parochos pertinentibus; uno verbo, de rebus utilibus, prout director, suggerente prudentia, illos affectos esse dijudicaverit. (*Conv. gen. iv, sess. 25, anno 1685.*)

V. *Pia exercitia*, n. 347. — V. *Seminarium renovationis*, n. 457-458. — V. *Superior localis*, n. 491.

SECRETARIUS CONGREGATIONIS

V. *Conventus provincialis*, n. 150-153. — V. *Conventus generalis*, n. 165. — V. *Regulæ revisæ*, n. 392-400-405.

SECRETARIUS CONVENTUUM

V. *Conventus in genere*, n. 99. — V. *Conventus domesticus*, n. 127-128. — V. *Conventus generalis*, n. 169.

SECRETUM

429 — Conventus existimavit debere ab assistentibus Superioris generalis arctius servari secretum circa ea quæ in ipsius consilio proponuntur, eosque (si in eo minus fideles agnoscerentur) serio esse admonendos; rogavitque conventus R. A. D. Superiorem generalem ut eandem in secreto servando fidelitatem consultoribus superiorum localium, in epistola encyclica, commendet. (*Conv. gen. ix, sess. 11, anno 1724.*)

Secretum arctius servandum ab assistentibus Sup. gen., et a consultoribus.

SEMINARIA EXTERNA

430 — Quæsitum fuit, an qui solvendæ pensioni sunt impares, ad communia seminarii exercitia possint admitti, quin apud nos cubent et cibum capiant.

An in seminariis externis admittendi sint alumni, quin apud nos cubent et cibum capiant?

Dictum est, id quatenus fieri potest evitandum, et Ill. ac Rev. D. D. Episcopis qui hac in re ipsis faverent, mala inde proventura suppliciter exponenda. Ita ut si tandem necesse est, iis potius mensa peculiaris in triclinio pro clericis pauperioribus, minorem proinde pensionem soluturis, proponatur; ad hæc autem incommoda scripto exaranda D. Thieulin designatus est. (*Conv. gen. iv, sess. 6, anno 1683.*)

431 — Petitum fuit, an possint acceptari fundationes seminariorum cum dependentia a provisoribus, in illis regionibus (in Polonia) usitata.

Non acceptanda seminaaria in quibus teneremur rationem reddere aliis quam soli Episcopo.

Dictum est, propter varia incommoda quæ inde oriri possent, non esse fundationes seminariorum acceptandas, nisi, ad normam Galliæ, nobis concedatur perpetua directio illorum seminariorum, tam quoad spiritualia quam quoad temporalia, de quibus soli Episcopo rationem reddere teneamur. (*Conv. gen. ix, sess. 13, anno 1724.*)

432 — Deputati nuntiaverunt conventui, peti a quibusdam ut lectio spiritualis publice fiat quotidie per quadrantem aut circiter in nostris seminariis externis, quæ alias a plerisque seminaristis negligitur; quam non posse eo modo observari putaverunt, sed cuilibet eorum a suis directoribus et confessariis ut privatim ab iis fiat, esse imprimis commendandam, imo etiam injungendam.

An in seminariis externis publice facienda sit lectio spiritualis?

REVOCATUM ¹.

Conventus hanc responsionem ratam habuit. (*Conv. gen. v, sess. 20, anno 1692.*)

Approbantur regulæ a Sup. gen. traditæ ad meliorem seminariorum externorum administrationem spiritualem.

433 — Lectæ sunt regulæ ad meliorem seminariorum externorum administrationem spiritualem traditæ a R. A. D. Superiore generali, æque sunt unanimi consensu approbatæ et receptæ a conventu, qui jussit eas in fine actorum suorum transcribi et ad superiores seminariorum nostrorum transmitti ¹. (*Conv. gen. xvi, sess. 13, anno 1788.*)

An domus S. Caroli sit servanda? — Conditiones requisitæ ut alumni in isto minore seminario admittantur.

434 — Amplissime agitata est quæstio de conservanda aut dissolvenda domo quæ seminarium divi Caroli nuncupatur; et allatis a conventu utrinque multis et gravibus rationibus, decretum fuit, illam pro viribus esse conservandam; ita tamen ut in numerum seminaristarum non admittantur in posterum, nisi qui prima tonsura initiati fuerint, aut saltem qui alienum a statu ecclesiastico animum non ostendant, vel certe quorum parentes non repugnent ut hujusmodi statum amplectantur. Si vero adhibita rationabili diligentia per triennium, constet experientia non posse domum istam subsistere, sive ex penuria seminaristarum, sive ob paucos fructus qui inde proveniant, liberum erit Superiori generali, de consilio tamen et consensu suorum assistentium, illam dissolvere. (*Conv. gen. iv, sess. 3, anno 1685.*)

Admittenda fundatio seminarii ecclesiastici, in quo, pœnitentiæ causa, recipiantur sacerdotes externi.

435 — Postulatum fuit, utrum admittenda sit in domo S. Caroli fundatio seminarii ecclesiastici, in quo pœnitentiæ causa sacerdotes externi, alias sententia juridica minime notati, sive sponte sua, sive jussu Eminentissimi Archiepiscopi Parisiensis et aliorum Præsulum, sese recipere queant;

Visumque est conventui, institutionem hujusmodi a fine et instituto Congregationis non esse alienam, ideoque admittendam. (*Conv. gen. viii, sess. 3, anno 1711.*)

Positis quibusdam conditionibus, acceptari possunt minora seminaria.

436 — Examinatum est, utrum expediat acceptare seminarii puerorum seu pauperum scholarium in spiritualibus et temporalibus directionem, quam Eminentissimus D. D. Cardinalis de Bonzy, Archiepiscopus Narbonensis, in urbe sua nobis offerre dignatur.

Conclusum est illam acceptandam, positis circumstantiis quæ conventui explicatæ sunt, inter quas est e præcipuis quod ibi litteras humaniores non edocebimus; sic enim ea res nihil habet instituto vel praxi nostræ contrarium, imo cedit in bonum majorum seminariorum quorum regimen nobis commissum est; dictumque fuit in similibus casibus alia seminaria puerorum acceptari posse a R. A. Superiore generali, cui prius singulæ hujusmodi circumstantiæ descriptæ fuerint, præsertim ne serius ocus ab istis minoribus seminariis nocumentum majoribus afferatur; quod decretum præcipue ad Gallias pertinet. (*Conv. gen. vi, sess. 16, anno 1697.*)

1. V. *Recueil des circulaires etc.*, 2^e vol., p. 213.

437 — Quæsitum est, utrum sit contra finem Congregationis missionarios ad directionem minorum seminariorum applicare.

Minora seminaria fini Congregationis conformia.

Respondet conventus, illud, nedum sit Congregationis fini contrarium, esse huic fini plane conforme. (*Conv. gen. xx, sess. 7, anno 1849.*)

438 — Posita est quæstio, utrum illa tantum minora seminaria sint acceptanda in quibus alumni instituuntur intuitu vocationis ecclesiasticæ.

Quænam minora seminaria acceptanda sint? — Quid de baccalaureatu?

Auditis super hac re variis congregatorum sententiis, censuit conventus, quantum fieri potest, ea seminaria esse acceptanda, quæ ad finem tantum ecclesiasticum sunt constituta, relicta tamen prudentiæ Superioris generalis facultate latius hoc votum interpretandi. Quoad gradus vero baccalaureatus, satis jam provisum est in directorio pro minoribus seminariis. (*Conv. gen. xxiv, sess. 13, anno 1878.*)

V. *Conciones*, n. 73. — V. *Decisiones variæ*, n. 177. — V. *Directorium*, n. 200-201. — V. *Exercitia spiritualia*, n. 215. — V. *Professores*, n. 379-380. — V. *Regulæ revisæ*, n. 397.

SEMINARIUM INTERNUM

439 — Per quæsitum (jam propositum) rogabatur conventus, ut pristinus mos seminaristis internis informandis restitueretur, atque per biennium in seminario commorari juberentur, et quidem loco aptiori et a colloquiis et oculis exterorum longe remotiori.

Seminaristæ ordinariæ per biennium in seminario detinendi.

Unanimes pene suffragio responsum fuit, rem hujusmodi summopere exoptandam, statuitque conventus, seminaristas per biennium in seminario detinendos, nec nisi gravibus de causis, de quibus judicet R. A. Præpositus generalis, hac in parte dispensandum, relicta tamen exterarum regionum visitatoribus dispensandi juxta morem solitum facultate. (*Conv. gen. xv, sess. 6, anno 1786.*)

440 — Lectus fuit libellus supplex a R. A. D. Joanne Couty, Superiore generali defuncto, correctus S. S. D. D. nostro Papæ Benedicto XIV, cum responsione ejusdem Sanctissimi, data 5 mensis septembris 1743, tenoris qui sequitur :

Non petenda a S. Sede potestas coarctandi tempus continuum probationis pro iis qui, non completo biennio, egressi sunt et postea revertuntur, quamvis illa potestas jam concessa fuerit ad tempus.

« Beatissime Pater, Joannes Couty, Superior generalis Congregationis Missionis, et omnes ejus assistentes, Sanctitatis Vestræ devotissimi filii, humillime
« exponunt, quod juxta diversa Brevia ab hac Sancta Sede, eidem Congregationi pro
« ipsius bono regimine concessa, statuitur, ut quicumque sacerdos, clericus vel laicus
« qui dictam Congregationem ingrediuntur, vota simplicia castitatis, paupertatis et
« obedientiæ, necnon stabilitatis in dicta Congregatione emitti solita, non emittant,
« nisi post biennium probationis. Quia vero aliquoties evenit, ut recepti in Congregatione, intra duos, qui secundum laudata Brevia apostolica ante votorum emissionem requiruntur, probationis annos, dimisso habitu vel recuperandæ sanitatis

« causa et cum animo revertendi, vel etiam aliis de causis et sine animo redeundi
 « exeant, qui postea enixe deprecantur ut iterum in Congregationem admittantur :
 « ideo supradicti oratores humillime supplicant Sanctitati Vestrae, ut pro tempore
 « existenti Superiori generali Congregationis Missionis cum consensu suorum assis-
 « tentium ad plura medietate suffragia cum sua prerogativa, facultatem benigne con-
 « cedere dignetur, qua huiusmodi viris e Congregatione ante emissis vota egressis,
 « et post aliquot dies, menses et annos reversis, praeteritum probationis tempus
 « in partem praescripti biennii computare valeat, dummodo post eorum reditum
 « annus integer, isque continuus nec interruptus ante dictorum votorum emissionem
 « proxime praecedat. Quam gratiam, etc. »

SANCTISSIMO DOMINO D. NOSTRO PAPE BENEDICTO XIV.

EX AUD. S. S. DIE 5 MENSIS SEPTEMBRIS 1743.

« S. S., attentis expositis, benigne concessit Superiori generali Congrega-
 « tionis Missionis facultatem, una cum consensu et consilio suorum assistantium
 « prout in precibus, tempus novitiatus seu probationis ad unum annum, et non minus
 « reducendi, pro illis tamen, qui semel a Congregatione egressi, non completo biennio
 « probationis, ad eandem Congregationem iterum revertuntur ; quae facultas dura-
 « tura sit usque ad convocationem capituli generalis, a quo, si ita super huiusmodi fa-
 « cultatem, praeviis vocalium suffragiis sancitum fuerit, huic sanctioni proinde per Lit-
 « teras Apostolicas in forma Brevis expediendas, si S. S. videbitur, robor adjiciatur¹.

(Sic signatum) Joseph LIVIZZANI, *secretarius*. »

Tum quaesitum, an petenda a Sanctissimo facultas ut R. A. D. D. Superior generalis una cum consensu suorum assistantium, tempus probationis ad annum et non minus reducat pro iis qui semel a Congregatione egressi post annum et amplius, non completo biennio probationis, ad eandem Congregationem iterum revertuntur.

Visum conventui, non esse petendam hanc facultatem, sed exigendum esse ab iis integrum post reditum biennium probationis, nulla habita ratione temporis ante egressum in seminario interno transacti. (*Conv. gen. XI, sess. 7. anno 1747.*)

Media adhibenda ut semi-
 naristae et scholastici recte
 informantur.

441 — Propositum est, desideratum fuisse in pluribus conventibus provincialibus, internorum seminaristarum et scholasticorum educationi, iisque informandis in virtutibus christianis et instituto nostro congruis, diligentiores curam ac vigilantiam adhiberi. Ex ordine quid sibi aptius videretur singuli protulerunt. Et quidem cum plurima fuissent fuse proposita, haec pauca seligi et statui visum est :

1. V. *Acta apostolica*, p. 221.

Nihil esse addendum seu directoris seminarii seu seminaristarum regulis, sed hæc pauca media esse accuratius adhibenda : 1° Vitæ antea laudabiliter actæ testimonia, quantum fieri poterit minime suspecta, ab ingressuris exigantur, ingressorumque indoles, animi propensiones et vocatio diligenter probentur. 2° Curent director aliquæ eorum institutioni præpositi, ut ad veram sinceramque pietatem, et ad virtutes christianas prius effingant, quam ad perfectionem præcipiti manu ducant. Quæ quidem omnia vigilantiam non mediocrem paremque spirituum discretionem requirere omnes agnoverunt. 3° Præfigatur illis quotidie aliquod temporis spatium prolixius ut Evangelium diligentius legant, et ex hoc sacro fonte morum instituendorum regulas hauriant. Additum est illis quoque tradendum esse catechismum ad parochos, auctoritate Concilii Tridentini conscriptum, ut ibi christianæ religionis explicata dogmata addiscentes, simul etiam latinæ linguæ usum utcumque retineant. Profuturum quoque dictum est, si ab omnibus tam Evangelii quam dicti catechismi idem caput aut eandem capitis partem singulis diebus legi præciperetur, ut posset esse communis inter eos colloquii argumentum.

Quod spectat ad scholasticorum institutionem, annotatum est : eos ad sectandam pietatem et regularem observantiam, amore potius virtutis quam minarum terrore esse inducendos; suadendam esse illis (præsertim dum rationem suæ conscientiae reddunt) piam et frequentem sacramentorum receptionem, amorem intimum et sincerum suæ in Congregatione vocationis, et christianam tum inter se invicem, tum ad alios modestiam et urbanitatem; deterrendos vero ab ea quæ sæculi vanitatem redolet agendi ratione, ut puta in habitu, incessu et cæteris; accuratius adhuc esse arcendos ab omni necessitudine et familiaritate cum viris novitatum studiosis, qui et sermonibus et libellis clam traditis eos periculosos opinionibus inficerent; cavendum quoque, ne cum seminaristis internis aut cum presbyteris, præsertim junioribus, frequentiori et familiari colloquio utantur. Additum denique est, illos (pro sua quæque dote) tam prædicandi verbi divini, quam theologiam docendi et collationes in seminariis habendi, methodum debere, antequam ad illas functiones applicentur, edoceri (*Conv. gen. ix, sess. 8 et 9, anno 1724.*

442 — Inita fuit deliberatio de seminariis internis; et inquisitum est, num in Galliis novum aliquod institui posset, cum illud quod nunc unicum in hoc regno, scilicet Parisiis, habemus, vix suppeditet tot subditos quot desiderarentur, ut satisfaciat Illustrissimis D. D. Episcopis, qui domorum dictæ Congregationis institutiones in diœcesibus suis exoptant.

Nihil vero hac de re statui potuit, sed dictum est tantum, huiusmodi negotium Deo sollicite commendandum, omninoque relinquendum curæ Superioris generalis usum occasionum et mediorum, quæ divina Providentia circa illud offerret, indicatis tamen ei nonnullis e nostris domibus, nimirum Metensi et S. Menenni, ubi præfata

Superior gen. reliquitur cura novum seminarium internum instituendi in Gallia.

seminaria commodius interim erigi posse videbantur (*Conv. gen. II, sess. 9, anno 1668.*)

Seminarium internum in provincia Aquitaniæ instituendum.

443 — Examinatum est, an seminarium internum in provincia Aquitaniæ sit instituendum; quis locus ad hujus erectionem aptior, et quibus mediis ejus sustentationi possit provideri.

Conclusum fuit, institutionis hujusmodi seminarii experimentum esse faciendum in loco ubi est capella Nostræ Dominæ vulgo dictæ de Montuzet. Quod ad ejus sustentationem pertinet, præter illa quæ prænominata capella subministrabit, Congregationis domus in istis regionibus sitæ ac tempore suo designandæ, ad res necessarias concurrant, si tamen ab onere solvendi quod in gratiam seminarii Lugdunensis conferunt immunes fiant. Interim conventus maxime laudat illas quæ jam ad id paratas sese exhibuerunt. (*Conv. gen. IV, sess. 11, anno 1685.*)

Duo nova semina in terna erigenda, in domo Andegavensi et in domo Tullensi.

444 — Deliberavit conventus de erigendis seminariis internis in illis provinciis in quibus necdum instituta sunt; existimavitque eorum erectionem esse impræsentiarum propter necessitatem et utilitatem Congregationis inchoandam.

In provincia quidem Pictaviensi domum Andegavensem, in Campaniæ autem provincia domum Tullensem, his usibus maxime aptas declaravit, ita tamen ut D. Superior generalis alias designare cum consilio suo possit. (*Conv. gen. V, sess. 14, anno 1692.*)

Seminarium internum Tullense transferendum Divionem.

445 — Assensit conventus, ut R. A. Superior generalis seminarium internum quod in Lotharingia Tulli fuerat collocatum, Divionem transferat, quando rerum status id permiserit. (*Conv. gen. VI, sess. 14, anno 1697.*)

An seminarium internum S. Lazari sit alio transferendum? — Seminaristæ ab aliis separandi, et per biennium in seminario detinendi.

446 — Quæsitum est, num seminarium internum S. Lazari sit alio transferendum, et quæ ratio convenientior sit ejus seminaristis instituendis ad virtutes christianas et functiones nostræ Congregationi proprias.

Re mature discussa, judicavit conventus, seminarium internum S. Lazari nunc alio non posse transferri : sed interim maxima cura cavendum, ne seminaristæ cum scholasticis aliisque etiam sacerdotibus, qui biennium ab egressu e seminario nondum expleverunt, colloquium sine superioris facultate habeant. Judicavit etiam conventus seminaristas nostros per biennium in seminario detinendos. Neque in hac parte dispensandum nisi gravibus de causis a D. Præposito generali sufficere declaratis : statutumque istud esse servandum in provinciis Lugdunensi et Cadurcensi, relicta tamen exterarum regionum visitoribus dispensandi suos facultate.

Cætera vero quæ ad educationem meliorem illorum pertinent, conventus permisit et commisit sapientiæ R. A. Superioris et D. D. Assistantium Congregationis. (*Conv. gen. XVI, sess. 12, anno 1788.*)

447 — Quæritur a conventu generali, utrum expediat ad favendum formationi provinciarum secundum regulas, et multiplicationi vocationum, instituere plura seminaria interna in Gallia.

Utrum expediat plura seminaria interna instituere in Gallia?

Conventus declaravit, illud expedire, sed remitti quoad executionem ad prudentiam R. A. D. Superioris generalis. (*Conv. gen. xxiii, sess. 10, anno 1874.*)

448 — Quæsitum est, an rogandus sit R. A. D. D. Superior generalis, ut curet quantocius fieri poterit unum saltem seminarium internum extra Parisios institui.

Unum saltem seminarium internum extra Parisios instituendum in Gallia.

Conventus hanc petitionem admittit, et institutionem illius seminarii habet ut primum experimentum quo sensim aperietur via ad implendam mentem voti ab ultimo conventu generali emissi¹. (*Conv. gen. xxiv, sess. 12, anno 1878.*)

449 — Cum quæsitum fuisset, ut alicujus provinciæ turbationibus civilibus exagitæ postulantes, quorum vocatio per tempus sufficiens probata fuerit, possint ad domum Parisiensem venire, ut ibi seminarii interni exercitia et studiorum cursum compleant, dummodo hunc favorem petant et a R. A. D. D. Superiore generali obtineant; judicavit conventus hoc quæsitum convenientius exprimendum esse in encyclica epistola,² quam alicujus novi decreti materiam fore. (*Conv. gen. xxii, sess. 4, anno 1867.*)

An provinciæ turbationibus civilibus exagitæ, ad seminarium internum Parisiense mittere possint suos postulantes?

450 — Quæsitum est, utrum seminarium internum Genuense transferendum sit Taurinum;

Seminarium internum Genuense non transferendum Taurinum.

Responsumque est, non esse transferendum, multo minus aliud Genuæ, aliud Taurini esse collocandum, nisi aliter in posterum visum fuerit Superiori generali. (*Conv. gen. viii, sess. 8, anno 1711.*)

451 — Quæsitum, an seminarium internum recens in domo nostra Taurinensi erectum, suspendi debeat aut dissolvi, an conservari.

Nominantur commissarii ad examinandum utrum servandum sit seminarium internum Taurinense.

Visum est, rem totam examinandam committere sex ex congregatis quos annuente conventu nominavit R. A. D. Superior generalis, nimirum: D. Edmundum Perriquet, D. Joannem Richon, D. Claudium Brossy, D. Petrum Hyacinthum Sliwicki, D. Marcum Gandon et D. Vincentium Lamy, qui, re cum R. A. D. Superiore generali mature perpensa, referrent ad conventum quid sibi visum fuerit. (*Conv. gen. xi, sess. 11, anno 1747.*)

452 — R. A. D. Superior generalis jussit legi varia instrumenta quæ spectant seminarium internum recens erectum in domo nostra Taurinensi, ut cum majori causæ cognitione judicaret conventus quid respondendum sit propositæ quæstioni, an

Servandum est seminarium internum Taurinense.

1. V. n. 447. — 2. V. *Recueil des circulaires etc.*, 3^e vol. p. 396.

conservandum sit, an dissolvendum, an suspendendum et in aliud tempus remittendum.

Quibus lectis, quid R. R. D. D. Commissariis visum fuerit, retulit. Deinde, auditis omnium congregatorum votis, censuit conventus conservandum esse, et committendum prudentiæ R. A. D. Superioris generalis ut occurrat et medeatur incommodis, si quæ ex duplici seminario interno Genuensi et Taurinensi oriantur. (*Conv. gen. xi, sess. 22, anno 1747.*)

Ex duobus seminariis internis in prov. Insubricæ existentibus, unum conflendum.

453 — Postulatum fuit, utrum ex duobus seminariis internis in provincia Insubricæ existentibus unum confici expediat.

Respondit conventus, se hoc permaxime peroptare, et ideo hoc decernere; cujus decreti executionem prudentiæ R. A. D. Superioris generalis committit. (*Conv. gen. xviii, sess. 9, anno 1835.*)

An sem. int. in missionibus Constantinopolis et Syriæ sit erigendum?

454 — Petitum est, ut seminarium internum erigatur in missionibus Constantinopolis et Syriæ.

Respondit conventus, rem esse Superioris generalis iudicio et sapientiæ remittendam. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

Seminarium internum servandum tam in domo Matritensi quam in domo Barcinonensi.

455 — Petitum est a conventu generali nomine deputatorum provinciæ Hispanicæ, ut servari decernat seminarium internum, tam in domo Matritensi quam in domo Barcinonensi, pro bono Congregationis et pace inter visitatorem et superiores, item pro scholasticis et professoribus.

Conventus, omnibus perpensis, annuit petitioni. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

A domibus in quibus degunt seminaristæ arceantur missionarii qui pravis exemplis illos deperdere possint.

456 — Deputati provinciæ Hispanicæ petierunt a conventu, ut relaxati a duabus domibus in quibus est seminarium internum separentur quamprimum, ne suo vivendi modo juvenes deperdant.

Respondet conventus, rem esse valde necessariam, et visitatoris curæ eam committit ut pro sua prudentia in hoc negotio agat. (*Conv. gen. xvii, sess. 8, anno 1829.*)

V. *Decisiones variae*, n. 177. — V. *Fratres coadjutores*, n. 222. — V. *Jentaculum*, n. 255. — V. *Pœnæ imponendæ*, n. 352. — V. *Scholastici*, n. 418.

SEMINARIUM RENOVATIONIS

Secessus aliquot mensium desideratur post aliquos annos ab emissionem votorum.

457 — Amplissime dissertatum est de commendata non parum a venerabili Patre ac Institute nostro D. D. Vincentio, piæ memoriæ, imo ab eodem semel incœpta executione propositi de nostrorum secessu in aliquam domum, ubi post aliquot

annos ab emissionem votorum in spiritu sese renovent, ac majorem functionum nostrarum notitiam acquirant.

Quamvis autem hujusmodi secessus, pro ratione præsentis status Congregationis, nondum inchoari possit, nec facile nisi post aliquot annorum spatium inchoandus videatur, declaratum tamen est rem ipsam, quando possibilis erit, tentandam esse. Porro, nostri in istum secessum, post impensos in vinea Domini labores, sese recipient per sex menses, tempore scilicet assignato a Superiore generali, qui hocce spatium sex mensium aliquando contrahere poterit, imo quosdam ab ipso ob legitima impedimenta in totum dispensare, si ita in Domino expedire judicaverit. Seminaristæ tam præsentis quam futuri, hac de re ante vota monebuntur, ut sciant ad quid posthac tenebuntur. Quoad alios vero qui hactenus in Congregationem sunt cooptati, ad præfatum secessum non erunt adstringendi; imo neque videtur opus fore ut ad eum invitentur, cum jam plurimi ex ipsis, pro sua pietate, illius ingressum peroptent. (*Conv. gen. II, sess. 9, anno 1668.*)

458 — Quæsitum est, num jam sit tentanda executio propositi de nostrorum secessu in aliquam domum, ubi post aliquot annos ab emissionem votorum spiritu mentis suæ renoventur, ac majorem functionum nostrarum notitiam acquirant;

Tentanda executio seminarii renovationis.

Libratisque hinc inde tam affirmativæ quam negativæ sententiæ momentis, judicatum fuit non ultra perendinandum esse, remque utpote necessariam nec ita difficilem, spectato rerum et personarum statu, quantocius executioni mandandam esse, ea ratione eaque in domo quas R. A. D. Superior generalis magis congruere censuerit. (*Conv. gen. VIII, sess. 5, anno 1711.*)

459 — Postulavit Insubriæ provincia, ut sibi liceat domum probationis habere, spiritu Missionis renovando, in quam post emensum studiorum cursum, aut post aliquot annos in vinea Domini insumptos teneantur se recipere missionarii; huic institutioni faciendæ adest locus aptus nec desunt facultates.

Ab Insubriæ provincia postulatur facultas seminarii renovationis instituendi.

Censuit conventus, hac de re judicium ferri non posse, nisi prius auditis et inspectis quæ ad institutionem hujusce domus spectant, ideoque alia sessione definendam. (*Conv. gen. XV, sess. 5, anno 1786.*)

460 — Resumpta est quæstio de domo probationis instituenda in provincia Insubriæ, juxta istius provinciæ vota.

Conceditur ea facultas.

Re autem mature expensa, et maxime perlectis quæ hac de re in conventibus anni 1668¹ et anni 1711² tradita sunt, summo cum plausu petitioni acquievit conventus, necnon summopere exoptat perutilem illam institutionem in variis locis, si per

facultates liceat, tentandam. Censuit itaque conventus, provinciæ Insubriæ facultatem concedendam probationis domum habendi juxta præscripta conventus 1668, iis aliunde R. A. D. Præpositi generalis sapientiæ permissis quæ singulatim spectant domum istam erigendam, tum quoad sumptus insumendos, tum quoad regiminis et vitæ formam et rationem. (*Conv. gen. xv, sess. 6, anno 1786.*)

SEPARATIONIS REGULA

V. *Scholastici*, n. 420. — V. *Seminarium internum*, n. 446.

SEPULCHRUM

V. *Almeras* (R. A. D.), n. 1. — V. *Jolly* (R. A. D.), n. 258.

SIGILLUM

De admonitoris Sup. gen. sigillo, suis litteris apponendo, ne a superioribus aperiantur.

REVOCATUM ¹.

461 — Propositum fuit, an oporteat decernere, ut litteræ nostrorum ad admonitorem Superioris generalis et ejusdem admonitricis ad nostros, ita mittantur ut nulli superiorum eas legere, imo nec aperire liceat.

Censuit conventus, decretum ea de re non esse condendum, sed rogandum D. Superiorem nostrum generalem, ut per circularem epistolam ² nostros ubique moneat, illas a nullo prorsus superiore aperiendas aut legendas, præfatumque admonitorem sigillum peculiare habiturum. (*Conv. gen. iv, sess. 9, anno 1685.*)

Abrogatur præcedens decretum de sigillo admonitoris Sup. gen.

462 — Actum est de sigillo admonitoris Superioris generalis, quod amovendum esse conventus censuit, observata circa illud pristina, quæ ante superiorem conventum viguerat, consuetudine. Quam deliberationem in monitis ad visitatores ex statuto conventus pertinentibus contineri oportere dixit, ut superiores locales suæ provinciæ de ea re certiores faciant, curentque ut illorum singuli ad marginem epistolæ circularis eisdem a R. D. Superiore generali post conventum anni 1685 scriptæ, ad eum articulum qui hoc de sigillo disserit, hæc verba apponantur : *Hic articulus nunc in usu non est, ex placito conventus generalis 1692.* (*Conv. gen. v, sess. 9, anno 1692.*)

SIMPLICITAS

V. *Monita etc.*, n. 298-306. — V. *Paupertas*, n. 341. — V. *Regulæ observandæ*, n. 411. — V. *Vestes*, n. 502.

1. V. n. 462. — 2. V. *Recueil des circulaires etc.*, 1er vol., p. 186.

SIPARIA (RIDEAUX DE LIT)

463 — Petitum fuit, num exigit modestia, ut tela in nostrorum cubiculis appendatur, quæ impediat ne qui in lecto decumbunt, vel extra illum non satis vestibis operti sunt, videantur ab iis qui mane excitant a somno, aut qui sero cubacula visitant.

Non introducendus sipariorum usus.

Responsum fuit, hac in re nil innovandum. (*Conv. gen. iv, sess. 16, anno 1685.*)

SOCIUS

464 — Fuse tractatum est de mediis quibus regula de sociis assignandis nostris e domo exeuntibus, diligentius observari curaretur;

Regula de socio valde commendatur.

Rogavitque conventus R. D. Superiorem generalem epistolam circularem¹ scribere, commendareque omnibus exactam hujus regulæ observantiam; in qua superiores ipsi cæteris exemplo præluceant; quam etiam visitatores in cursu visitationis suæ maxime procurent, omnibus injungendo sociis qui assignabuntur, ut, si quid notabile contra hanc epistolam committi animadverterent in iis quibus comites adjungentur, vel superiori vel visitatori, vel etiam si opus fuerit, Superiori generali notum faciant. (*Conv. gen. v, sess. 11, anno 1692.*)

465 — Cum audierit conventus non sat fideliter ab aliquibus observari illam e nostris communibus regulis seu constitutionibus, qua cautum est, ne quis domo egrediatur, nisi quomodo, quando, et cum quo visum fuerit superiori etc.,

Urgenda observatio regulæ de socio.

Declarandum existimavit et declarat, hanc regulam nullatenus in desuetudinem abiisse, imo plenam ejus observationem esse a superioribus urgendam, et contumaciter, si qui fuerint, delinquentes, vel ad visitatorem, vel ad Superiorem generalem deferendos. (*Conv. gen. xii, sess. 8, anno 1759.*)

SPIRITUS PRIMIGENIUS

466 — Fuse tractatum est de mediis quibus primigenius spiritus Congregationis inviolatus servaretur; et omnes ea quæ ad id aptiora sibi videbantur, pie et mutua cum ædificatione protulerunt: singula vero, prout afferebantur, summam excepta sunt ac scripto mandata; dictumque est illa, prima data occasione, in ordinem redigenda, ut post solutum conventum ad domos nostras cum aliis quæ constituta fuerint, mittantur². (*Conv. gen. ii, sess. 8, anno 1668.*)

De mediis ad primigenium spiritum servandum.

1. V. *Recueil des circulaires etc.*, 1er vol., p. 159. — 2. V. *Recueil des circulaires etc.*, 1er vol., p. 87, 90, 96.

Potentissima adhibeantur remedia, etiam expulsio, ad eliminanda ea omnia quæ spiritui primigenio adversantur.

467 — Non sine magno animi dolore acceperunt congregati nonnullos e nostris a pristinis sensim declinare majorum nostrorum semitis; et simplicitate, paupertate, obedientia, pietate, totaque agendi ratione diversos ab illis se præbere.

Quapropter conventus R. A. D. Superiorem generalem precibus omnibus orat atque obtestatur, ut adversus nascentem morbum potentissimis utatur remediis, expellendo etiam e Congregatione inemendabili contumacia refragantes, ne labes latius serpat, tandemque desperata et insanabilis ruinam Congregationi paret. Mandatque præterea superioribus, eorumque consultoribus et admonitori, ut statim atque aliqua vitia in familias nostras irrepere sciverint, quamprimum visitatorem, ipsumque postea, si opus fuerit, Superiorem generalem, certiores hac de re litteris faciant, modo delinquentes prius et frustra superior localis, pro sua prudentia et peccati genere, monuerit. Denique R. A. D. Superiorem generalem deprecatur, ut post solum conventum, in epistola encyclica, defectus a deputatis provinciarum relatos minutatim enumeret, iisque emendandis omni studio attendat, ut congenitus instituto nostro spiritus nulla, quoad fieri poterit, sinatur macula fuscari¹. (*Conv. gen. x, sess. 8, anno 1736.*)

STATUA S. VINCENTII A PAULO

V. *Vincentius a Paulo* (S.), n. 321.

STIPENDIA MISSÆ

Conditiones requisitæ ut stipendia pro pluribus Missis alibi dicendis, accipiantur.

468 — Examinatum fuit, an qui missionibus alicubi vacant, stipendia simul pro pluribus Missis alibi dicendis oblata, possint accipere.

Conventus annuit; modo caute id fiat, neque parochis aliisque sacerdotibus conquerendi occasio præbeatur. (*Conv. gen. xv, sess. 14, anno 1685.*)

V. *Paupertas* 333-334-339.

STOLA

Quis in exequiis stolam deferre possit?

469 — Relatum est a deputatis, in parochiis nostris nonnihil dissensionis oriri nonnumquam, ex eo quod antiquiores sacerdotes vel etiam assistens domus, quando exequiis adsunt, stolam velint deferre, quam ille qui ad exequias faciendas per totam hebdomadam deputatus est, a se gestandam putat; credideruntque nec antiquioribus, nec assistenti ipsi, nisi ad id specialiter a superiore designatus sit, stolam competere.

Annuit ei sententiæ conventus². (*Conv. gen. v, sess. 19, anno 1692.*)

1. V. *Recueil des circulaires etc.*, 1er vol., p. 443. — 2. « Usui stolæ competere parochæ tumulanti tantum. » (*S. R. C., die 7 maii 1763, in America, ad 2, n. 4315.*)

STUDIA

V. *Scholastici*, n. 416-423-424.

SUBASSISTENS

470 — Propositum est conventui, utrum subassistentes, in iis domibus in quibus habentur, immediate post assistentem sedere, maxime in choro, debeant;

Subassistenti nullus conceditur specialis locus, excepta domo S. Lazari.

Responsumque est, excepta domo Sancti-Lazari, in qua, propter non leves rationes, subassistsens immediate post assistentem ejusdem domus, servato illius more, in choro a parte scilicet epistolæ sedebit, standum esse in domibus aliis observatæ hactenus consuetudini. (*Conv. gen. v, sess. 9, anno 1692.*)

V. *Regulæ revisæ*, n. 408-409.

SUBSCRIPTIO

V. *Conventus provincialis*, n. 157.

SUBSIDIUM PECUNIARIUM

471 — Domus Bonorum-Puerorum nomine, in qua est Parisiis seminarium Congregationis, rogatus est conventus, ut ipsi, ære alieno quo liberare se non potest gravatæ, succurreret.

An subsidium domui Bonorum — Puerorum concedendum sit?

Conventus se ad id exequendum eo perpensiozem exhibuit, quo domum istam quasi cæterarum matrem, et scaturiginem primum Congregationis incunabula considerat; verum cum aliæ domus, ob bellum tantum tamque diuturnum, nunc etiam indigentia laborent, auxilium quod illa petit, ad tempora differt commodiora, ubi R. A. D. Superior generalis, meliori quo poterit modo, ei providebit. (*Conv. gen. vi, sess. 14, anno 1697.*)

472 — Ex parte domus Andegavensis, ad impensas pro seminario interno inibi faciendas, auxilium petitum fuit; sed præterquam quod aliæ multæ domus jam aliquo subsidio illam adjuvant, quod supplendum est ad tempora meliora reservatur. (*Conv. gen. vi, sess. 14, anno 1697.*)

Differtur concessio subsidii, quod pro seminario interno Andegavensi petitum fuit.

473 — Deprecata est provincia Lugdunensis, ut irrogata ejusdem provinciæ domibus bis mille librarum summa ad levamen domus Lugdunensis, per omnes hujus regni domos distribuereetur, cum non aliter huic taxationi assensa fuerit, jamque tanto oneri ferendo sit impar.

Nova partitio taxationis impositæ domibus provinciæ Lugdunensis.

Responderunt omnes, summam pecuniæ domibus provinciæ Lugdunensis impositam, nova partitione ita dividendam, ut ditiorum domorum augeatur onus, pauperiorum minuatur, nec amplius solvendam, cum domui Lugdunensi ære alieno liberatæ, ad alendos seminarii studiorumque alumnos ordinaria subsidia sat suppetent. (*Conv. gen. x, sess. 7, anno 1736.*)

Nominantur commissarii ad examinandam questionem de subsidiis domui S. Lazari concedendis.

474 — Cum R. A. D. Superior generalis retulisset ad congregatos, domum Sancti-Lazari ære alieno pressam, obruendam penitus nisi sublevetur, D. D. Petrum Duchesne, Joannem Jomard, Joannem Bories, Vincentium Lamy, Joannem Dardenne, Ludovicum de Bras et Joannem Portianum Forgeron, huic expendendo negotio, consentiente conventu, præfecit. (*Conv. gen. x, sess. 9, anno 1736.*)

Subsidia domui S. Lazari conceduntur.

475 — Qui delecti fuerunt ad inquirendum qua via urgenti domus Sancti-Lazari penuriæ subveniri posset, quæ temporis ac rerum rationi magis consentanea existimaverunt, retulere ad conventum; maximaque cum memoris animi significatione, et sincera rependendi beneficii voluntate, prædicta domus oblata sibi subsidia adjectasque conditiones suscepit; totusque laudavit conventus. (*Conv. gen. x, sess. 13, anno 1736.*)

Determinantur subsidia a singulis domibus provinciæ Romanæ solvenda ad scholasticos alendos.

476 — Quæsivit provincia Romana, qua ratione providendum alimentis scholasticorum quæ toti provinciæ incumbere omnes confessi sunt, ne ulterius domus Romanæ tantum onus, cui omnino impares sunt, fere solæ sustineant. Omnes, nemine excepto, in conventu provinciali responderunt, rogandum esse conventum generalem, ut jubeat, quod, ad rationem scutorum quinquaginta romanorum pro singulis scholasticis, summæ quæ exurgit quolibet anno juxta numerum scholasticorum, fiat distributio inter omnes et singulas provinciæ domos, comprehensis etiam domibus Romanis, pro rata reddituum quibus gaudent.

Prudentem hanc et consultam subsidii apte distribuendi rationem, amicis et conspirantibus omnium votis compositam, approbavit conventus generalis, atque, ut executioni demandetur, sua auctoritate communivit. (*Conv. gen. xiv, sess. 4, anno 1774.*)

Non augeatur, sed ab omnibus domibus provinciæ Insubriæ solvatur subsidium ad scholasticos alendos jam taxatum.

477 — Enixe conventui generali supplicavit provincia Insubriæ, ut, attentis gravibus expensis quibus, scholasticorum nostrorum causa, subjacent domus studiorum, aliquo incremento augeatur subsidium quod aliæ ejusdem provinciæ domus, hac ipsa de causa, jam exsolvent.

Æquissimæ postulationi non prius satisfactum, quam auditæ fuerint D. Visitoris ac D. D. Deputatorum relationes atque adnotationes, quibus mature ponderatis, statuit conventus, subsidium quod jam exsolvitur, nullo incremento adauctum iri, sed

quale est ex integro in cæteras omnes provinciæ domos, solis studiorum domibus exceptis, habita facultatum et onerum ratione, visitoris et consultorum ejus judicio, a Præposito generali approbando, esse refundendum. (*Conv. gen xiv, sess. 4, anno 1774.*)

478 — Expositum fuit, domum Cadurcensem ingenti ære alieno, nimioque in sustentandis nostris, cum seminaristis, tum scholasticis et eorum magistris, onere fatigatam, exiguo nimis imparique a domibus provinciæ Aquitanicæ subsidio sublevari, atque ideo nova ad pristinum subsidium accessione, ne penitus succumbat, indigere.

Augeatur subsidium domui Cadurcensi solvendum, ad seminaristas et scholasticos sustentandos.

Augendum esse subsidium decrevit conventus; augmenti vero quantitatem, et inter singulas provinciæ domus partitionem Præpositi generalis ejusque assistantium judicio, rebus plane cognitis et perpensis, dimittendam. (*Conv. gen. xiv, sess. 6, anno 1774.*)

479 — Quæsitum est a conventu generali, ut efficacia decernat et adhiberi curet remedia, quibus seminario Parisiensi S. Firmini, extrema necessitate laboranti, prompte satis et abunde subveniat, tum ob perspectam facultatum penuriam, tum ob imminентem ædificiorum necessitatem.

Seminario Parisiensi S. Firmini solvenda, per duodecim annos, subsidia ab omnibus domibus et provinciis.

Re mature considerata ac plene cognita, unanimi voce declaratum acclamatumque est: 1° Efficacioribus quibusque viis seminario Parisiensi, extrema necessitate laboranti, proximisque ædium ruinis imminenti, esse ab omnibus aliis Congregationis tum domibus, tum provinciis, generoso et potenti conatu opitulandum. 2° Faciendum proinde, tum ut nova Capella seu Ecclesia, sub invocatione S. Vincentii a Paulo, Deo dicanda construatur, tum etiam ut erigatur sodalitium philosophicum simul et theologicum, opportunis ædificiis colligendum. 3° Subsidium illud quod in ultimo conventu generali indictum determinatumque fuit in levamen domus S.-Lazari, esse pari ratione a domibus, seu olim seu recens erectis, aut erigendis, pendendum in gratiam seminarii Parisiensis, et ad annos duodecim protrahendum. 4° Provincias Cadurcensem et Lugdunensem, sicuti et provincias Romanam, Longobardicam, Polonicam, domus item Hispanicas et Lusitanas, domus denique tum Algerii, tum in insulis sitas, ad pium hoc opus cum aliis dividendum, nullo equidem decreto constringendas esse, sed impensis votis a conventu invitandas, suæque liberali ac generosæ voluntati permittendas. 5° Litteras encyclicas¹, totius conventus nomine, scribendas esse ac dirigendas ad singula Congregationis domicilia et membra, vehementer excitando, ut quidquid indicto subsidio, per communes privatasve uniuscujusque facultates, addere licebit, libenti animo superaddant. 6° Quidquid demum pecuniæ, ex irrogato

1. V. *Recueil des circulaires etc.*, 2^e vol., p. 96.

subsidio, seu ex ultroneis donariis, a D. Procureture Congregationis colligetur, esse quotannis recondendum in arca duabus clavibus obserata, quarum altera penes Superiorem generalem, altera vero penes superiorem localem seminarii Parisiensis remaneat. (*Conv. gen. xiv, sess. 5, anno 1774.*)

Idem subsidium a provinciis Franciæ per duodecim annos solvendum.

480 — Conventum generalem rogavit conventus provinciæ Franciæ, ut subsidium, ultimo conventu generali in gratiam seminarii S. Firmini concessum, jubeat adhuc a singulis Franciæ domibus eadem forma quotannis solvendum per certum annorum numerum, ut opus feliciter incœptum ad optatum tandem deducatur exitum.

Votis acquievit unanimi suffragio conventus generalis, atque statuit idem subsidium eadem forma a provinciis Franciæ per duodecim annos solvendum. (*Conv. gen. xv, sess. 6, anno 1786.*)

Taxatio singulis Franciæ domibus imposita, ad impensas recuperandas a domo S.-Lazari.

481 — Conventum generalem rogavit Congregationis procurator, ut sex mille libras a domo S.-Lazari in gratiam domus Ingolismensis premente necessitate insumptas, restitui curet, facta, si ipsi videtur, in singulas provinciæ domos æqua summæ partitione. Item rogavit supradictus procurator generalis, ut cogantur Franciæ domus taxam sibi impositam in gratiam domus S.-Lazari solvere, vanis hucusque hac de re iteratis monitis et precibus.

Primo quæsito, unanimi suffragio, acquievit conventus, et taxam in singulis Franciæ domibus, impensis illis recuperandis, imponendam jussit.

Secundum autem quæsitum, prudentiæ et auctoritati R. A. Præpositi generalis permisit. (*Conv. gen. xv, sess. 5, anno 1786.*)

SUBSTITUTI

Superior localis non potest sibi substituere aliquem qui præsit conv. dom., spreto assistente, nisi is substitutus sex annos post vota transegerit.

482 — Quæsitum est, num superior localis possit sibi substituere aliquem qui ipsius nomine præsit conventui domestico, spreto assistente; aliquem, inquam, qui sex annos post emissam vota in Congregatione non exegerit.

Ad tollendam omnem difficultatem quæ potest oriri vel ex decreto conventus generalis tertii sessione 21^a, vel ex regulis assistentis superioris localis, *art. 16*, quæ, nullo facto discrimine, pronuntiant superiorem localem posse sibi alium ad hoc substituere, spreto assistente; responsum est, superiorem localem non posse sibi substituere aliquem qui præsit conventui domestico, spreto assistente, nisi is substitutus sex annos in Congregatione ab emissis votis transegerit. (*Conv. gen. xi, sess. 10, anno 1747.*)

483 — Quæsitum, an sex anni necessarii ut quis possit substitui, debeant esse completi ante substitutionem, an sufficiat ut completi sint antequam præsit conventui domestico, aut si de substitutione ad conventum provincialem agatur, sufficiat ut sint completi ante conventum provincialem.

Isti sex anni debent esse completi ante substitutionem, etiam pro conv. provinciali.

Responsum est, debere esse in utroque casu completos ante substitutionem. (*Conv. gen. xi, sess. 10, anno 1747.*)

V. *Conventus provincialis*, n. 149.

SUFFRAGIA

484 — Tractatum fuit de suffragiis pro iis qui in nostra Congregatione moriuntur, faciendis; et statuit conventus, ut omnes nostri sacerdotes unam pro quolibet ex nostris defunctis Missam celebrent; exhortando etiam sacerdotes domus in qua quis defunctus est, ut, si obligationes ecclesiæ vel capellæ domesticæ id permittant, alias duas Missas addant. Quoad fratres vero tam clericos quam laicos, definitum fuit, eos tunc semel in gratiam demortui sacram Communionem oblaturus, atque Officium fidelium defunctorum recitaturus. Quod si sint aliqui fratres laici qui legere nesciant, Rosarium Beatissimæ Virginis recitabunt. Insuper, ut in posterum singuli ex nostris sacerdotibus, quantum fieri poterit, semel quolibet mense Sacrum faciant universim pro nostris defunctis: fratres vero tam clerici quam laici, semel in mense, vel Officium defunctorum, vel Rosarium ad eandem intentionem recitent. (*Conv. gen. ii, sess. 4, anno 1668.*)

Suffragia pro nostris defunctis facienda.

485 — Declaravit conventus, debere pro defunctis a clericis et fratribus nostris coadjutoribus integrum defunctorum Officium cum tribus nocturnis ac laudibus, vel si legere nesciant Rosarium seu tres Coronas recitari, sicut in conventu generali, anno 1668¹, declaratum est. (*Conv. gen. vii, sess. 10, anno 1703.*)

Fratres pro nostris defunctis recitare debent Officium integrum defunctorum vel tres Coronas.

486 — Cum lectæ et cognitæ fuissent litteræ Sacræ Congregationis de Propaganda Fide, scriptæ ad R. A. D. D. Superiorem generalem, sub die 17 septembris 1862, circa suffragia deneganda iis e nostris, qui Episcopatum acceptaverunt (*vide sess. 9, conv. gen. xix*), conventus censuit unanimiter hoc decretum ipso facto revocari, ut ita daretur novum pignus filialis obedientiæ et reverentiæ quibus Sanctam Sedem Congregatio Missionis semper prosecuta est. (*Conv. gen. xxii, sess. 5, anno 1867.*)

Revocatum declaratur decretum de suffragiis denegandis iis e nostris qui Episcopatum acceptaverint sine consensu Sup. gen.

V. *Superior generalis*, n. 489.

1. V. n. 484.

SUPELLECTILIA

V. *Monita* etc., n. 306. — V. *Paupertas*, n. 335.

SUPERIOR GENERALIS

Superior generalis eligendus cujusvis sit nationis. — Item de aliis officialibus.

487 — Ad instantem Italiæ Poloniæque provinciarum postulationem, nos omnes congregati una voce et unanimi consensu declaramus, quod non modo in hac proxime futura Superioris generalis electione, quam propter demissionem a R. A. D. Nicolao Pierron ab officio generalatus factam et a conventu admissam, intra paucos dies fieri oportere statuit; verum quoque in futuris quibuscumque electionibus, neminem e sacerdotibus nostris qui duodecim annos post emissa vota in nostra Congregatione transegerunt, cujusvis tandem sit nationis et patriæ, dummodo nullo canonico impedimento irretiatur, tam ab ipso Generalatu, quam a quovis alio officio, quavis ratione et non aliis utendo regulis quam quæ a sacris canonibus et nostris præscribuntur in constitutionibus, esse, vel fore excludendum; cum quilibet ex prædictis sacerdotibus libere et cum effectu ad prædicta officia eligi possint et valeant. Hancque esse constitutionum nostrarum, variis a Sancta Sede approbatarum et usque in hanc diem emanatis sanctionibus et Brevibus ad electionem spectantibus, mentem ac intentionem, conventus agnoscit, quas illibate observari statuimus; atque ut mens eadem nostra clarius ac evidentius pateat, non solum eam cum aliis quibusdam in hocce conventu decretis ferendis, ex sincero animo profectam sententiam a Sancta Sede confirmandam, corroborandamque postulari volumus, verum quoque et in extracto ex actis ejusdem nostri conventus ad provincias mittendo, describi oportere statuimus, ut quisque quo studio pacis affecti sumus ex his probe intelligat.

Quam declarationem supradicti D. D. Visitatores et Deputati Italiæ ac Poloniæ cum læti exceperint, ultro quoque cum cæteris electoribus ad proximam Superioris generalis electionem libentissime accessuros, conventus omnes quoscumque defectus supplendo, si qui reperirentur, declaravere. (*Conv. gen. vii, sess. 2, anno 1703.*)

Confirmatum a Clemente XI, 9 sept. 1704¹.

Quomodo Sup. gen. sese gerere debeat in tractandis negotiis temporalibus tum Congregationis tum rei familiaris propriæ?

488 — Quæsitum est, utrum expediat statuere, quod Superior generalis, exceptis rei familiaris et patrimonialis negotiis, nullis aliis negotiis temporalibus, prout fert regula, sese implicare possit, absque assistantium consensu, ad plura suffragia; et tunc expresse dicat in omnibus contractibus, se agere nomine proprio et pro privatis rebus suis.

1. V. *Acta apostolica*, p. 84.

Conventus censuit, hanc dispositionem admittendam esse, et eam fere unanimiter admisit. (*Conv. gen. xix, sess. 7, anno 1843.*)

489 — Postulatum est, quis sit assignandus locus R. A. D. Superiori generali qui se sponte ab officio generalatus per dimissionem abdicaverit;

Superiori generali qui ab officio generalatus se abdicavit, qui honores, quæ suffragia debeantur?

Responsumque unanimi consensu, primas in omnibus post D. Superiorem generalem in ejus locum suffectum, reverentiæ et honoris ergo debere illi tribui, ac post ejus obitum iisdem suffragiis quibus Superioris generalis defuncti anima adjuvatur, et ipse potiat. (*Conv. gen. vii, sess. 10, anno 1703.*)

V. *Assistentes Congregationis*, n. 16-20-21. — V. *Constitutiones*, n. 91-92. — V. *Conventus sexennalis*, n. 158. — V. *Mutationes superiorum*, n. 307. — V. *Provincia*, n. 383-384. — V. *Vicarius generalis Congregationis*, n. 511.

SUPERIOR LOCALIS

490 — Quæsitum est, utrum illa verba instructionis pro superiore: « Hujus officium est domum sibi commissam suorum Sacrificiorum ac ferventium orationum adminiculo fulcire », sint intelligenda de applicatione Missæ festivæ pro subditis.

An superior Missam pro subditis applicare teneatur?

Conventus censet, non esse obligationem vi ipsius regulæ; sed optat ut R. A. D. Superior generalis, in sua encyclica¹, superiores exhortetur ad identidem offerendum sanctum Sacrificium pro sua quisque familia. (*Conv. gen. xix, sess. 10, anno 1843.*)

491 — Propositum est, utrum superior, dum exercitiis spiritualibus vacat, examen particulare inchoare, mensæ benedicere, etc., debeat.

An superior exercitiis spiritualibus vacans, orationes communes inchoare debeat?

Responsum est, in seminariis id convenientius fore, non autem in aliis domibus ubi pristinus et communis usus servabitur. (*Conv. gen. iv, sess. 15, anno 1685.*)

492 — Quæritur a conventu generali, num reddenda sit nostris pecunia quam suam, inscio vel non consentiente superiore, posuerunt in faciendis coemptionibus vel itineribus.

Expensæ in coemptionibus vel itineribus factis sine licentia, non solvendæ. — Quid agendum a superioribus, ut vitentur illæ expensæ?

Prohibet conventus, ne superiores vel procuratores eam pecuniam solvant nostris quam isti impenderunt in faciendis, inscio vel non consentiente superiore, coemptionibus vel itineribus, aliunde servatis quæ de itineribus nostrorum a præcedentibus conventibus decreta sunt. Meminerint tamen superiores se esse patres familiæ, et ad præcavendas hujusmodi inordinationes, sui officii esse confratrum suorum necessitatibus, atque honestæ et statui nostro accommodatæ sustentationi, libenti et liberali

1. V. *Recueil des circulaires etc.*, 3^e vol., p. 49.

animo providere : meminerint etiam se non dominos esse bonorum communitalis, sed dispensatores et œconomos; atque cum in curiosa et pretiosa, aliave quæcumque a statu nostro aliena, bona ista absumunt et prodigunt, et sibi dura multa gravesque cum suis parare discordias, et contra votum paupertatis et justitiam peccare. (*Conv. gen. xvi, sess. 10, anno 1788.*)

V. *Assistens superioris localis*, n. 31. — V. *Bona temporalia*, n. 40-41-42-43-44-46. — V. *Collationes spirituales*, n. 61. — V. *Communicatio interior*, n. 66. — V. *Compromissarii*, n. 70. — V. *Consilium domesticum*, n. 79-80. — V. *Conventus domesticus*, n. 121. — V. *Conventus provincialis*, n. 139-140-141-146-147. — V. *Decisiones variæ*, n. 177. — V. *Hierarchicus ordo*, n. 233. — V. *Itinera*, n. 244-245. — V. *Libri*, n. 260. — V. *Procurator localis*, n. 371. — V. *Professores*, n. 378-379-381. — V. *Regulæ revisæ*, n. 397-408.

SYRIA

V. *Missiones exteræ*, n. 294. — V. *Præfecti apostolici*, n. 361. — V. *Provinciæ*, n. 385. — V. *Seminarium internum*, n. 454.

TABACUM

Usus fumum tabaci aspirandi prohibitus.

493 — Quæritur a conventu, ut nostris stricte prohibeat, in qualicumque provincia, usum fumum tabaci aspirandi, utpote statui nostro minus decorum.

Respondit conventus affirmative, etiam pro missionibus exteris. (*Conv. gen. xxi, sess. 5, anno 1861.*)

TAURINENSIS DOMUS

V. *Bona temporalia*, n. 47. — V. *Scholastici*, n. 422. — V. *Seminarium internum*, n. 450-451-452.

TAXATIO

Taxatio singulis domibus imponenda, ad solvendas impensas pro itinere eorum qui ad conv. gen. sese conferunt.

494 — Provinciarum Italiæ ac Poloniæ nomine conventui propositum est, ut maximarum habita ratione impensarum quas earum visitatores et deputati faciunt, ad conventum generalem veniendo, per iter tam longum, imo satis aliunde periculosum, dignaretur illis media suppeditare quibus tantum onus ferre valeant, ne alioquin, ob inopiam ab hoc itinere aggrediendo deterriti, a conventu abesse cogantur. Res in deliberationem adducta est, verum per tempus non licuit illam definire; quapropter sessio ad horam sesquiterciam vespertinam prorogata fuit.

Ilora igitur sesquiertia pomeridiana, propositionis de qua supra continuato examine, conventus proponentium desiderio benevole annuit, rogavitque R. A. Superiorem nostrum generalem, ut singulis domibus, plus minusve, scilicet unum, duos aut tres nummos, pro earum facultate, præscribat singulis annis apud procuratorem Congregationis deponendos atque asservandos, quousque, arbitrio suo et ex æquo, summam inde provenientem distribuat. (*Conv. gen. vi, sess. 13 et 14, anno 1697.*)

TEMPERANTIA

V. *Monita* etc., n. 304.

THESES

V. *Impressio*, n. 237.

THORAX

V. *Vestes*, n. 500-501.

TIBIALIA

V. *Vestes*, n. 503.

ULLENSIS DOMU

V. *Seminarium internum*, n. 444-445.

ULMUS (NOSTRA DOMINA)

V. *Domus*, n. 203.

ULYSSIPONENSIS DOMUS

495 — R. A. D. Superior generalis denuo proposuit quæstionem, an missionarii qui Ulyssipone commorantur, censendi sint constituere familiam et domum Congregationis, an vero fundatio illa sit deserenda propter varias rationes, fuse in epistolis isthinc transmissis et publice lectis contentas.

Conventui visum est, non edendum nunc esse decretum de illius foundationis seu domus acceptione vel rejectione; sed hæc esse præstanda: 1° Agendum strenue apud Summum Pontificem, ut præcipiat observari a D. Costa quæ ipsi a Sancta Sede demanda fuerant, cum missus fuit ad instituendam dictam domum Ulyssiponensem juxta

Quid agendum circa domum Ulyssiponensem irregulariter fundatam?

normam regularum et constitutionum Congregationis Missionis. 2° Quod, si possit a Sua Sanctitate obtineri, tunc opportuno tempore R. D. de la Torre, visitator provinciæ Romanæ, Ulyssiponem perget examinaturus quomodo se res ibi habeant. Et quidem, si vera esse quæ nuntiata sunt compererit, sua mansuetudine tentabit D. Costa ab illa insolita agendi ratione revocare, et ad concordem regularum et constitutionum nostrarum observantiam inducere. 3° Quod, si hanc ab ipso submissionem obtinere non potuerit, apud Serenissimum Lusitanicæ Regem efficere conabitur, ut liceat ab officio superioris D. Costa amovere, aliumque Regi gratum in ejus locum substituendum, promittet. 4° Si tandem neutrum horum assequi posset, tunc omnes missionarii ab illa domo erunt amovendi et fundatio ipsa deserenda.

Interim, R. A. D. Superior generalis omnino prohibebit vota nostra in illa domo Ulyssiponensi a quoquam emitti, nisi sub formula nobis usitata quæ in Congregatione auctoritatem habet ¹. (*Conv. gen. ix, sess. 15, anno 1724.*)

UNIFORMITAS

Quid de utilitate uniformitatis in omnibus provinciis servandæ.

496 — Mota est discussio a R. A. D. D. Superiore generali, circa utilitatem uniformitatis servandæ vel instaurandæ in omnibus provinciis, præcipue in hora surgendi et recumbendi.

Conventus, mature perpensis omnibus circumstantiis, decretum hac in re condere opportunum non judicavit; sed in zelo missionariorum confidens, speravit hanc uniformitatem valde desiderabilem, paulatim esse instaurandam, et hoc prudentiæ R. A. D. D. Superioris generalis et visitorum reliquit. (*Conv. gen. xxi, sess. 8, anno 1861.*)

Duplex effigies, sacerdotis una, laici altera, pingenda, et ad quamlibet domum transmittenda, cui nostri in capillis, barba et indumentis sese conformant.

497 — Propositum fuit, num ad melius retinendam inter nos in capillis, in barba et indumentis cum modestiam tum uniformitatem, missionarius aliquis in tabella exprimendus esset, cui se nostri in supradictis conformarent.

Propositionem laudavit conventus, et tabellam hujusmodi, ad servandam in Congregatione capillorum et barbæ consimilem rationem, quantum per locorum consuetudinem licuerit, perutilem fore ratus, decrevit missionarii effigiem, maxime in capillis et barba accuratam pingendam esse, eamque geminam, sacerdotis scilicet missionarii unam, laici alteram; similiter indumentorum, pilcorum et calceamentorum certam pro utroque normam scripto quodam esse designandam, et effigiem utramque ac normam quales in hac domo S. Lazari habentur, ad quamlibet, præsertim regni Galliæ, domum transmittendam esse, ut iis se nostri tum ecclesiastici, tum laici, pro suo

1. V. *Annales de la Congrégation de la Mission*, tome XLV, 1880, etc.

quisque statu, conforment. Præterea, statuit ad eundem effectum, ut nemini barba raderetur nisi ab illis qui ad id sunt a superiore destinati. Quod ut efficaciter fieri et in perpetuum servari, pro suis viribus curent visitatores et locales superiores, eos conventus omni studio adhortatur. (*Conv. gen. III, sess. 11, anno 1673.*)

498 — Quæsitum est, num renovandum sit decretum priorum conventuum generalium de uniformitate servanda in barba, in capillis, in pileis, in vestitu et agendi ratione.

Renovatur decretum de uniformitate servanda.

Renovandum esse censuit conventus, sicut de facto renovat, injunxitque visitatoribus et superioribus, quatenus illud accurate servant, et ab omnibus sibi subditis observari curent, quos in hac re prompte obedire jubet conventus, mature admonendo Superiorem generalem de inobedientia. (*Conv. gen. VIII, sess. 8, anno 1711.*)

V. *Monita* etc., n. 306. — V. *Regulæ observandæ*, n. 411. — V. *Vestes*, n. 499.

UNIGENITUS (BULLA)

V. *Professio fidei*, n. 372-373-374-375.

VACATIONIS TEMPUS

V. *Villa*, n. 518.

VARSOVIENSIS DOMUS

V. *Deputati extraordinarii*, n. 184.

VESTES

499 — Quæsitum, an expediat condere decretum quo vetetur, ne qua fiat mutatio in forma vel materia vestium tum sacerdotum, tum fratrum laicorum nostrorum.

Nulla fiat mutatio in forma vel materia vestium.

Responsum est, conventum omnino vetare, ne qua fiat immutatio in forma aut materia vestium tum sacerdotum, tum fratrum laicorum nostrorum; et si qua irrepserit, tales abusus esse a R. A. D. Superiore generali, pro sua prudentia, epistola encyclica coercendos. (*Conv. gen. XI, sess. 13, anno 1747.*)

Fratribus nostris laicis provinciae Poloniae conceditur usus vestis longioris usque ad genua.

500 — Quæsitum fuit nomine provinciae Poloniae, utrum ad servandam uniformitatem inter fratres nostros laicos in illis partibus commorantes, hactenus in forma vestitus non satis inter se conformes, illis concedendus sit thorax longior usque ad genua, ut aliquatenus ad morem patriæ accedant.

Visum est conventui, hoc genus indumenti concedendum, modo sit coloris subobscuri sine peris et cum collari. An autem toga domestica sacerdotum et clericorum nostrorum ibi commorantium, quam vestem superiorem vocant, sine collari aut cum collari esse debeat, D. Superioris nostri generalis erit judicare, quando poloni sacerdotes nostri suam ea de re sententiam ipsi rescripserint. (*Conv. gen. iv, sess. 8, anno 1685.*)

Non conceditur ut fratres coadjutores in Polonia vestes paulo longiores deferant.

501 — Relatum est a deputatis ad examinandas quasdam quæstiones, fratres coadjutores in Polonia, thoraces, quorum usum permisit eis conventus ultimus generalis, paulo longiores fieri magnopere desirerare, imo et petere, quorum petitioni non esse assentiendum credebant ;

Quod conventus quoque censuit non esse concedendum. (*Conv. gen. v, sess. 19, anno 1692.*)

Prohibentur, tanquam simplicitati adversa, quædam vestimenta et alia.

502 — Suppliciter postulatum fuit a conventu, ut renovet valenterque urgeat decreta quibus speciatim jam pluries inhibitus fuit usus, 1° Comæ adscititiæ, sive ejus quæ totam cervicem, sive quæ frontis calvitium protegit ; 2° Vestis talaris a collo ad pedes globulis fissurisque distinctæ ; 3° Vestis brevioris seu genuatenus demissæ, absque veste talari, etiam iter habendo ; 4° Pileoli corio vel hircino, vel alio confecti.

Quas omnes novitates, ut futilis ac spernendæ vanitatis excogitationes, et corruptelas venerandæ avorum nostrorum simplicitati prorsus adversas, toto animo vituperat ac proscribit conventus. (*Conv. gen. xiv, sess. 8, anno 1774.*)

De palliis et tibialibus.

503 — Quæsitum est a provincia Romana quoad pallia et tibialia, utrum possint ex panno dicto *scotto* permitti pallia, et tibialia manufacta, vulgo *a maglia*.

Annuit conventus petitioni. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

Quædam vestis viatoria in aliam convenientiorem mutanda.

504 — Quæsitum est a provincia Romana, utrum vestis viatoria, vulgo *capotte*, quæ in desuetudinem abiit, iterum in usum revocanda sit, tam peregre proficiscendo ad missiones, quam ad alia negotia Congregationis pertractanda.

Responsum est a conventu, non esse revocandam, eo quod nunc temporis risum moveat, sed in aliam convenientiorem mutandam. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

505 — Quæsitum fuit, quonam pacto obviam iretur plurimorum tum superiorum, tum inferiorum querelis, circa vestimenta eorum qui ab una in aliam domum proficiscuntur;

Statuitur circa vestimenta eorum qui ab una in aliam domum proficiscuntur.

Visumque fuit, motas hactenus et in posterum movendas hac super re contentiones non alio meliori modo eradicandas, quam si certa et uniformis regula statuatur in omnibus deinceps, nulla excepta, domibus servanda. Quapropter decernit conventus eos non esse denuo vestiendos, qui, tribus ante discessum mensibus, novos pannos induerint, sed cum eisdem vestibus, ac renovatis ad summum tibialibus et calceis, absque alia ulla compensatione, profecturos; si vero, ante tres menses amicti fuerint, tunc aut recentibus vestimentis a capite ad calcem operiendi erunt, vel libras gallicas pro clericis sexaginta, pro laicis quadraginta, citra ullam tergiversationem, rependet domus ex qua in aliam pergunt: in hujus autem decreti executione parem et promiscuam esse vestium tam æstivarum quam hyemalium rationem declarat conventus. (*Conv. gen. xii, sess. 6, anno 1759.*)

Conventus generalis decimus nonus addenda censuit quæ sequuntur:

Excipiuntur domus in quibus formantur juvenes; quæ quidem exceptio cadit in seminaristas, scholasticos et fratres novitios¹.

506 — Definitum est, decretum quo constitutum erat in conventu anni 1759, sess. 6, eos qui ex una domo in aliam mittuntur, novis vestimentis induendos esse, non intelligi de domibus S.-Lazari Parisiensis, Lugdunensi et Cadurcensi, quibus tamen cavendum ne missionarios suos alio mittant cum vestibus adeo detritis, ut vix jam possint inservire. (*Conv. gen. xiii, sess. 9, anno 1762.*)

Limitatur præcedens decretum.

507 — Cum frequentes et superiorum localium inter sese et privatorum cum superioribus querelæ et contentiones in Gallia oriuntur, circa vestes eorum qui ex una domo migrant in aliam, iisque finem imponere non valuerit decretum super ea re editum in conventu generali, anno 1759, etsi requitati et sapientiæ plane consentaneum, propositum a multis fuit, ut abrogato hocce decreto, rediretur ad regulas superioris localis;

Abrogatur pro Galliarum domibus decretum n° 505.

Pluribusque suffragiis propositioni, pro solis Galliarum domibus, annuit conventus. (*Conv. gen. xiv, sess. 6, anno 1774.*)

508 — Postulatum fuit, ut augeatur taxatio quæ a conventu generali duodecimo,

Taxatio primitus statuta pro vestibus augeri potest.

¹. V. n. 179, et: *Collectio selecta decretorum*, p. 50.

anno 1759, *sess. 6^a*, decreta fuit solvenda, loco novorum indumentorum, quæ parari debent pro nostris de domo in domum translatis.

Conventus, considerans augmentum pretii omnium quæ ad indumenta pertinent, decernit, unumquemque visitatorem cum suis consultoribus in sua provincia hanc taxationem augere posse, pro diversa locorum conditione. (*Conv. gen. xxiv, sess. 13, anno 1878.*)

V. *Paupertas*, n. 337-341. — V. *Perturbatio civilis*, n. 344.

VICARIATUS APOSTOLICI

In vicariatibus apostolicis formentur domus speciales, in quibus omnes missionarii vitam ducant communem.

509 — Utrum statuendum sit, quod in vicariatibus Congregationi nostræ commissis, sive in Sinis, sive in Abyssinia, formentur domus speciales, ad Congregationem pertinentes, in quibus omnes nostri, sive Europæi, sive indigenæ, vitam ducant communem, et regulas observent, relicta cura ordinaria longe dissitarum christianitatum presbyteris sæcularibus indigenis, sub ipsorum directione.

Conventus communi calculo hanc propositionem approbavit, utpote necessariam ad spiritus Congregationis conservationem, et ipsis missionibus maxime utilem. (*Conv. gen. xxi, sess. 7, anno 1861.*)

VICARII APOSTOLICI

V. *Conventus generalis*, n. 172.

VICARII GENERALES DIOCESANI

Vicariis generalibus qui honores debeantur?

510 — Cum conventus peroptet, ut nostri in omnibus singulari honore R. R. D. D. Vicarios generales prosequantur, et timeat ne forte aliquis ex Congregatione huic desit officio, inter alia declaravit, in collationibus ecclesiasticorum externorum, quæ apud nos habentur, præsidendi honorem ipsis reverenter esse deferendum; ac, licet prævideantur eum detrectaturi, prima tamen et altera saltem vice esse offerendum: honor quoque mensam communem benedicendi illis deferetur, si quando apud nos in refectorio cibum sumere voluerint. (*Conv. gen. ii, sess. 10, anno 1668.*)

VICARIUS GENERALIS CONGREGATIONIS

511 — Quæsitum est, an liceat Superiori generali aliquem substituere ei quem nominavit Vicarium generalem, si hic aliquo impedimento detineatur quominus Congregationem regere possit.

Si Superior generalis nominando Vicarium generalem, istius substitutum in casu impedimenti designaret, invalida esset tantum designatio substituti.

Id non licere declaratum est, cum pugnet contra constitutiones selectas, quibus sancitur primi assistentis esse Congregationem regere usque ad novi Superioris generalis electionem, si Vicarius a demortuo Superiore generali nominatus, officio suo fungi non possit. Subditum tamen est, si, quod post hoc decretum eventurum non creditur, Superior generalis in eodem actu Vicarium generalem, simulque ipsi substitutum nominasset, vim habituram Vicarii nominationem, nullam vero fore alterius substitutionem. (*Conv. gen. x, sess. 6, anno 1736.*)

512 — Soluta est quæstio de jure sive Vicarii generalis a Superiore demortuo nominati sed impediti, sive primi assistentis, ad regendam Congregationem; omnibusque præter paucos idem sentientibus, sequens decretum editum est:

Quandonam et a quibus declarandus est impeditus Vicarius generalis a Sup. gen. demortuo nominatus ita ut ad primum assistentem transeat regimen Congregationis.

Quoniam constitutionibus a Summo Pontifice confirmatis sancitum est, defuncto Superiore generali, ejus esse quem ipse in Vicarium generalem nominaverit, vel primi assistentis, si Vicarius nominatus non fuerit, aut officio suo fungi non possit, Congregationem regere usque ad electionem novi Superioris generalis, nullusque assignatur modus judicandi de qualitate et diuturnitate impedimenti quo Vicarius generalis detinetur, censuit conventus solvendam difficultatem ut sequitur:

Quod si contingeret illum qui in scheda manu propria defuncti Superioris generalis scripta nominatus est Vicarius generalis, e vita decessisse, aut gravi morbo detineri, aliove modo impediri quominus intra unam aut alteram hebdomadam, suo officio, ut par est, vacare possit, de quo morbo aut impedimento assistentes cum sacerdotibus ejus domus ubi sunt arculæ, modo in Congregatione post emissam vota sexennium exegerint, ad plura suffragia, eodem obitus die et quamprimum fieri poterit, judicabunt, ita tamen ut in ea deliberatione primus assistens non sit præsens, tunc primum assistentem Superioris generalis admittere tanquam Vicarium generalem tenebuntur, ita ut Vicarius generalis nominatus sed impeditus, etiamsi postea convalescat, aut ab absentiae alteriusve generis impedimento liber fiat, nullum amplius jus habeat ad regendam Congregationem.

Cumque præsens decretum maximi sit momenti ad tuendam domesticam tranquillitatem, et ad longe removenda quælibet dissidia, ad Sanctam Sedem Apostolicam

deferetur, ut illi vis ac firmitas inconcussa addatur. (*Conv. gen. x, sess. 8, anno 1736.*)

Confirmatum a Clemente XII, 26 martii 1737¹.

Conventui deputatorum sive etiam sexennali competit jus Vicarium generale eligendi, quando occurrat necessitas.

513 — Proposita hæc quæstio est, utrum Vicarius generalis possit eligi a conventu deputatorum, juxta ea quæ habentur constitutionum capite II, paragrapho 5, cujus quæstionis proponendæ hæc ratio fuit, quod a multis, uni tantum conventui generali hanc competere Vicarium generale eligendi potestatem in Selectis a Sancta Sede approbatis, crederetur;

Dictumque suffragiorum pluralitate, debere a Summo Pontifice humiliter postulari a Congregatione, ut omnis circa illud negotium vel minimus tollatur scrupulus, conventui deputatorum sive etiam sexennali, si quando necessitas eligendi Vicarium occurreret, ejusmodi electionis faciendæ jus et potestatem competere. (*Conv. gen. VII, sess. 7, anno 1703.*)

Confirmatum a Clemente XI, 9 sept. 1704².

Si, propter infirmitatem Superioris generalis, a conv. nominatur Vicarius generalis, valet ejus electio usque ad electionem novi Superioris generalis. — In eo casu, quid de capsula in qua nomen Vicarii recluditur?

514 — Quæsitum est, quid sentiendum judicet conventus de casu sequenti qui raro quidem potest accidere : Si Superior generalis in eo statu infirmitatis positus Vicarium generale nominare deberet, ac nollet aut non posset, et tunc conventus Vicarium eligeret, quæritur, utrum, hoc ipso Superiore mortuo, capsula in qua nomen Vicarii recluditur, aperiri tunc deberet, et qui electus esset a conventu, Vicario generali nominato a Superiori generali, cederet locum et curam seu regimen Congregationis;

Responsumque, super ea re adeundam Sanctam Sedem ut nominatio seu electio Vicarii generalis a conventu facta in prædicto casu, firma esse et valida usque ad electionem novi Superioris generalis declaratur. Tuncque capsula non aperiretur, nisi ut extracta ex illa schedula comburatur. (*Conv. gen. VII, sess. 7, anno 1703.*)

Confirmatum a Clemente XI, 9 sept. 1704³.

V. *Assistentes Congregationis*, n. 23. — V. *Deputati ad quærita*, n. 183. — V. *Præcedentiæ*, n. 358.

VICE-SUPERIOR

V. *Conventus provincialis*, n. 149.

1. V. *Acta apostolica*, p. 116. — 2. V. *Acta apostolica*, p. 83. — 3. V. *Acta apostolica*, p. 83.

VICE-VISITATOR

515 — Definitum est, visitatorem provinciae, praesertim extraneae, quando ad conventum pro electione Superioris generalis venturus est, posse quidem substituere sibi vice-visitatorem, si res ita exigat, sed postquam ad R. D. Vicarium generalem, ei rationes ad id impellentes explicando, scripserit, tres etiam provinciae suae sacerdotes illi proponendo, quos ad illud officium magis idoneos existimaverit, ita ut, post obtentum ipsius circa hunc aut illum e tribus consensum, in actis substitutionis consensum huiusmodi exprimat; subiectum est illum, antequam ita scribat, consulere debere consultores suos, si quos habet designatos; sin autem, ad aliquos domorum provinciae suae superiores, aut alios pro arbitrio, in supplementum posse recurrere; qua de re in sua ad praedictum D. Vicarium epistola mentionem faciat. (*Conv. gen. vi, sess. 12, anno 1697.*)

Modus instituendi vice-visitatorem tempore conv. gen.

516 — Ortum est dubium ex decreto sexti conventus generalis in sessione 12^a condito, quo prohibetur visitatori provinciae, praesertim extraneae, ne sibi substituat vice-visitatorem, nisi prius tres provinciae suae sacerdotes R. D. Vicario generali proposuerit, huiusque obtentum circa hunc vel illum e tribus consensum in actis substitutionis exprimat, quod adversari videbatur his quae paragr. 3 et 11 cap. v constitutionum leguntur, quibus locis statuitur quem debeat aut possit visitator eligere, ut sui ipsius absentis vices, vel in conventu provinciali, vel in conventu generali ei demandet;

Præcedenti decreto addenda sunt verba: AD REGENDAM, EO ABSENTE, PROVINCIAM, post verbum « vice-visitatorem ».

Dictumque est, in praedicto sexti conventus generalis decreto, sermonem esse de substituto qui, visitatore ad conventum generalem profecturo, eoque absente, provinciam administret; capite vero quinto, de substituto qui in conventu seu provinciali, seu generali, visitatoris vices obeat; subiectumque fuit hæc verba: *ad regendam, eo absente, provinciam*, praedicto sexti conventus generalis decreto, post illud « vice-visitatorem » inserenda. (*Conv. gen. x, sess. 9, anno 1736.*)

VICTUALIA

V. Mensa, n. 273. — V. Missiones, n. 281.

VILLA

Sacerdotibus domus S. Lazari, propter legitimam relaxationem, interdum concedatur licentia pergendi ad villam, eadem die reversuris.

517 — Efflagitantibus antiquis hujusce domus S.-Lazari sacerdotibus, conventus suppliciter rogandum censuit R. A. D. Superiorem generalem, ut pro sua prudentia, proque paterno quem erga omnes gerit affectu, prædictæ domus sacerdotibus qui, in variis inultæ operæ assidueque laboris muneribus, totius anni pondus portant, interdum ad villam, animi relaxandi, curandæ sanitatis, redintegrandi vires, et operi postea acrius instandi gratia, temperate comesturis, custodite oblectandis, et eadem die reversuris, pergendi potestatem faciat. (*Conv. gen. x, sess. 11, anno 1736.*)

Revocantur facultates missionariis Neapolitanis concessæ, in villam omnes simul sese transferendi, et ibi per 8 vel 15 dies commorandi.

518 — Postulatum fuit, ut revocentur facultates in provincia Neapolitana concessæ, quibus missionariis concessum est, omnes simul ex domo in villam sese transferre et ibi per octo vel quindecim dies morari.

Annuit conventus generalis reclamationi, revocat facultates in his rebus concessas, et injungit visitatori speciatim provinciæ Neapolitanæ, ut invigilet hujus decreti executioni. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

VINCENTIUS A PAULO (S.)

Propositum aggrediendi causam Beatificationis D. D. Vincentii a Paulo ab omnibus congregatis acclamatur.

519 — Quæsitum fuit, utrum expediat jam nunc aliquid aggredi per ordinem ad Beatificationem Reverendi admodum in Christo Patris nostri piissimæ memoriæ D. D. Vincentii a Paulo, Venerabilis Institutoris nostri ac primi Superioris generalis.

Omnes unanimi voce, concordantibus votis, cum veneratione tam insigni viro debita, singulari gaudio et maxima grati animi significatione, propositioni tam acceptabili, tam jucundæ acclamaverunt. (*Conv. gen. vi, sess. 15, anno 1697.*)

Procurat Congregatio perfici causam Beatificationis D. Vincentii a Paulo.

520 — Cum optare se congregati dixissent scire quo in statu essent quæ ad Venerabilis Patris nostri D. Vincentii Beatificationem pertinent, tunc a D. Henin relatum est quid, nomine R. A. D. Nicolai Pierron, Superioris generalis, cujus erat ea in re procurator, gesserat; quibus auditis, cupere se dixerunt, ut ejusmodi negotium, quod toti est cordi Congregationi, non quidem publicis informationibus, sed clam perfici ipsa Congregatio procuret. (*Conv. gen. vii, sess. 11, anno 1703.*)

Statua marmorea S. Vincentii, in Ecclesia S. Petri Romæ collocanda sumptibus totius Congregationis.

521 — Quæsitum, num quamprimum obtinendus sit locus in Ecclesia S. Petri in Urbe, in quo collocetur statua marmorea S. Vincentii.

Responsum, id quamprimum esse postulandum, et sumptibus totius Congregationis executioni mandandum. (*Conv. gen. xi, sess. 11, anno 1747.*)

522 — Nonnulli petierunt, ut in signum devoti gratique in S. Vincentium a Paulo nostræ Congregationis Fundatorem animi, juxta morem in aliis societatibus admissum, in precibus nostris serotinis post orationes Beatæ Virginis Mariæ et S. Joseph recitetur etiam oratio S. Vincentii.

Oratio S. Vincentii in precibus serotinis recitanda.

Piam petitionem plenissimo affectu excepit conventus, ejusque executionem teneræ filiorum amantissimum erga parentem devotioni plurimum commendavit. (*Conv. gen. XIV, sess. 4, anno 1774.*)

V. *Jejunium*, n. 254.

VISITATOR

523 — Conventus declaravit, superiores locales visitatori per domos provinciæ transeunti extra tempus visitationis, honoratiorem locum sive in triclinio, sive alibi, de more, cessuros atque delaturos, quamvis alias officio suo, perinde ac si abesset, fungi debeant. Subjunxit minime convenire, ut vel capitulo vel aliis exercitiis quæ humiliorem quamdam subjectionem important, intersit. (*Conv. gen. II, sess. 6, anno 1668.*)

Visitatori in domibus provinciæ suæ honores debiti.

Conventus generalis decimus nonus addidit : Idem observandum erga commissarium, durante suo officio¹.

524 — Quæsitum fuit, numquid possit in singulis provinciis aliqua domus assignari in qua visitator resideat, et in archivo ad id destinato instrumenta seu documenta ad officium suum et ad provinciam spectantia, necnon litteras secretiores recondat, ne in manus aliquorum incidant, a quibus illas legi non expediat, et ita asserventur ut periculo amissionis non exponantur.

Archivum instituendum in unaquaque provincia.—Clavis a quo tenenda?

Dictum fuit, nondum posse, pro præsentis Congregationis statu, cuilibet visitatori assignari in sua provincia hujusmodi domum ubi prædicta omnia reponat; interim autem arculam habendam esse in qua res præfatas recondat. Quod si accideret visitatorem mori, clavis cubiculi illius tradenda esset domus assistenti; clavis vero arcule, sacerdoti ratione vocationis antiquissimo, donec alius sufficiatur visitator, cui dicta arcula consignari possit. (*Conv. gen. IV, sess. 11, anno 1685.*)

525 — Conventus unanimi voce decrevit, visitatores debere in sua cui præpositi sunt provincia, residere. (*Conv. gen. IX, sess. 11, anno 1724.*)

Visitatores in sua provincia resideant.

1. V. n. 179, et: *Collectio selecta decretorum*, p. 5.

De loco residentie visitatoris quarundam provinciarum. — De archivis et deliberationibus consultationum provinciarum.

526 — Quæsitum fuit, utrum expediat statuere : 1° quod visitatores provinciarum Romanæ, Insubriæ, Neapolitanæ, Hispanæ et Lusitanæ residentiam suam habeant in urbibus capitalibus, nempe Romæ, Taurini, Neapoli, Matriti et Ulyssipone ; 2° quod ibi stabiliatur archivum cujusque provinciæ ; 3° quod deliberationes consultationum describantur in libro ad hoc destinato, et quod visitator habeat facultatem designandi unum ex consultoribus qui scribat acta deliberationum.

Censuit conventus præfatas præscriptiones bono provinciarum regimini favere, easque ut tales admisit. (*Conv. gen. xix, sess. 8, anno 1843.*)

Visitationes, statis consuetudine temporibus, accurate fiant.

527 — Postulatum fuit a conventu generali, ut visitationum saluberrimus usus novo decreto confirmetur, et ad eum servandum D. D. Visitatores, ea qua par est observantia, urgeantur.

Jubet conventus generalis, ut quæ sapienter a Majoribus nostris visitationes præscriptæ sunt, ad ordinandas tam in temporalibus quam in spiritualibus provinciarum familias, statis consuetudine temporibus accurate fiant. (*Conv. gen. xvi, sess. 8, anno 1788.*)

Domus ubi visitator est superior localis a commissario visitanda.

528 — Petitum est, utrum expediat petere a conventu generali ut statuat quod domus in qua visitator esset superior localis, visitaretur a commissario per Superiorem generalem delegato.

Conventus censuit id expedire. (*Conv. gen. xix, sess. 10, anno 1843.*)

A Superiore gen. determinandæ facultates visitatorum et procuratorum provincialium harum provinciarum quæ seminarium int. non habent.

529 — Petitum fuit, utrum, attentis circumstantiis in quibus versantur provinciæ nostræ quæ seminarium internum non habent, expediat rogare R. A. D. Superiorem generalem, ut determinet facultates visitatorum et procuratorum provincialium harum provinciarum, juxta necessitates locorum, distantiarum et functionum.

Conventus, hujus propositi opportunitatem agnoscens, hanc curam R. A. D. Superiori generali mandandam censuit. (*Conv. gen. xix, sess. 8, anno 1843.*)

V. *Bona temporalia*, n. 44. — V. *Conciones*, n. 73. — V. *Confessarii*, n. 74. — V. *Confessiones*, n. 76. — V. *Constitutiones*, n. 85. — V. *Consultores*, n. 95. — V. *Conventus domesticus*, n. 133. — V. *Conventus provincialis*, n. 142-147. — V. *Dimissio nostrorum*, n. 192. — V. *Epistolæ*, n. 207. — V. *Hierarchicus ordo*, n. 233. — V. *Itinera*, n. 244-245. — V. *Provinciæ*, n. 382-384. — V. *Regulæ revisæ*, n. 395-396. — V. *Vice-Visitor*, n. 515-516.

VITÆ NOSTRORUM BREVIARIUM

V. *Defuncti*, n. 180.

VOTA

530 — Postulavit D. Superior generalis a conventu decisionem circa alicujus ex Gallis votorum validitatem.

Declaratur nulla esse vota a quodam missionario emissae ante biennium.

D. Solinhac, nondum completo biennio post ingressum in Congregationem, cum destinaretur ad missionem Algeriensem in Africa, ante profectum vota emittere desideravit. D. Boujard, tunc Vicarius generalis in Gallia, ipsius petitioni annuit, putans se habere potestatem a reliquo seminarii tempore dispensandi. Ipse D. Solinhac in animo habet sua vota esse dubia, et illa iterare renuit.

Respondit conventus, vota non posse emitti ante biennium completum absque Summi Pontificis dispensatione, ac proinde vota D. Solinhac esse nulla. (*Conv. gen. xvii, sess. 7, anno 1829.*)

V. *Brevia Apostolica*, n. 48. — V. *Dimissio nostrorum*, n. 193. — V. *Egressi*, n. 205.

APPENDIX

DE DEFECTIBUS QUI SUPPLENDI OCCURRERUNT IN CONVENTIBUS GENERALIBUS ET SEXENNALIBUS

D. Talec, assistens Congregationis et admonitor Superioris generalis, de gravi culpa convictus est. — NON ADMITTITUR IN CONVENTU GENERALI.

R. D. Superior generalis quæsit an essent aliqui defectus quos modo suppleri oporteret.

Respondit D. Babeur reperiri quemdam defectum in D. Nicolao Talec de quo dubitandi locus esset, num inhabilem illum ad conventum efficeret; produxitque statim duo exemplaria, quorum autographa in archivo secretariatus Congregationis esse reposita dixit; quorum primum testimonium unius e superioribus domus Congregationis continebat, quo declarabat se ab eodem D. Talec, utpote ad superiorem conventum generalem deputatum, fuisse sollicitatum, ut suffragaretur quatuor deputatis quos ei nominatim designavit, et quo ordine singulis suffragium daret, qui ad seligenda proposita officialium et provinciarum et ad conventum referenda, eligi debebant; adjiciens omne robur omnemque conventus nodum in eo esse situm. Secundum vero instrumentum, manu propria ejusdem D. Talec exaratum et conscriptum, cujus exemplar idem D. Babeur produxit, continebat consultationem quamdam uni e sacerdotibus nostris factam super nonnulla dubia, ex quibus clare patebat fateri se quod in superiori testimonio relatum est.

Quibus auditis, idem D. Talec statim flexis genibus a conventu et a D. Superiore generali veniam postulare; se quantum potuit et valuit excusare, faleri tamen suggestisse nomina eorum quos ad seligenda proposita aptos et idoneos eligi iudicabat. Deinde protulit ipse D. Talec instrumentum quod legit, in quo declarabat renuntiasse, et nunc quoque renunciare se cuidam decreto in superiore generali conventu edito, quod sic incipit : *Fuse agitatum fuit an assistentes*, etc. ¹, asserens in eo non indigere conventum tali renuntiatione, quam tamen ut pacis firmandæ videatur assertor, et paratus ad ea omnia quæ de eodem decreto conventus statuerit, libenter concessisse protestatur.

Petitum est a R. D. Superiore generali, num antequam declararetur ex pluralitate vocum et suffragiorum jam receptorum qua pœna mulctandus foret idem D. Talec, in conventu secundum postulationem eidem a se factam introduceretur. Annuentibus congregatis, statim adfuit; positisque humi genibus : 1° A conventu Congregationem universam repræsentante, veniam petiit eorum quæ, de culpa sibi objecta et a se paulo durius excusata, et in eum qui illam conventui exposuerat, et in congregatos omnes, imprudenter dixerat. 2° Culpam confessus est, de qua sufficienter, ex testimonio unius deputati (de quo in prima sessione actum est), ex epistola quam ad unum e nostris scripsit (de qua etiam mentio fit in eadem sessione), et ex aliis probationibus quas aliunde habere potuerunt congregati, se esse convictum et reum declaravit. 3° Male se et indiscrete, hesternæ die matutinis horis, ab ipso conventu minus bene informato ad eundem melius informandum, appellasse, et huiusmodi appellationis pœnitere se dixit, agnoscens conventum esse suum in ea re legitimum iudicem, cujus iudicio parere in omnibus se paratum declaravit. 4° Denique libellum demissionis seu spontanæ ab officiis assistentis et admonitoris abdicationis conventui tradidit.

His dictis, conventu postulante, recessit, ut de demissione proposita quid esset faciendum statueretur. Postulatisque a R. D. Superiore generali suffragiis, communibus votis acceptata est, eo præcipue quod hoc pacto mitius agere cum reo videretur conventus, qui, si ipse demissionem sponte non obtulisset, pluralitate suffragiorum ab officiis suis pro tempore aliquo suspendendus erat, et in conventu non admittendus ob culpam gravem de qua convictus fuerat; quam quidem conventus acceptionem accitus idem D. Talec audiit, et ea audita discessit. (*Conv. gen. v, sess. 1 et 6, anno 1692.*)

1. V. n. 356.

Conventus generalis estne legitimus, non obstante Regis Gallie declaratione alienigenas a generalatu excludente? — DECLARATUR LEGITIMUS. — QUINQUE CONGREGATI JUS ALIENIGENARUM RESERVANT IN POSTERUM.

D. Vicarius generalis petiit a singulis cum præsens conventus censendus esse legitimus et plenus, supplendique forent, et ab illo revera supplerentur defectus, sit qui forsan in conventibus sive domesticis sive provincialibus, aut in aliis rebus ad eum pertinentibus acciderint.

Responderunt et dixerunt D. Thomas Robioli secundus assistens, D. Bartholomæus Tarlo visitator provincie Polonie, D. Petrus Franciscus Giordanini visitator provincie Italie, Jacobus Felix Ridolphus et Joannes Maijno ejusdem provincie deputati, conventum non esse legitimum, nec proinde posse ad electionem Superioris generalis deveniri, occasione scilicet declarationis regie, quæ licet alienigenis qui sunt e nostra Congregatione, conservet vocem tam activam quam passivam ad alia quælibet ejusdem Congregationis munia, illos tamen a voce passiva ad generalatum, secundum leges regni, amovet. Verum his non obstantibus, conventus ad pluralitatem suffragiorum, imo concordantibus fere votis omnibus, sese legitimum esse declaravit, et defectus de quibus supra supplevit; accedente quoque R. D. Vicario generali et D. Andrea Gallien visitatore provincie Lugdunensis, natione Sabaudis, necnon duobus provincie Polonie deputatis, qui tamen origine sunt Galli. Cum autem ista discussio protracta longius fuisset, nihil aliud tunc fieri potuit. Itaque commendato solum a R. D. Vicario generali debito in omnibus secreto, sessio, ut moris est, conclusa fuit recitatione antiphonæ SANCTA MARIA, indicta sessione subsequente ad horam secundam hujusmet diei pomeridianam.

Quamvis in superiori sessione definitum fuerit conventum esse legitimum, prædicti tamen D. D. opposcentes dubiorum suorum discussionem renovarunt.

Præfati opposcentes, re magis perpensa, exhibuerunt deputatis ad seligenda proposita actum seu formulam recessus a protestationibus et appellationibus suis ad Sedem Apostolicam, et approbatum est, ut legeretur in cœtu de quo jam locuti sumus, pridie electionis habendo; actus autem ille conceptus est hisce verbis : « Nos
« Thomas Robiolius assistens, Bartholomæus Tarlo visitator provincie Polonie,
« Petrus Franciscus Giordaninus visitator provincie Italie, Jacobus Felix Ridolphus
« et Joannes Maijno deputati ejusdem provincie Italie, ex motivo charitatis, pacis et
« boni communis Congregationis nostræ, a protestationibus a nobis in sessionibus
« antecedentibus, et præcipue in ultima sessione verbo et scripto factis, tum ab appellationibus ad Sanctam Sedem Apostolicam interpositis, libere recedimus; et non
« tangendo ullo modo præsentem electionem, et ejus validitatem cui contradicere,
« aut eam in dubium revocare nullo modo volumus, ad eandem electionem pariter

« cum cæteris electoribus accedere nos velle declaramus, et libere accedimus, et
 « omnes actus hucusque a conventu factos approbamus; hoc tamen præcustodientes
 « et quam solemnissime protestantes, quod per hæc nolumus ullo modo præjudicare
 « aut derogare juri nostro et provinciarum nostrarum quoad vocem passivam officii
 « generalatus, quod illæsum et intactum, si et in quantum nobis et provinciis nostris
 « competit in ordine ad futuras electiones, conservamus; et ita etc. omni meliori
 « modo etc.

« Anno Domini millesimo sexcentesimo nonagesimo septimo, die sexta augusti. »

Signatum : Thomas Robiolius, assistens; Bartholomæus Tarlo, visitator provincie Polonie; Petrus Franciscus Giordaninus, visitator provincie Italie; Jacobus Felix Ridolphus, deputatus provincie Italie; Joannes Maijnus, deputatus provincie Italie. (*Conv. gen. vi, sess. 1, 2 et 3, anno 1697.*)

Dubium de legitima institutione quorundam superiorum. — SANATUM AD CAUTELAM
 A S. SEDE ANTE CONVENTUM.

Primus assistens, præses conventus, postulavit a singulis utrum censerent et haberent pro pleno et legitimo huncce conventum; cui petitioni cum respondisset unus e convocatis audivisse submurmurari a quibusdam, nescio quid quod legitimam visitatoris unius et aliquot superiorum institutionem, aut aliorum destitutionem in dubium revocari potuisset, unde quoque de legitima a conventibus provincialibus deputatione dubium aliquod suboriretur, eo quod nonnulli eo in statu versatum fuisse D. Superiorem generalem arbitrarentur, in quo non valuisset per seipsum ejusmodi pertractare negotia. D. Assistens affirmavit cum D. Henin, ex assistantibus altero, posse se conventui declarare, potuisse, imo et præstasse per se D. Superiorem generalem quæ relata fuerant; ac insuper impetratum Breve Apostolicum *ad cautelam*, datum Romæ decima septima die mensis julii ejusdem anni, ac in archivis nostris pariter conservandum, quo ejusmodi institutiones, destitutiones et acta quælibet a tempore apostolice D. Superioris generalis ab ipso edita, non minus ac ejus demissionem, atque conventus hujus ab ipso D. Pierron convocationem, Summus Pontifex confirmat, roborat, et pro validis haberi mandat, supplendo quosvis, si forte in his irrepsissent, defectus; quo Brevi Apostolico lecto, singuli sigillatim habere se conventum pro pleno et legitimo declaravere. (*Conv. gen. vii, sess. 1, anno 1703.*)

Deputatus ad conventum sexennalem non obtinuit suffragia mediam partem excedentia.

— ADMITTITUR PROPTER SPECIALES CIRCUMSTANTIAS.

Retulit conventui R. A. D. Superior generalis in actis deputationum a seipso et a D. D. Assistantibus diligenter perlectis, aliqua quidem desiderari ut a levioribus mendis expurgentur; nullos tamen deprehensos fuisse defectus qui eorum firmitati officere possint, præterquam in instrumento deputationis D. Joannis Baptistæ Pianavia, quo asseritur ipsum plura quidem obtinuisse suffragia, sed quæ mediam partem non excederent. Unde cum ex loco conventus egressus esset, ut eo absente res in deliberationem adduceretur, omnibus mature perpensis, unanimi consensu defectum hunc supplendum esse censuerunt congregati, et reipsa suppletum voluerunt, eoque libentius quod, ex litteris a provincia Insubriæ ad R. A. D. Superiorem generalem transmissis manifeste pateat, electionem prædicti D. Pianavia toti provinciæ fuisse acceptissimam, vitiumque in ejus deputationem non ex industria, sed per incogitantiam irrepsisse. (*Conv. sexennalis III, sess. 1, anno 1730.*)

-
1. In actis conventus provincialis non fit mentio de gerendis negotiis. — SUPPLETUM.
 2. Acta integra non allata. — SUPPLETUM.
 3. Deputatus et primus substitutus inopinate absunt. — SECUNDUS SUBSTITUTUS, QUI FORTE ADEST, ADMITTITUR.

R. D. Vicarius generalis præses, narratis quæ ab obitu R. D. Joannis Bonnet gesta sunt, retulit ad congregatos nulla in actis conventuum provincialium et deputationum instrumentis, a se et ab assistantibus diligenter perlectis, deprehensa fuisse vitia quæ præsentis conventus auctoritatem infirmare possent; aliqua tamen desiderari ut ab omnibus mendis expurgentur.

In actis enim unius conventus provincialis nominantur deputati ad eligendum Superiorem generalem, nulla de gerendis negotiis facta mentione. 1.

Desunt alterius provinciæ acta integra. 2.

Quos defectus, similesque quocunque modo acciderint, supplendos censuit conventus, suppletosque voluit.

Sed major orta est difficultas de jure D. Gulielmi Viellescases, secundi provinciæ Romanæ substituti, qui obtenta a R. D. Vicario generali, antequam coactus fuisset 3.

conventus provinciæ Romanæ, Parisios negotiorum causa veniendi licentia, adjunxerat se deputatis, eosque comitatus heri huc advenerat. Ambigebant enim nonnulli, an absente primo substituto, delenti repagulis deputati fortassis inscio, alter substitutus qui casu coram adest præsens, possit prædicti deputati, non servato electionis suæ ordine, locum occupare. Sed quia constabat D. Jacobum Philippum Viganegum, primum provinciæ Romanæ deputatum, cum se viæ commisisset huc conveniendi gratia, morbo in itinere correptum, Avenionem re cogente reversum fuisse; D. autem Joannem Andreæ Lavagne, superiorem domus Foroliviensis, primum præfatæ provinciæ deputatis substitutum, etiamsi de impedimento D. Viganegi præmonitus fuisset, nulloatenus potuisse præ locorum distantia et temporis brevitate, quantacumque adhibita celeritate, ad hanc urbem tempestive se conferre; ideo conventus, ne quid tamen superesset scrupuli ex imprudenti forsitan aliqua prætermissione, defectibus qui in hanc causam irrepserint, auctoritate suâ succurrendo, prædictum D. Gulielmum Viellescases inter electores admisit, liberamque illi fecit in omnibus suffragandi facultatem. Statimque D. Viellescases, cujus absentis causa in deliberationem adducta fuerat, vocatus est, et cæteris adscitus. (*Conv. gen. x, sess. 1, anno 1736.*)

1. Deputatus ad conventum sexennalem non obtinuit plura medietate suffragia. — NON ADMITTITUR.

2. Deputatus neque acta conventus provincialis secum tulit, neque instrumentum deputationis. — NON ADMITTITUR, admittetur vero postea, si aliunde constet illum ad plura medietate suffragia electum fuisse.

R. A. D. Superior generalis retulit conventui difficultates occurrere solvendas, unam circa D. Joannem Antonium Daudiffred, alteram circa D. Joannem Petrum Belly: illum electum quidem in deputatum a conventu provinciæ Picardiæ, sed ad quinque tantum, nedum ad plura medietate suffragia: hunc acta provinciæ, ejusque propositiones necnon et deputationis suæ instrumentum, dum se viæ committeret, oblitum accipere.

1. Proposita itaque primum a R. A. D. D. Præposito generali duplici circa D. Daudiffred electionem quæstione, utrum scilicet legitima posset haberi, et posito quod non legitima a conventu declararetur, defectus ille supplendus esset, sicut in tertii conventus sexennalis anno millesimo septingentesimo trigesimo habiti prima sessione factum legitur; reque in deliberationem missa, communibus uno dempto suffragiis utrumque quæstionis caput negative solutum est; primum quidem, quia expresse

requirunt constitutiones hujusmodi electionem ad plura medietate suffragia, ut constat ex paragrapho quinto cap. x, fieri, nec dato per conventum sexennalem anni millesimi septingentesimi trigesimi exemplo adhærere se posse præsens existimavit conventus. Alterum, quia decreto in ultima conventus generalis anno millesimo sexcentesimo sexagesimo octavo habiti sessione lato, cautum est, ipso etiam proponente atque optante R. A. D. D. Superiore generali, ne in constitutionibus nostris, ab eodem conventu probatis et acceptatis, cuiquam deinceps liceat, etiam Superiori generali, quidquam immutare, nisi approbante conventu generali. Statutum igitur est, prædictum D. Daudiffred, cujus alioqui electio, utpote hominis de Congregatione optime meriti, congregatis omnibus erat acceptissima, non posse in conventum admitti.

Duplex pariter circa D. Belly quæstio mota est, proponente R. A. D. D. Præ- 2.
posito generali : prima fuit, num ille actis destitutus, sed quem ex visitoris epistola jam a multo tempore noverant congregatorum maxima pars fuisse a conventu provinciæ Pictaviensis deputatum, posset admitti; et unanimi consensu dictum fuit, non posse id fieri, quia nullam prædicta epistola mentionem facit, ad plura supra medietatem suffragia electionem hanc esse factam. Postea ventum est ad secundam quæstionem, utrum nempe si ante diem electionis assistentium, in hocce conventu faciendæ, de hujuscemodi pluralitate supra medietatem suffragiorum conventui constiterit ex litteris D. Petri Duchesne, dictæ Pictaviensis provinciæ visitoris, vel D. Ludovici de Bras, domus nostræ Turonensis superioris, possit hic admitti et ad dictam electionem suo suffragio concurrere; responsumque est ab omnibus congregatis in eo casu admittendum fore dictum deputatum, imo in illius gratiam posse assistentium electionem die sexta hujus mensis faciendam, ad septimam remitti. (*Conv. sexennalis* IV, sess. 4, anno 1742.)

1. Error datæ in instrumento deputationis. — SUPPLETUM.

2. Allata sunt acta conventus, non autem instrumentum deputationis. — SUPPLETUM.

Adjecit R. A. D. D. Superior generalis annotatos esse levissimi momenti defectus in deputatione D. Francisci Le Guevel, deputati provinciæ Aremoricæ, et in deputatione D. Antonii Vayssiere, deputati provinciæ Aquitanicæ.

Quoad primum quidem, quia dum conficeretur ipsius deputationis instrumentum, 1.
cum scribi debuisset anno millesimo septingentesimo quinquagesimo tertio, errore subrepente, scriptum est anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo tertio. Porro

mendum illud nonnisi distractione et inadvertentia contigisse, ex eo constat quod in actis conventus provincialis præsens annus optime et vere fuerit appositus.

2. Quoad secundum vero, nonnulla difficultas emergebat, quia secum non attulerat suæ deputationis instrumentum sed solummodo acta conventus provincialis, in quibus nihil nisi constitutionibus Congregationis consentaneum repertum est.

Respondit conventus et posse et reipsa a se suppleri hujusmodi defectus. (*Conv. sexennalis v, sess. 1, anno 1753.*)

Missionarius non electus in deputatum, probabilius electus fuisset in conventu provinciali, si haberi potuisset. — ADMISSUS FUIT¹.

R. A. D. Salhorgne, Superior generalis, quæsit a conventu, utrum gratum haberet admittere in conventu D. Michaellem Gros, superiorem domus Badajos, aliter Passensis, e provincia Hispaniæ, qui patriam fugiens propter bella et tumultus quibus nunc affligitur illa provincia, Parisios se recepit et advenit cum D. Joanne Rocca, dictæ provinciæ visitatore, ita ut haberetur a conventu ut deputatus provinciæ Hispaniæ, et jus suffragii habeat.

Quam quæstionem R. D. Superior generalis solvendam proposuit per scrutinium. Itaque, audito prius D. Joanne Rocca, qui de supra nominato D. Michaelle Gros optimum testimonium perhibuit, et insuper asseruit multum probabile esse quod eligendus fuisset in provinciæ deputatum, si conventus provincialis haberi potuisset, factum est scrutinium; cumque idem D. Michael Gros obtinuisset omnia suffragia præter unum tantum, declaratus est quasi deputatus provinciæ Hispaniæ. (*Conv. gen. xviii, sess. 1, anno 1835.*)

1. Ea decisio reformata fuit a conv. gen. xix, quatenus constitutionibus contraria. V. n. 163.

1. Deputatus ad conventum sexennalem, novem suffragiis datus in conventu provinciali, ad quinque tantum electus fuit. — **NON ADMITTITUR.**
2. Missionarius in conventu provinciali declaratus est deputatus ut solus eligibilis, quamvis alii essent eligibiles, sed legitime impediti, infirmitatis causa. — **ADMITTITUR.**
3. Quatuor sacerdotes accidentaliter in aliqua provincia degentes, ad nullum conventum domesticum convocati fuerunt; electio deputati illius provinciæ estne valida? — **VALIDA DECLARATUR.**

Exposuit R. A. D. Superior generalis quasdam difficultates conventui solvendas 4.
circa electionem trium deputatorum : primo quidem circa D. Eugenium Vicart, deputatum provinciæ Aquitanæ, qui in conventu provinciali Albigensi, per quinque suffragia tantum, novem presbyteris suffragantibus, electus est ; qui numerus insufficiens est ut revera sint plura medietate suffragia, ex Brevi Clementis XII, in libro constitutionum relato, p. 200, cujus tenore requirebantur saltem sex suffragia. R. A. D. Superior generalis postulavit ut congregati circa illam electionem sententiam aperirent.

Unanimi voce responsum est, eam prorsus nullam esse, proindeque D. Vicart inter deputatos admitti non posse.

Secunda difficultas versabatur circa electionem D. Rogowski, qui in conventu 2.
provinciali Borussiarum, Coloniarum habito, declaratus est deputatus ut solus eligibilis, quamvis duo alii ejusdem provinciæ sacerdotes, a conventu absentes, eligibiles forent. Error hujus conventus provincialis in eo constitit, quod congregati judicaverint hos duos sacerdotes non fuisse eligibiles, quia reipsa iter facere non poterant, unus ob proVectam ætatem et ob continuam infirmitatem ; alter, quia tunc temporis ægrotabat ; et revera neuter propter hæc impedimenta conventum provincialem petere potuerat. Quæ cum exposuisset R. A. D. Superior generalis petiit a congregatis, quæ esset hac de re sententia eorum.

Unanimo consensu responderunt, errorem hunc non obstare quin D. Rogowski inter deputatos admitteretur, eo quod, attentis circumstantiis, ille solus reipsa deputationi idoneus esset, cum duo alii ægrotarent, et alter eorum ob hanc causam scripto renuntiavisset juri suo.

Tertia difficultas orta est ex eo quod ad conventum domesticum convocati non 3.
fuerint quatuor sacerdotes ex his qui Constantinopolim missi fuerunt, ut, in nosocomiiis militaribus, Puellarum Charitatis necnon infirmorum militum spiritualem curam sumerent. Cum sint in hac civitate duæ domus Congregationis, visitor neutri domestico conventui interesse his sacerdotibus facultatem præbuit, ea causa nixus quod ad

provinciam Constantinopolitanam non pertinerent. Ideo a congregatis postulavit R. A. D. Superior generalis an ille defectus electionem D. Gamba irritam faceret.

Responderunt omnes negative. (*Conv. sexennalis ix, sess. 1, anno 1855.*)

1. Sacerdos eligibilis voce passiva privatus fuit a conventu provinciali propter suam absentiam et diuturnam invaletudinem. — SANATUM.
2. Missionarium extra domum degentem cum licentia, voce activa et passiva privavit conventus provincialis, innixus falsa Brevis Clementis XIII explicatione a conventu generali XII tradita. — VALIDA DECLARATUR ELECTIO AB ILLO CONVENTU FACTA.

R. A. D. D. Superior generalis conventui generali declaravit se nullum invenisse defectum, in scrutatione actorum conventuum provincialium a seipso cum assistentibus suis juxta constitutiones mature facta, qui electiones deputatorum inficiari possit. Duas tantum indigitavit difficultates cujusdam momenti :

1. Circa conventum provincialem Syriæ, qui D. Reygasse, superiorem domus Tripolitanae, voce passiva privavit propter ejus absentiam, et ipsius diuturnam invaletudinem, ob quam ad labores missionis minus aptus, etiam ex judicio R. A. D. D. Superioris generalis, jamdudum videbatur;
2. Circa conventum provincialem Neapolitanum, qui in errorem inductus a decreto conventus generalis XII, sessione quinta, quod non satis conformæ est Brevis Clementis XIII, declaravit D. Bruni, superiorem domus Bariensis, qui propter politicas illius provinciæ circumstantias et cum debita licentia extra domum suam degebat, privandum esse voce activa et passiva.

Conventus generalis, audita D. Reygasse declaratione scriptis facta, et attentis præsentibus provinciæ Neapolitanæ circumstantiis, judicavit hos defectus non invalidare electiones prædictarum provinciarum; ideoque ipsum conventum esse ex omni parte legitimum, et defectus, si qui forte adessent, suppleri, unanimiter declaratum fuit. (*Conv. gen. XXI, sess. 1, anno 1861.*)

Ad conventum sexennale accessit deputatus nominatus in posteriori electione, quæ erat nulla, quia prior *fulso* habita fuit ut invalida. — NON ADMITTITUR. Postea vero, recepta renuntiatione veri deputati, ADMISSUS FUIT, quia, vi prioris electionis, erat substitutus.

R. A. D. D. Superior generalis, antequam acta præcedentis sessionis de more legerentur, exposuit congregatis dubium satis grave recens exortum fuisse, circa validitatem electionis D. Dixon, hic præsentis, in deputatum provinciæ Hybernæ, cui defectui remedium ferre nequit generalis formula, qua, in præcedenti sessione, defectus, si qui forte in electionibus irrepserint, conventus supplevit.

Etenim cum in illo conventu provinciali, duobus scrutiniis tentatis, nemo plura medietate suffragia obtinisset, et duo, nempe D. Mac-Namara et D. Dixon, plura quidem suffragia quam cæteri, sed inter se imparia consecuti essent, tertium scrutinium institutum fuit inter illos duos, a suffragio tamen dando exclusos; quo peracto, D. Mac-Namara, plura medietate consecutus suffragia, in deputatum legitime electus fuit, et D. Dixon in substitutum. At post electionem, dubitatio exorta est inter congregatos utrum legitima esset, quia decretum primum sessionis decimæ octavæ conventus generalis tertii¹, primo aspectu, excludere videtur a suffragio dando duos illos tantum qui paria obtinuerunt suffragia, quod in hoc casu non acciderat. Hinc alia electio tentata fuit, et in hac electione D. Dixon plura medietate suffragia obtinuit, ac proinde in deputatum renuntiatus est. Sed circa hujusmodi electionem reclamatum est; hinc R. A. D. D. Superior generalis cum suis assistentibus, hoc casu diligenter discusso, invalidam esse electionem D. Dixon judicavit, eo quod decretum supradictum evidenter statuit nihil interesse utrum duo qui plura cæteris suffragia habuerunt, paria vel imparia inter se obtinuerint; quia tertium scrutinium semper inter duos illos tantum, sive pares sive impares fuerint in præcedentibus, ipsis a suffragiis exclusis, ferendum est. Quibus de causis R. A. D. D. Superior generalis D. Mac-Namara solum legitimum deputatum esse judicavit, cui sententiæ omnes congregati adhæserunt. Hinc igitur conclusit tum hanc, tum præcedentem sessionem legitimam non esse, expectandumque esse, ut D. Mac-Namara, qui de hac re ope telegraphi admonitus est, quantocius ad conventum se conferat, si velit, vel saltem juri suo per litteras renuntiet, et ejus substitutus, qui præsens est, locum suum teneat.

At vero ne propter hanc causam conventus nimium protrahatur, R. A. D. D. Superior generalis in crastinam diem hora quarta post meridiem indixit sessionem habendam, in qua, suppletis omnibus quæ de jure supplenda sunt ut legitimus habeatur conventus, etiam de cogendo vel non cogendo conventu generali ibidem

1. V. n. 112.

tractetur, assignata adhuc die altera subsequenti ad electionem assistentis, juxta quod in præcedenti sessione declaratum est. Tandem gratiis de more Deo actis, R. A. D. D. Superior generalis congregatos dimisit.

Cum in fine præcedentis sessionis R. A. D. D. Superior generalis indixisset horam quartam vespertinam diei sequentis, ad conventus operationes proseguendas, ut D. Mac-Namara respondendi tempus concederetur, sive ad interveniendum conventui, sive ad renuntiandum juri suo, tardante responso hujusmodi, R. A. D. D. Superior generalis sessionem distulit in sequentem diem, primam augusti, hora octava matutina.

Die igitur et hora indictis, congregatisque omnibus qui interesse debebant, et de more invocato Spiritu Sancto, R. A. D. D. Superior generalis primum declaravit se responsum a D. Mac-Namara accepisse, quo juri suo renuntiat, ac proinde D. Dixon, jam substitutum in locum illius a conventu provinciali Hybernæ, ut deputatum esse recipiendum. Conventus annuit, et iterum omnibus calculis se legitimum esse judicavit, suppletis defectibus aliis, si qui forte in præcedentibus irrepsissent; et quia omnia quæ antea acta sunt, propter defectum de quo supra, infirma et quasi nulla esse judicanda sunt, nova electio secretarii juxta morem tentata fuit, et D. Eugenius Boré, pluribus suffragiis rursus in secretarium conventus renuntiatus, ad dexteram R. A. D. D. Præsidis consedit. (*Conv. sexennalis x, sess. 2 et 3, anno 1873.*)

Vicarius generalis timuit ne quedam difficultates orirentur circa legitimam novarum provincialium erectionem. — AD CAUTELAM SANATUM A SANCTA SEDĒ, per Rescriptum ante conventum generalem concessum.

Antequam rite, juxta constitutiones, prima sessio inchoaretur, R. A. D. Vicarius generalis, prout pridie prænuntiaverat, Em^m Ecclesie Principem D. D. Guibert, Archiepiscopum Parisiensem, nonnulla exhortationis verba congregatis dicere cupientem, in locum conventus comitatus est. Qui in apposito solio sedens, postquam simplici, suavi prudentique sermone suum erga Congregationem affectum demonstrasset, addidit se a Sacra Congregatione Episcoporum et Regularium quoddam recepisse Rescriptum, a R. A. D. Vicario generali imploratum, ipsique remissum, ut congregatis aperiretur. Hujusmodi autem postulatio et Rescriptum erat tenoris sequentis :

BEATISSIME PATER,

Cum quidem noster Rev. et Dil. Superior generalis nuper defunctus, quasdam novas provincias Congregationis nostræ, longo suæ administrationis tempore, erexit, et hodie aliquot instrumenta hujusce erectionis in manibus nostris non inveniuntur, cavendum mihi videtur ne, in proximo conventu generali, ulla difficultas exinde oriatur, et simul charitas fraternitatis apud nos detrimentum patiatur. Quamobrem omnes visitatores qui recentissime cum approbatione ac licentia Sanctæ Sedis, e remotissimis terræ partibus convocati, jam huc ad præfatum conventum advenerunt, Vestram Beatitudinem humiliter et enixe adprecantur, ut in eodem conventu, ante omnia et qualibet alia questione prætermittenda, declaretur et constet a quodam ejusdem Sanctæ Sedis Rescripto seipsos suo jure suffragandi palam et libere uti posse. Hæc est etiam petitio mea quam ad pedes Vestræ Beatitudinis provolutus, renovo et porrigo supplex.

Quod si fortasse quidam defectus, in origine aut statu earumdem provinciarum deprehenderetur, postea Superior generalis eligendus omnia dubia vel inordinata facillime in ordinem adducere et componere posset.

His igitur rationibus sapientissimæ sententiæ Vestræ Beatitudinis commissis, ego quasi debito meo munere perfunctus, confidenter ac demisse remaneo, vestram sanctissimam benedictionem exoptulans et ex toto corde meo me profitens

Vestræ Beatitudinis

Humillimum servum et devotissimum filium.

LUDOVICUS MELLIER, *Vic. gen. Cong. Mis.*

Mense augusti nondum elapso, rescriptum est :

Ex audientia S. S. habita ab infrascripto D. Secretario Sacræ Congregationis Episcoporum et Regularium, sub die 21 augusti 1874.

Sanctitas Sua, attentis expositis, benigne annuit, ac propterea mandavit remitti E. Archiepiscopo Parisiensi, ut, vere existentibus narratis, non obstante quocumque defectu in erectione nonnullarum provinciarum, de quibus in precibus, petitam hac vice tantum facultatem earumdem provinciarum visitoribus convocatis præstandi suffragia pro electione quam primum facienda Superioris generalis Congregationis Presbyterorum Missionis, pro suo arbitrio et prudentia impertiatur, quibuscumque in contrarium non obstantibus.

Mandavit insuper Sanctitas Sua, ut si quæ sint sananda, vel convalidanda circa memoratam erectionem, recursus fiat, post novam Superioris generalis electionem, ad Sacram Congregationem Episcoporum et Regularium, Romæ.

A. Card. BIZARRI, *Pref.*

Quod cum legisset, et omnes ad concordiam et pacem, necnon ad fructuosam et Deo gratam electionem faciendam fuisset exhortatus, pastoralis sua benedictione, antequam discederet, congregatos benignissime communiuit. (*Conv. gen. xxiii, sess. 1, anno 1874.*)

1. In actis conventus provincialis deficiunt quædam subscriptiones. — SUPPLETUM.
 2. Conventus domesticus, propter demissionem sui deputati, illegitime rursus coactus est, et elegit novum deputatum, qui conventui provinciali interfuit. — SANATUM.
 3. Superior localis renuit celebrare conventum domesticum, qui postea ab assistente coactus et habitus, illum superiorem in deputatum elegit; ideoque conventui provinciali interfuerunt tum assistens, quatenus totam superioritatem exercens, tum superior tanquam suæ domus deputatus. — SANATUM.
 4. Omnes provinciæ Borussiae domus dissolvuntur per civilem perturbationem; at a Superiori generali non fuerunt suppressæ. — ADMITTITUR HUIUS PROVINCIÆ VISITATOR.
-
1. Cum aliquot difficultates repertæ fuerint in discutiendis deputationum instrumentis, R. A. D. Vicarius generalis primam quæstionem proposuit circa acta conventuum provinciarum Neapolitanæ et Mexicanæ quadam debita subscriptione carentia, et conventus reputans casum istum non esse huius generis qui essentiam electionis pertingat, sua potestate utens defectum sanavit.
 2. Secunda quæstio fuit de conventu domestico urbis Sancti-Ludovici in provincia Americana Septentrionali, illegitime rursus coacto, propter dimissionem sui deputati in priore electi, quodam surditatis morbo laborantis. Etenim ab additione unius voti alterius deputati in conventu provinciali electio vitiari poterat, nisi deputati huiusce conventus maiorem pluralitatem suffragiorum obtinuissent, et ob hanc causam conventus generalis declaravit, prædictum defectum supplere et validitatem electionis agnoscere.
 3. Tertia difficultas orta est ex eo quod in quadam domo provinciæ Cracoviensis superior localis recusasset onus superioris, antequam conventus domesticus celebraretur. Hinc ad Vicarium generalem recursum est ut aliquid decerneret, ne innocentes jure eligendi privarentur; responsumque fuit assistentem prædictæ domus debere conventui domestico præesse, quin tamen superioris dimissio aperte reciperetur, eo quod facultas mutandi superiores, juxta constitutiones, penes Vicarium esse non

liquet ¹. Conventui tamen domestico superior recusans interfuit, et electus fuit deputatus ad conventum provincialem, cui etiam interfuit assistens domus, quia videbatur totum Superioritatis officium exercere, stante alterius recusatione. Tunc superior recusans electus fuit in eodem conventu inter deputatos ad conventum generalem, non obstante visitatoris protestatione, qui asserebat hunc superiorem recusantem, post recusationem suam, plures actus superioritatis manifeste exercuisse, ac proinde recusationem suam non esse nisi figmentum.

Re in longum disputata, et auditis hinc inde rationibus, R. A. D. Vicarius generalis duplicem quæstionem posuit: primam, utrum conventus habeat potestatem, in hac difficillima quæstione, istas electiones sanandi; et pluribus suffragiis non secretis responsum fuit, affirmative: secundam, utrum conventus hac potestate uti velit. Conventus, licet ingemiscens de hoc casu tristissimo, pluribus tamen suffragiis, etiam non secretis, sanavit electionem, hac præcipue motus ratione, quod nisi hoc faceret, deberent etiam insontes deputatione privari. Tunc D. Gawronski, ut deputatus, in conventum revocatus est.

Deinde agitata est quæstio de admissione in conventum D. Marcus, visitatoris provinciae Borussiae; et juxta mentem conventus generalis, anno 1861, sessione 5^a, qui declarat domos dissolutas propter civiles perturbationes, minime vero a Superiore generali suppressas, convocandas esse ad conventum provincialem, omnes senserunt prædictam provinciam Borussam, vi et in odium Fidei Catholicæ dispersam, vinculo tamen obedientiae et fraterni amoris religatam, morali semper existentia vivere ac perstare, et quamvis redactam ad unicam domum hodie, nihilominus suum visitatorem jure servandi gaudere. Quapropter D. Marcus in conventum unanimiter admisus est.

1. Quoad nominationem superiorum, quæ ad Vicarium pertinet juxta constitutiones, *cap. iv*, § 4, notavi R. A. D. Vicarius generalis graviter erratum esse in prima sessione ultimi conventus generalis: sic enim scriptum est: « Facultas mutandi superiores juxta constitutiones penes Vicarium esse non liquet »; quod videtur emendandum. (*Conv. gen. xxiv, sess. 1, annu 1878.*) — 2. V. n. 139.

1. Acta integra conventus provincialis non fuerunt allata. — SUPPLETUM.
2. Erravit secretarius in data instrumenti deputationis. — SUPPLETUM.
3. Deficit sigillum visitatoris in deputationis instrumento. — SUPPLETUM.
4. Conventus provincialis, 1. Non admisit deputatum electum in conventu domestico, cui per accidens adfuit cum sola voce activa; 2. Secretarium et assistentem nominavit, absente uno deputato; 3. Admisit tanquam procuratorem provinciæ missionarium, licet istius nominatio a Superiore generali non fuisset expresse confirmata. — VALIDUS DECLARATUR ISTE CONVENTUS PROVINCIALIS.
5. Secundus substitus conventus provincialis ad conventum generalem accessit loco deputati et primi substituti, quamvis de eorum renuntiatione non constet instrumentis authenticis. — ADMITTITUR.

R. D. Vicarius generalis difficultates quasdam, in examine actorum conventuum provincialium repertas, exposuit, scilicet :

1. Acta integra a decem provinciis non fuerunt allata ;
2. Erravit graviter secretarius quidam circa datam in instrumento deputationis insertam ;
3. Tandem deest sigillum visitatoris in nonnullo instrumento deputationis.
Hos defectus unanimi consensu sanare decrevit et de facto sanavit conventus.
4. His sanatis, nonnullos in conventu provinciæ Mexicanæ defectus sanandos habuit conventus generalis : 1° Non admisit conventus provincialis Mexicanus D. Ortiz deputatum alicujus domus, non suæ, in quam missus erat ad missionem peragendam, et ubi jussus est a D. Visitatore conventui domestico interesse. Certumne est, vel regulis vel decretis statutum quod quis intra provinciam et in domo sua jus habeat ad vocem passivam, idem jus habeat in domo aliena? Hoc nullo modo est certum, neque ullibi statutum. Ille missionarius retinet jus ad vocem passivam in domo propria solum, quia nemo potest habere jus in duabus domibus. Ergo merito videtur exclusus a conventu provinciali. Hanc exclusionem approbavit conventus generalis, et ex hac parte legitimum conventum mexicanum habuit. 2° Non admisit ad primam sessionem D. Ferrer, deputatum domus centralis, propter nonnullam difficultatem : sed soluta difficultate in favorem D. Ferrer, iste abierat, et eo absente secretarium et assistentem nominavit conventus. Fuit tamen admissus ad secundam sessionem, sed jure suo jam privatus fuerat in electionibus primæ sessionis. Hunc defectum sanandum proposuit R. A. D. Vicarius generalis. Unanimi voce hunc defectum sanavit conventus generalis. 3° Admisit D. Andrade tanquam procuratorem provinciæ, licet non fuisset confirmatus expresse a Superiore generali, ad quem ex responsis D. de Bras (1757) et D. Etienne (1861), pertinet procuratoris provincialis confirmatio. Attamen D. Andrade suam nominationem quasi per transennam notam fecerat secretario Congregationis, et

ex silentio istius judicavit conventus provincialis nominationem D. Andrade probatam esse a Superiore generali, et illi conferre jus ad vocem activam in conventu provinciali. Explicationibus a secretario Congregationis datis, hunc defectum sanavit conventus generalis.

Dubium sive defectus circa nominationem D. Andrade a conventu sanatur, servato tamen jure prædicta responsa D. D. de Bras et Etienne in decretum vertendi, si conventui placuerit.

Ultima erat difficultas circa legitimam renuntiationem secundi deputati et 5. primi substituti. Sed, attento textu constitutionum et data a visitatore explicatione, visum est R. A. D. Vicario generali et assistentibus, ex hac parte, secundum substitutum, D. Andrade, inter congregatos admitti posse. Quod approbavit etiam conventus generalis. (*Conv. gen. xxiv, sess. 1, anno 1878.*)

TABULA CONVENTUUM GENERALIUM

ET INDEX DECRETORUM PER ORDINEM SESSIONUM

CONVENTUS GENERALIS PRIMUS

Anno 1651

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. ALMERAS
(1661 — 1672)

CONVENTUS GENERALIS SECUNDUS

Anno 1668

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. ALMERAS
(1661 — 1672)

- Sessio 3. — V. Constitutiones, n. 81.
— 4. — V. Deputati extraordinarii, n. 184.
— — Suffragia, n. 484.
— 5. — V. Fundationes, n. 227. — Prædicationes, n. 359.
— 6. — V. Mensa, n. 273. — Visitator, n. 523.
— 7. — V. Collationes spirituales, n. 60.
— 8. — V. Spiritus primigenius, n. 466.
— 9. — V. Seminarium internum, n. 442.
— — Seminarium renovationis, n. 457.
— 10. — V. Collationes ecclesiasticæ, n. 56.
— — Vicarii generales diocesani, n. 510.
— 11. — V. Scholastici, n. 414.
— 12. — V. Prædicationes, n. 360.
— 13 ad 24. — V. Constitutiones, n. 81.
— 24. — V. Domus, n. 203.
— 25-26-27. — V. Constitutiones, n. 82.
— 28. — V. Constitutiones, n. 83.
— 29. — V. Brevia Apostolica, n. 48. — Communicatio interior, n. 66. — Constitutiones, n. 83.
— 30. — V. Constitutiones, n. 84. — n. 86.

CONVENTUS GENERALIS TERTIUS

Anno 1673

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. JOLLY
(1673 — 1697)

- Sessio 6. — V. Assistentes, n. 7.
— 8. — V. Assistens conventus generalis, n. 6.
— 8 et 9. — V. Almeras (R. a. D.), n. 1.
— 9. — V. Capitulum, n. 53.
— 10. — V. Capitulum, n. 54. — Conventus provincialis, n. 147.
— 11. — V. Uniformitas, n. 497.
— 12. — V. Conventus domesticus, n. 133.
— 13. — V. Horologia manualia, n. 235.
— — Mensa, n. 275.
— 14. — V. Assistens superioris localis, n. 32. — Conventus domesticus, n. 118. — Conventus provincialis, n. 148.
— 15. — V. Assistens superioris localis, n. 28. — Itinera, n. 244, n. 245.
— 17. — V. Conventus in genere, n. 98. — Decreta, n. 178.
— 18. — V. Conventus in genere, n. 110, n. 112.
— 18 et 19. — V. Egressi, n. 205.
— 20. — V. Monita a Superiore generali transmittenda, n. 296.
— 21. — V. Assistens superioris localis, n. 29, n. 33. — Conventus domesticus, n. 118.
— 22. — V. Camale, n. 49. — Constitutiones, n. 88. — Mensa, n. 274. — Procurator localis, 369.

CONVENTUS GENERALIS QUARTUS

Anno 1685

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. JOLLY

(1673 — 1697)

- Sessio 3. — V. Seminaria externa, n. 434.
 — 4. — V. Itinera, n. 248.
 — 5. — V. Conventus domesticus, n. 122, n. 129, n. 130.
 — 6. — V. Provinciae, n. 382. — Seminaria externa, n. 430.
 — 7. — V. Conventus domesticus, n. 127, n. 132. — Conventus provincialis, n. 144. — Ordinandi, n. 315, n. 316.
 — 8. — V. Conventus domesticus, n. 128, Vestes, n. 500.
 — 9. — V. Collationes spirituales, n. 59. — Sigillum, n. 461.
 — 10. — V. Conventus provincialis, n. 142, n. 149.
 — 11. — V. Paupertas, n. 313. — Seminarium internum, n. 443. — Visitator, n. 524.
 — 12. — V. Monita etc., n. 297, n. 298.
 — 13. — V. Monita etc., n. 299.
 — 14. — V. Assistens superioris localis, n. 34, n. 35. — Confessiones, n. 78. — Fratres coadjutores, n. 225. — Mutationes superiorum, n. 307. — Procurator localis, n. 371. — Stipendia Missae, n. 468.
 — 15. — V. Assistentes, n. 8. — Monita etc., n. 300. — Superior localis, n. 491.
 — 16. — V. Quietismus, n. 387. — Siparia (rideaux de lit), n. 463.
 — 17. — V. Quietismus, n. 387.
 — 18. — V. Epistolae, n. 207. — Genuflexio, n. 231. — Ordinandi, n. 317.
 — 19. — V. Quietismus, n. 387. — Restitutiones, n. 443.
 — 20. — V. Missa, n. 278.
 — 24. — V. Missiones, n. 283.
 — 25. — V. Missiones, n. 284. — Secessus spiritualis, n. 428.
 — 26. — V. Litanie, n. 262. — Praecedentiae, n. 356.

CONVENTUS GENERALIS QUINTUS

Anno 1692

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. JOLLY

(1673 — 1697)

- Sessio 1. — V. Appendix de defectibus etc.
 — 6. — V. Appendix de defectibus etc.
 — 8. — V. Praecedentiae, n. 357.
 — 9. — V. Sigillum, n. 462. — Subsistens, n. 470.
 — 11. — V. Socius, n. 464.
 — 12. — V. Assistentes, n. 24.
 — 14. — V. Monita etc., n. 301. — Seminarium internum, n. 444.
 — 15. — V. Conventus domesticus, n. 138. — Conventus provincialis, n. 142. — Examinatores, n. 212, n. 213.
 — 16. — V. Confessiones, n. 75. — Monita etc., n. 362.
 — 17. — V. Monita etc., n. 303. — Premisliensis domus, n. 364.
 — 18. — V. Decisiones variae, n. 177.
 — 19. — V. Stola, n. 469. — Vestes, n. 501.
 — 20. — V. Exercitia spiritualia, n. 214. — Parochiae, n. 323. — Procurator localis, n. 370. — Seminaria externa, n. 432.
 — 21. — V. Capitulum, n. 52.
 — 24. — V. Missiones, n. 285. — Quietismus, n. 388.

CONVENTUS GENERALIS SEXTUS

Anno 1697

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. PIERRON

(1697 — 1703)

- Sessio 1. — V. Appendix de defectibus etc.
 — 2. — V. Appendix de defectibus etc.
 — 5. — V. Appendix de defectibus etc.
 — 9. — V. Conventus in genere, n. 102. — Dimissio nostrorum, n. 491.
 — 11. — V. Paupertas, n. 326.
 — 12. — V. Vice-visitator, n. 515.
 — 13. — V. Taxatio, n. 494.
 — 14. — V. Jolly (R. A. D.), n. 258. — Seminarium internum, n. 445. — Subsidium pecuniarium, n. 471, n. 472. — Taxatio, n. 494.
 — 15. — V. Vincentius a Paulo (S.), n. 519.

- Sessio 16. — V. Seminaria externa, n. 436.
— 17. — V. Regulæ revisæ, n. 391. —
Scholastici, n. 417.
— 18. — V. Regulæ revisæ, n. 392.

CONVENTUS GENERALIS SEPTIMUS
Anno 1703

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. WATEL
(1703 — 1710)

- Sessio 1. — V. Demissio a generalatu, n. 181.
— Appendix de defectibus etc.
— 2. — V. Conventus generalis, n. 168. —
Superior generalis, 487.
— 3. — V. Conventus in genere, n. 106.
— Conventus generalis, n. 170.
— 5. — V. Conventus generalis, n. 173.
— 6. — V. Conventus generalis, n. 169,
n. 174.
— 7. — V. Assistentes, n. 11, n. 18. —
Conventus sexennalis, n. 159. — Vi-
carius generalis Congregationis,
n. 513, n. 514.
— 8. — V. Ambientes generalatum, n. 2.
— Assistentes, n. 19, n. 20. — Con-
ventus in genere, n. 117. — Pro-
vinciæ, n. 383.
— 9. — V. Assistentes, n. 21. — Con-
ventus domesticus, n. 123.
— 10. — V. Assistentes, n. 9, n. 10, n. 22,
n. 23. — Director missionum,
n. 194. — Jansenismus, n. 253. —
Præfectus studiorum, n. 362. —
Suffragia, n. 485. — Superior ge-
neralis, 480.
— 11. — V. Vincentius a Paulo (S.), n.
520.
— 12. — V. Conventus generalis, n. 174.

CONVENTUS GENERALIS OCTAVUS
Anno 1711

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. BONNET
(1711 — 1735)

- Sessio 5. — V. Seminaria externa, n. 435. —
Seminarium renovationis, n. 458.
— 6. — V. Avenionensis domus, n. 37. —
Conventus provincialis, n. 155.

- Sessio 7. — V. Assistentes, n. 13. — Compro-
missarii, n. 67. — Conventus in
genere, n. 100. — Director mis-
sionum, n. 195. — Paupertas,
n. 342.
— 8. — V. Conventus in genere, n. 99. —
Itinera, n. 247. — Seminarium
internum, n. 450. — Uniformitas,
n. 498.

CONVENTUS GENERALIS NONUS
Anno 1724

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. BONNET
(1711 — 1735)

- Sessio 2. — V. Assistentes, n. 25.
— 4 et 5. — V. Professio fidei, n. 372.
— 7. — V. Conventus generalis, n. 175.
— Professio fidei, n. 373.
— 8. — V. Assistentes, n. 14.
— 8 et 9. — V. Seminarium internum,
n. 441.
— 10. — V. Conventus provincialis, n. 151.
— Director missionum, n. 196. —
Foundationes, n. 229. — Missiones,
n. 286, n. 287.
— 11. — V. Conventus provincialis, n. 152,
n. 154. — Monita etc., n. 304.
— Professio fidei, n. 374. —
Secretum, n. 429. — Visitator,
n. 525.
— 12. — V. Avenionensis domus, n. 38. —
Procurator provinciæ, n. 368.
— 13. — V. Parochiæ, n. 321. — Seminaria
externa, n. 431.
— 14. — V. Barcinonensis domus, n. 39.
— 15. — V. Amerina domus, n. 3. — Ulys-
sionensis domus, n. 495.
— 16. — V. Assistentes, n. 26.

CONVENTUS GENERALIS DECIMUS
Anno 1736

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. COUTY
(1736 — 1746)

- Sessio 1. — V. Appendix de defectibus etc.
— V. Conventus in genere, n. 107

- Sessio 6. — V. Constitutiones, n. 89. — Conventus provincialis, n. 140, n. 141, n. 145. — Regulae revisae, n. 393. — Vicarius generalis Congregationis, n. 511.
- 7. — V. Bona temporalia, n. 49. — Fundationes, n. 228. — Subsidium pecuniarium, n. 473.
- 8. — V. Professores, n. 376. — Spiritus primigenius, n. 467. — Vicarius generalis Congregationis, n. 512.
- 9. — V. Conventus sexennalis, n. 158. — Conventus generalis, n. 160. — Paupertas, n. 335. — Subsidium pecuniarium, n. 474. — Vice-Visitator, n. 516.
- 10. — V. Consilium domesticum, n. 79. — Jejunium, n. 254. — Paupertas, n. 336. — Professores, n. 381. — Scripta nostrorum, n. 426.
- 11. — V. Villa, n. 517.
- 12. — V. Consultores, n. 94. — Jentaculum, n. 255. — Merenda (gouter), n. 277. — Regulae revisae, n. 394.
- 13. — V. Constitutiones, n. 90. — Subsidium pecuniarium, n. 475.

CONVENTUS GENERALIS UNDECIMUS

Anno 1747

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. DE BRAS
(1747 — 1761)

- Sessio 3. — V. Professio fidei, n. 375.
- 7. — V. Arcula Superioris generalis, n. 5. — Seminarium internum, n. 440.
- 8. — V. Capilli adscititii (peruque), n. 51. — Germani de Sale (domus S.), n. 232.
- 9. — V. Capilli, n. 50. — Impressio, n. 238. — Infirmi, n. 240. — Lites, n. 263. — Paupertas, n. 327. — Scholastici, n. 419.
- 10. — V. Assistentes, n. 15. — Compromissarii, n. 71. — Conventus in genere, n. 108, n. 109. — Conventus domesticus, n. 133. — Conventus generalis, n. 160. — Substituti, n. 482, n. 483.

- Sessio 11. — V. Assistens superioris localis, n. 30. — Compromissarii, n. 70. — Conventus in genere, n. 105. — Oratio mentalis, n. 311. — Professores, n. 379. — Seminarium internum, n. 451. — Vincentius a Paulo (S.), n. 521.
- 13. — V. Assistentes, n. 12. — Conventus domesticus, n. 126. — Director seminarii interni, n. 198. — Vestes, n. 499.
- 14. — V. Paupertas, n. 328.
- 16 ad 19. — V. Paupertas, n. 329.
- 20. — V. Paupertas, n. 330.
- 21. — V. Lites, n. 264.
- 22. — V. Oratio mentalis, n. 314. — Seminarium internum, n. 452.

CONVENTUS GENERALIS DUODECIMUS

Anno 1759

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. DE BRAS
(1747 — 1761)

- Sessio 4. — V. Itinera, n. 246. — Ludus chartarum, n. 267. — Oratio mentalis, n. 312.
- 5. — V. Collationes spirituales, n. 57. — Conventus in genere, n. 114. — Conventus domesticus, n. 137. — Horologia manualia, n. 236.
- 6. — V. Vestes, n. 505.
- 7. — V. Bona temporalia, n. 40. — Consilium domesticum, n. 80. — Paupertas, n. 331.
- 8. — V. Conventus domesticus, n. 119. — Lites, n. 265. — Socius, n. 463.

CONVENTUS GENERALIS DECIMUS TERTIUS

Anno 1762

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. JACQUIER
(1762 — 1787)

- Sessio 7. — V. Conventus generalis, n. 161.
- 8. — V. Conventus provincialis, n. 146.
- 9. — V. Vestes, n. 506.

CONVENTUS GENERALIS DECIMUS QUARTUS

Anno 1771

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. JACQUIER
(1762—1787)

- Sessio 3. — V. Collationes spirituales, n. 61.
— Infirmi, n. 241.
— 4. — V. Compromissarii, n. 63. — Contractus, n. 97. — Conventus in genere, n. 103. — Conventus domesticus, n. 136. — Itinera, n. 249. — Missiones, n. 288. — Subsidium pecuniarium, n. 476, n. 477. — Vincentius à Paulo (S.), n. 522.
— 5. — V. Subsidium pecuniarium, n. 479.
— 6. — V. Professores, n. 380. — Subsidium pecuniarium, n. 478. — Vestes, n. 507.
— 7. — V. Missiones, n. 289.
— 8. — V. Feminae, n. 217. — Professores, n. 377. — Vestes, n. 502.

CONVENTUS GENERALIS DECIMUS QUINTUS

Anno 1786

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. JACQUIER
(1762—1787)

- Sessio 2. — V. Assistens substitutus, n. 27.
— 4. — V. Bona temporalia, n. 41. — Errores reprimendi, n. 211. — Obedia, n. 308. — Paupertas, n. 337. — Scholastici, n. 420. — Secessus spiritualis, n. 427.
— 5. — V. Bona temporalia, n. 43. — Impressio, n. 237. — Missiones, n. 291. — Poenae imponendae, n. 352. — Seminarium renovationis, n. 459. — Subsidium pecuniarium, n. 481.
— 6. — V. Oratio mentalis, n. 313. — Reditus, n. 389. — Seminarium internum, n. 439. — Seminarium renovationis, n. 460. — Subsidium pecuniarium, n. 480.

CONVENTUS GENERALIS DECIMUS SEXTUS

Anno 1788

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. CAYLA
(1788—1800)

- Sessio 5. — V. Deputati ad quæsitæ examinanda, n. 183.
— 7. — V. Collectio decretorum, n. 62. — Defuncti, n. 180. — Professores, n. 378. — Scholastici, n. 415.
— 8. — V. Bona temporalia, n. 42. — Feminae, n. 218. — Visitator, n. 527.
— 9. — V. Deputati extraordinarii, n. 185. — Extranei, n. 216. — Procurator Congregationis, n. 363.
— 10. — V. Ludus chartarum, n. 268. — Paupertas, n. 341. — Pia exercitia, n. 347. — Superior localis, n. 492.
— 11. — V. Compromissarii, n. 69. — Fratres coadjutores, n. 223. — Instrumenta authentica, n. 242. — Paupertas, n. 332.
— 12. — V. Seminarium internum, n. 446.
— 13. — V. Missiones, n. 292. — Paupertas, n. 333. — Seminaria externa, n. 433.
— 14. — V. Scholastici, n. 416.
— 15. — V. Fratres coadjutores, n. 221. — Parochiae, n. 322.

CONVENTUS GENERALIS DECIMUS SEPTIMUS

Anno 1829

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. SALORGNE
(1829—1835)

- Sessio 2. et 3. — V. Conventus generalis, n. 171.
— 7. — V. Bona temporalia, n. 47. — Collationes spirituales, n. 58. — Collectio decretorum, n. 63. — Impressio, n. 239. — Ientaculum, n. 256. — Licentiae, n. 261. — Lusitaniae provincia, n. 269. — Mensa, n. 276. — Missiones, n. 279, n. 281. — Scholastici, n. 423. — Scripta nostrorum, n. 425. — Vestes, n. 503, n. 504. — Villa, n. 518. — Vota, n. 530.

- Sessio 8. — V. Feminae, n. 219. — Fratres coadjutores, n. 222. — Missiones exteræ, n. 294. — Paupertas, n. 310. — Placentina domus, n. 351. — Præfecti Apostolici, n. 361. — Provinciae, n. 387. — Regulæ observandæ, n. 412. — Seminarium internum, n. 454, n. 455, n. 456.
- 9. — V. Fratres coadjutores n. 226. — Instrumenta authentica, n. 243. — Paupertas, n. 338.

CONVENTUS GENERALIS DECIMUS OCTAVUS

Anno 1835

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. NOZO
(1835—1842)

- Sessio 1. — V. Appendix de defectibus etc.
- 2. — V. Conventus generalis, n. 165. — Dimissio a generalatu, n. 182.
- 7. — V. Pariensis domus, n. 320.
- 8. — V. Conventus provincialis, n. 156. — Folchy (D.), n. 220. — Missiones, n. 282, n. 290.
- 9. — V. Dignitates, n. 186, n. 187. — Moniales, n. 295. — Scholastici, n. 422. — Seminarium internum, n. 453.

CONVENTUS GENERALIS DECIMUS NONUS

Anno 1843

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. ETIENNE
(1843—1874)

- Sessio 7. — V. Assistentes, n. 17. — Constitutiones, n. 91, n. 92. — Conventus provincialis, n. 153. — Conventus generalis, n. 162, n. 163. — Juramentum, n. 259. — Ordinationes Superioris generalis, n. 318. — Superior generalis, n. 488.
- 8. — V. Assistens superioris localis, n. 31. — Confessiones, n. 76. — Consultores, n. 95. — Procurator generalis penes Sanctam Sedem, n. 366. — Regulæ revisæ, n. 395, n. 397, n. 398. — Visitator, n. 526, n. 529.

- Sessio 9. — V. Conventus in genere, n. 113. — Dimissio nostrorum, n. 190. — Epistolæ, n. 208. — Jentaculum, n. 257. — Reditus, n. 390. — Regulæ revisæ, n. 399.
- 10. — V. Consultores, n. 96. — Dimissio nostrorum, n. 192. — Fratres coadjutores, n. 224. — Itinera, n. 250. — Libri, n. 260. — Missiones, n. 280. — Paupertas, n. 334. — Regulæ revisæ, n. 400. — Regulæ observandæ, n. 411. — Scholastici, n. 424. — Superior localis, n. 490. — Visitator, n. 528.
- 11. — V. Maria Immaculata, n. 271. — Pauperes, n. 325. — Regulæ revisæ, n. 401.
- 12. — V. Decreta, n. 179.

CONVENTUS GENERALIS VIGESIMUS

Anno 1849

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. ETIENNE
(1849—1871)

- Sessio 2. — V. Conventus generalis, n. 176.
- 4. — V. Conventus provincialis, n. 150. — Dimissio nostrorum, n. 193. — Egressi, n. 204.
- 5. — V. Dimissio nostrorum, n. 193. — Lusitanie provincia, n. 270. — Politica negotia, n. 353.
- 6. — V. Auristanensis domus, n. 36. — Constitutiones, n. 93. — Hispana provincia, n. 234.
- 7. — V. Collegia, n. 65. — Constitutiones, n. 87. — Seminaria externa, n. 437.
- 8. — V. Conventus in genere, n. 104. — Conventus domesticus, n. 120. — Directorium, n. 199. — Perturbatio civilis, n. 344. — Regulæ revisæ, n. 402.
- 9. — V. Regulæ revisæ, n. 403, n. 404.
- 10. — V. Regulæ revisæ, n. 405. — Director scholasticorum, n. 197.
- 11. — V. Director scholasticorum, n. 197. — Directorium, n. 200. — Regulæ revisæ, n. 406.

- Sessio 12. — V. Directorium, n. 200. — Officium divinum, n. 309.
 — 13. — V. Regulae revisae, n. 396, n. 407.
 — 14. — V. Regulae revisae, n. 408, n. 409.
 — 15. — V. Pius IX, n. 318. — Regulae observandae, n. 410.

CONVENTUS GENERALIS VIGESIMUS PRIMUS

Anno 1861

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. ETIENNE
 (1813—1871)

- Sessio 1. — V. Appendix de defectibus etc.
 — 4. — V. Conciones, n. 72. — Confessiones, n. 77. — Officium divinum, n. 310. — Scholastici, n. 418.
 — 5. — V. Assistentes, n. 16. — Conventus in genere, n. 101, n. 111, n. 115. — Conventus provincialis, n. 139. — Dignitates, n. 188, n. 189. — Maria Immaculata, n. 272. — Tabacum, n. 493.
 — 6. — V. Polona provincia, n. 355.
 — 7. — V. Arca provincialis, n. 4. — Directorium, n. 201. — Lites, n. 260. — Vicariatus apostolici, n. 309.
 — 8. — V. Conciones, n. 73. — Pius IX, n. 349. — Uniformitas, n. 496.

CONVENTUS GENERALIS VIGESIMUS SECUNDUS

Anno 1867

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. ETIENNE
 (1813—1871)

- Sessio 4. — V. Monita etc., n. 303. — Perturbatio civilis, n. 345. — Seminarium internum, n. 449.
 — 5. — V. Epistolae, n. 209. — Ordo dici, n. 319. — Paupertas, n. 339. — Preces, n. 363. — Suffragia, n. 486.
 — 6. — V. Itinera, n. 251. — Paupertas, n. 339. — Politica negotia, n. 334.
 — 7. — V. Passio D. N. J. C., n. 324.
 — 8. — V. Bona temporalia, n. 44. — Missiones externae, n. 293. — Pius IX, n. 350.

CONVENTUS GENERALIS VIGESIMUS TERTIUS

Anno 1874

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. BORÉ
 (1874—1878)

- Sessio 4. — V. Appendix de defectibus etc.
 — 5. — V. Praecedentiae, n. 358.
 — 7. — V. Puellae Charitatis, n. 386.
 — 8. — V. Bona temporalia, n. 45. — Collectiones documentorum, n. 64. — Provinciae, n. 381.
 — 9. — V. Conventus domesticus, n. 121, n. 124, n. 134. — Perturbatio civilis, n. 346.
 — 10. — V. Conventus provincialis, n. 157. — Exercitia spiritualia, n. 215. — Foundationes, n. 230. — Seminarium internum, n. 447.
 — 11. — V. Epistolae, n. 206. — Hierarchicus ordo, n. 233. — Scholastici, n. 421.
 — 12. — V. Monita etc., n. 306.

CONVENTUS GENERALIS VIGESIMUS QUARTUS

Anno 1878

SUPERIOR GENERALIS R. A. D. FIAT

- Sessio 1. — V. Appendix de defectibus etc.
 — 3. — V. Conventus generalis, n. 172.
 — 7. — V. Casus conscientiae, n. 55. — Confessarii, n. 74. — Conventus domesticus, n. 125. — Conventus generalis, n. 164.
 — 8. — V. Conventus in genere, n. 116. — Conventus domesticus, n. 131. — Conventus generalis, n. 167. — Procurator provinciae, n. 367.
 — 9. — V. Itinera, n. 252.
 — 12. — V. Directorium, n. 202. — Seminarium internum, n. 448.
 — 13. — V. Epistolae, n. 210. — Seminaria externa, n. 438. — Vestes, n. 508.

TABULA

Epistola R. A. D. Fiat, sup. gen.	v	Capilli adscititii (<i>Perruque</i>).	17
Acta primi conventus generalis.	ix	Capitulum	18
Abstinencia serotina.	1	Capsula Vicarii generalis.	18
Acta conventus foundationum	1	Caracensis domus.	18
Admonitor	1	Caroli (domus S.).	18
Almeras (R. A. D.)	1	Casalensis domus	19
Ambientes generalatum	2	Castitas (concio de)	19
Amerina domus.	2	Casus conscientiae.	19
Andegavensis domus	2	Catechismus	19
Aquitaniae provincia.	2	Charitas fraterna	19
Arca provincialis	2	Chartæ.	19
Archivum	3	Coemptiones	19
Arcula Superioris generalis.	3	Collationes ecclesiasticæ	19
Assistens conventus generalis.	3	Collationes spirituales	20
Assistentes Congregationis	4	Collectio decretorum.	21
Assistens substitutus.	10	Collectio documentorum.	22
Assistens superioris localis	10	Collegia	22
Auristanensis domus.	12	Coma adscititia (<i>perruque</i>).	22
Avenionensis domus.	12	Comitia politica.	22
Baccalaureatus	13	Commissarius	22
Barcinonensis domus	13	Communicatio interior.	22
Beatificatio.	13	Communio.	23
Biennium	13	Compromissarii.	23
Bona temporalia	13	Conciones	24
Bonorum-Puerorum domus	16	Confessarii	25
Brevia Apostolica	16	Confessionale.	25
Bullæ	17	Confessiones	25
Cadurcensis domus	17	Confessiones generales.	26
Camale	17	Congregationis regimen	26
Campum-Bellum (domus)	17	Consanguinei.	26
Capilli	17	Consecratio.	26
		Consilium domesticum.	26
		Constantinopolis	26
		Constitutiones	27
		Consuetudinarius liber.	42

Consultores.	42	Exequiæ.	78
Consultores Episcoporum.	43	Exercitia spiritualia.	78
Contractus.	43	Expulsio.	79
Conventus in genere.	43	Extranei.	79
Conventus domesticus.	48		
Conventus provincialis.	54	Factiones.	79
Conventus sexennalis.	58	Feminæ.	79
Conventus generalis.	59	Fercula.	80
Conventus deputatorum extraordinarius.	63	Firmini (domus S.)	80
Conversatio.	66	Folchy (D.)	80
Creciacensis domus.	66	Fratres coadjutores.	81
Cubacula.	66	Functiones.	82
Culpa.	66	Fundationes.	82
Dapes.	66	Genuensis domus.	83
Decisiones variæ collective traditæ.	66	Genuflexio.	83
Decreta.	67	Germani de Sale (domus S.)	83
Defectus supplendi in conventibus.	67		
Defuncti.	68	Hibernia (provincia).	83
Demissio a generalatu.	68	Hierarchicus ordo.	84
Depositio Superioris generalis.	69	Himbert (D.)	84
Deputati ad conventum.	69	Hispana provincia.	84
Deputati ad quæsitâ examinanda.	69	Horologia manualia.	84
Deputati extraordinarii.	69		
Deputatio politica.	70	Imagines.	85
Deputationis instrumentum.	70	Impressio.	85
Diaria.	70	Infirmi.	86
Dignitates.	70	Ingolismensis domus.	87
Dimissio nostrorum.	71	Instrumenta authentica.	87
Dimittendi.	72	Instrumenta deputationis.	87
Director missionum.	72	Insubria (provincia).	87
Director scholasticorum.	73	Italia.	87
Director seminarii interni.	73	Itinera.	88
Directorium.	73		
Dispensatio a votis.	74	Jansenismus.	90
Divionensis domus.	74	Jejunium.	91
Domestici.	74	Jentaculum.	91
Domus.	74	Jolly (R. A. D.)	91
		Juramentum.	92
Effigies missionarii.	74	Lazari (domus S.)	92
Egressi.	75	Lectio spiritualis.	92
Electiones.	76	Libri.	92
Electiones politicæ.	76	Licentiæ.	93
Episcopatus.	76	Lingua vernacula.	93
Epistolæ.	76	Litaniam.	93
Epistolæ circulares Superioris generalis.	77	Lites.	93
Errorés reprimendi.	77	Ludus chartarum.	94
Examinatores.	78	Lugdunensis provincia.	95
Examinatores postulantium.	78	Lusitaniam provincia.	95
Excommunicatio.	78		

Maria Immaculata	95	Præfectus bibliothecæ	128
Matritensis domus	96	Præfectus ecclesiæ	128
Mensa	96	Præfectus studiorum	129
Merenda (<i>gouter</i>)	97	Prandia apud externos	129
Missa	98	Preces	129
Missiones	98	Premisliensis domus	129
Missiones exteræ	103	Probatio	130
Mommirabilensis domus	103	Processio	130
Moniales	104	Procurator Congregationis	130
Monita a Superiore generali transmittenda	104	Procurator generalis penes S. Sedem	130
Montis-Regalensis domus	106	Procurator provincie	131
Mozzetta	107	Procurator localis	131
Munera non accipienda	107	Procurator domus S.-Lazari	132
Mutationes superiorum	107	Professio fidei	133
		Professores	135
Natio	107	Pro-secretarii	137
Neapolitana provincia	107	Provinciæ	137
		Provinciæ extra Europam	138
Obedientia	107	Puellæ Charitatis	138
Officium divinum	108		
Opera nostrorum	108	Quietismus	138
Oratio mentalis	108		
Oratio S. Vincentii a Paulo	109	Recreatio	139
Ordinandi	109	Reditus	139
Ordinationes Superioris generalis	110	Refectorium	140
Ordo dici	110	Regulæ revisæ	140
		Regulæ observandæ	143
Pallia	111	Repetitio orationis	144
Parisiensis domus	111	Residentia	144
Parochi	111	Restitutiones	144
Parochiæ	111	Rheda	144
Passio D. N. J.-C.	112	Ritus	144
Patronorum festivitas	112	Romana provincia	144
Pauperes	112	Rosaria	144
Paupertas	113		
Pensiones ab externis solutæ	121	Sacci	145
Pensiones a gubernio solutæ	121	Sacrista	145
Perturbatio civilis	121	Salhorgne (R. A. D.)	145
Pia exercitia	122	Scheda scrutinii	145
Pierron (R. A. D.)	122	Scholastici	145
Pileolus	122	Scripta nostrorum	147
Pius IX.	123	Scrutatores	148
Placentina domus	125	Secessus spiritualis	148
Pœnæ imponendæ	125	Secretarius Congregationis	148
Politica negotia	126	Secretarius conventuum	149
Polona provincia	126	Secretum	149
Postulatus	127	Seminaria externa	149
Præcedentiæ	127	Seminarium internum	151
Prædicationes	127	Seminarium renovationis	156
Præfecti apostolici	128	Separationis regula	158

Sepulchrum	158	Vestes	171
Sigillum	158	Vicariatus apostolici	174
Simplicitas	158	Vicarii apostolici	174
Siparia (<i>rideaux de lit</i>)	159	Vicarii generales diœcesani	174
Socius	159	Vicarius generalis Congregationis	175
Spiritus primigenius	159	Vice-superior	176
Statua S. Vincentii a Paulo	160	Vice-visitator	177
Stipendia Missæ	160	Victualia	177
Stola	160	Villa	178
Studia	161	Vincentius a Paulo (S.)	178
Subassistens	161	Visitator	179
Subscriptio	161	Vitæ nostrorum breviarium	180
Subsidium pecuniarium	161	Vota	181
Substituti	164		
Suffragia	165	Appendix de defectibus qui supplendi oc-	
Suppellectilia	166	currerunt in conventibus generalibus et	
Superior generalis	166	sexennialibus	183
Superior localis	167	Conventus generalis v (anno 1692)	183
Syria	168	Conventus generalis vi (anno 1697)	185
		Conventus generalis vii (anno 1703)	186
Tabacum	168	Conventus sexennialis iii (anno 1730)	187
Taurinensis domus	168	Conventus generalis x (anno 1736)	187
Taxatio	168	Conventus sexennialis iv (anno 1742)	188
Temperantia	169	Conventus sexennialis v (anne 1753)	189
Theses	169	Conventus generalis xviii (anno 1835)	190
Thorax	169	Conventus sexennialis ix (anno 1855)	191
Tibialia	169	Conventus generalis xxi (anno 1861)	192
Tullensis domus	169	Conventus sexennialis x (anno 1873)	193
		Conventus generalis xxiii (anno 1874)	194
Ulmus (Nostra Domina)	169	Item	196
Ulyssiponensis domus	169	Conventus generalis xxiv (anno 1878)	198
Uniformitas	170		
Unigenitus (Bulla)	171	Tabula conventuum generalium et index	
		decretorum per ordinem sessionum	201
Vacationis tempus	171	Tabula	209
Varsoviensis domus	171		